

ΠΑΙΝΟΕΘΝ

ΕΤΟΣ Δ!
ΔΡΙΘ. 6

ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ
 ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΒΕΚΡΗ

ΑΙΟΛΟΥ 55

"ΔΙΕΘΝΕΣ"

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Χειρουργός — Οδοντίατρος
 Κεραμεικός, Δεληγιώργη 19
 ΑΘΗΝΑΙ

Ζητείτε πάντοτε από τόν
 Μπακάλην σας Σαπούνι

ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

Διαβητικοί! Δοκιμάσατε τὰ Γερμανικά
 Χάπια — ΑΝΤΙΚΟΜΑΝ — Θεραπεία,
 χωρίς ενέσεις. Φαρμακείον:

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Οδός Πειραιώς 1.

Αθήναι

ΟΝΕΙΡΩΔΗΣ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

HERB

(ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ)

Τό μυστικόν τῆς
 αἰωνίας ὠμορφιάς

Τὸ Ἀμερικανικὸν καλλυντικὸν ΧΕΡΜΠ ἔλυσε τὸ πρόβλημα τῶν ἔχουσῶν εἰς τὸ πρόσωπον πανάδες, ἔξανθήματα, ἡλιοκαύματα, σκασίματα, καύματα, φαγούρα, ρυτίδες καὶ λυγῆνες ποὺ ἀσχημίζουν τὸ πρόσωπον. Με μικρὰν ἀλλὰ τακτικὴν χρῆσιν τοῦ ΧΕΡΜΠ ἐξαφανίζονται καὶ τὸ πρόσωπον καθαρίζει τελείως. Τὸ ΧΕΡΜΠ εἶναι ὑγρὸν ἐκχύλισμα διαφόρων βοτάνων καὶ ἀνθέων· οὐδὲ σταγόνα ὑδραργύρου ἢ ἄλλων δηλητηριωδῶν οὐσιῶν περιέχει. Τὸ ΧΕΡΜΠ ἐπαναφέρει τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου εἰς τὴν φυσικὴν παιδικὴν ἀβρότητα.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ ἐν ἑλλείψει εἰς τὸν Γενικὸν Ἀντιπρόσωπον δι' ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα καὶ Βαλκάνια κ. Π. ΣΚΟΥΡΤΗ Λυκούργου 17, Μέγαρον Τριανταφυλλάκου ἀρ. 43

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΒΟΗΘΟΣ
 ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΚΑΙ ΕΝΑ
 ΧΡΗΣΙΜΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ὑπὸ τῶν Καταστημάτων ΜΙΧ. Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ ἐξεδόθη ἡ Ἀτζέντα Ἑρμοῦ τοῦ 1934, ἓνα ἡμερολόγιον τῆς τσέπης ποὺ περιέχει πρακτικὰς ὁδηγίας ἤτοι:

Συνοπτικὸν Ἡμερολόγιον ἔτους 1934 εἰς μίαν σελίδα καὶ ἑβδομαδιαῖον εἰς εἰς 57 σελ. με χώρον διὰ σημειώσεις εἰς ἐκάστην ἡμερομηνίαν. — Τέλη χαρτοσήμου. — Ταχὺ καὶ τηλὺκὰ τέλη λεπτομερῶς. — Χλιομετρικοὺς πίνακας: α) Σιδηροδρ. Σταθμῶν Ἑλλάδος καὶ Εὐρώπης, β) ἀμαξητῶν ὁδῶν συγκοινωνίας διὰ ταχὺκῶν αὐτοκινήτων, γ) ἀμαξητῶν ὁδῶν ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἐξ Ἀθηνῶν. — Σχετικὰ με αὐτοκίνητα ταξὶ καὶ ιδιωτικά. Ἀτμοπλοϊκὴ συγκοινωνία. — Μέτρησιν μονάδων (Μήκους, Ἐπιφανείας, Ὄγκου, Βάρους, θερμοκρασίας, ἰσχύος, ἡλεκτρισμοῦ κλπ.). — Μετατροπὴν ὁμοειδῶν μονάδων δι' ἀπλοῦ ὑπολογισμοῦ. — Κράτη τῆς Εὐρώπης (ἐκτασίς, πληθυσμὸς, πρωτεύουσα, νόμισμα, διαφορὰ ὥρας Γκρίνουιτς). — Διεθνὴ τηλὺκὸν κώδικα ξενοδοχείων. — Χάρτην Συγκοινωνίας Ἑλλάδος κλπ. κλπ.

Ἐπὶ ἀρίστου χαρτου, κομψὴ καὶ χρυσόδετη τιμᾶται δρ. 30. Πωλεῖται εἰς τὰ καταστήματα Σαλιβέρου καὶ εἰς ὅλα τὰ Χαρτοπωλεῖα καὶ Βιβλιοπωλεῖα.

ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
 Α. ΚΑΒΒΑΔΙΑ & ΣΚΙΑΔΑ
 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 2

Κάθε κομψὴ κυρία ποὺ θέλει νὰ ἔχῃ καλοχτενισμένο κεφαλάκι, ἄς τρέξῃ εἰς τὴν γνωστὴν πεπειραμένην καλλιτέχνίδα Δδαν ΣΟΦΙΚΑΝ, ἥτις γνωρίζει καλῶς ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης. Ἀς τρέξῃ καὶ κυρία νὰ δοκιμάσῃ τὸ καλλιτεχνικὸν τῆς γούστο μετὴν ἀφθαστον περιποίησίν της

ONDULATION PERMANENTE
 MARCEL

μεγίστης διαρκείας, βαφές κ. λ. π.

Καλλιτεχνικὴ Διεύθυνσις: ΣΟΦΙΚΑΣ ΤΥΛΗΡΙΔΟΥ

αι μπιέρες

δέν πρέπει νά λησμονούν ότι ή ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ είνε τό καλλίτερον φάρμακον διά τά παιδιά των. Ιδία δια ν' αποβάλλη τους σκώληκας ή νάθεραπεύση τας έπιμόνους διαρροίας αίτινες όφείλονται εις την πολυφαγίαν και τας ζυμώσεις των περιττωμάτων που παραμένουν επί πολύ έντός των έντέρων. Είς τοιαύτας περιπτώσεις είνε απαραίτητος μία καλή κάθαρσις. Ή πλήρης θεραπεία των άνω συμπτωμάτων έπιτυγχάνεται διά του καθαρισμού τούτου, ούτινος δύναται τις νά κάμη χρῆσιν έξακολουθητικώς επί έβδομάδας και μήνας άκινδύνως.

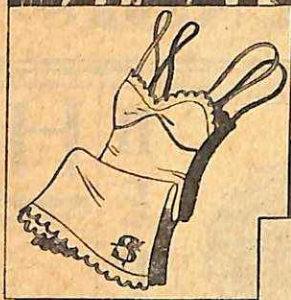
ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΧΟΡΕΥΕΤΕ;

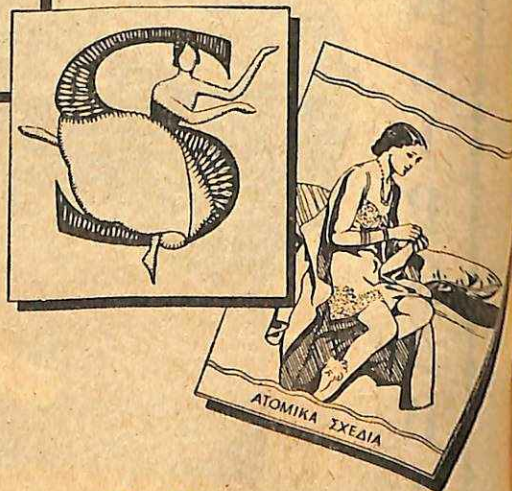
Χορεύει! Διά τούτο εκλέγει την χορεύτριαν του μπαλλέτου διά τά 'Ατομικά της Σχέδια 'Υπάρχει επί της τσάντας και έσωρούχων της καθώς και επί των οβακών άσπρορούχων της Εύρίσκει τοιαύτα εις τά μικρά βιβλιάρια τά όποια έχουσι πλῆθος χαριτωμένων σχεδίων. Έξ αυτών υπάρχουν τόσον πολλά 'Ατομικά Σχέδια πρός έκλογήν.

Πάρτε έν βιβλιάρειον 'Υπάρχει εις αυτό έκ σχέδιον και διά σας. Κι σας ύποδεικνύει πέντε διάφορους τρόπους διά τήν κέντημα του Σχεδίου ΣΑΛ με Μουλινέ ΑΓΚΥΡΑΣ — κλωστήν κεντήματα με τά όραιοτέρα στερεά χρώματα.

ΑΤΟΜΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ

Έκλέξατε τό σχέδιόν σας από τας σειράς 8 όραιων Βιβλιαρίων 'Ατομικών Σχεδίων, έμπεριεχόντων 50 σχέδια πρός άποτύπωσιν, άτινα δύνασθε νά προμηθευθήτε δωρεάν όπουδήποτε ιδήτε τό σήμα τούτο.

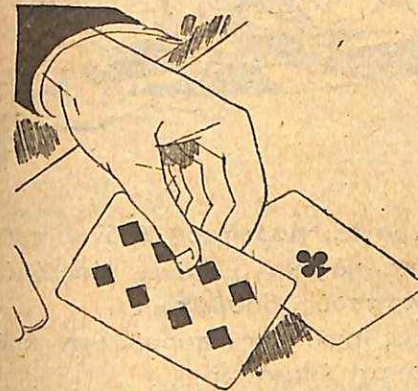
ΜΟΥΛΙΝΕ ΑΓΚΥΡΑΣ

Ό έφιάλης των γυναικών τώρα τον χειμώνα είνε οί χιονίστρες, αί όποια έντός δύο ήμερών θεραπεύονται με είδικόν φάρμακον 'Η φιάλη δρ. 12,50. ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΒΟΣΙΝΙΩΤΗ 'Αρ. Τηλ. 25.080 'Αθήναι 'Αγ. Κωνστίνου 15

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΣΑΤΥΡΑ ΤΟΥ Γ. ΣΟΥΡΗ ΣΤΑ 1885

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Βάζω κι' εγώ στον 'Ασσο και ροδοκοκκινίζω, στη χαρτωσιά την τρίτη ό 'άσσος βγαίνει σότος, πάρολι τον πηγαίνω και τον ξανακερδίζω, του τον πηγαίνω σέ τε κι' ό 'Ασσος πάλι πρώτος.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΝ ΑΓΙΩ ΠΑΝΘΕΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Πρωτοχρονιά και πάλι, αρχίζουν τά χαρτιά! 'ας ξαναδοκιμάσω τής τύχης τά γραμμένα, 'ας πάω νά σκοτώσω στον 'Ασσο τή νυχτιά, μήπως τά φέρη ή τύχη και βγάλω τά χαμένα.

Καλά εγώ τό είπα πώς θα κερδίσω φέτος, και τί καλά που είναι κανέναν νά κερδίξη, νά κάθεται άπάνω στον καναπέ άνέτως νά πίνη τσοκολάτα και πούρο νά καπνίζη!

Ή όψις μου αλλάζει, σηκώνομαι, θυμώνω, ξεσχίζω πέντε 'Ασσοις και τους τσαλαπατώ και ό Συνταγματάρχης με κάνει και πληρώνω την κάθε τσοκολάτα προς φράγκα έκαστό.

Πέρσυ θαρρώ στο Ρ ή γα μου φύγαν πεντακόσα, πρόπερσυ στο δεκάρι άκόμα έκαστό, αντιπροπέρσυ πάλι στο φάντε άλλα τόσα, και κάθε νέο χρόνο πεντάρα δέν κρατώ.

Κερδίζω χιλία φράγκα και όλοι με συγχαίρουν, μά κι' ό Συνταγματάρχης με βλέπει και γελά, και άλλη τσοκολάτα προστάζει νά μου φέρουν... Τί χρόνος είν' έτούτος! Τί κέρδη! Τί καλά!

Πάνε τά κέρδη όλα, πάνε και τά δικά μου κι' έσκόπευα νά βγάλω μ' αυτά εφημερίδα... μά τώρα; πάλι στο βρόντο τά τόσα σχέδιά μου και μένω με τού κέρδους μονάχα την έλπίδα.

Μά τώρα θα κερδίσω, γι' αυτό δέν άμφιβάλλω, μ' εκείνη τή φαγούρα, που νοιώθω μέσ' στο χέρι πιστεύω τά χαμένα τριπλά πώς θα τά βγάλω... 'Αη Βασίλη, βόηθα ένός φτωχού κεμέρι.

'Η ώρα είναι δύο!.. θα παίζω ως νά φέξη! τί μπουναμάδες σ' όλους τους φίλους θα μοιράσω! 'Αλλ' όμως παρ' έλπίδα, σέ χαρτωσιές πέ τ' έξη, ό κύρ-Συνταγματάρχης μου έκασε τον 'Ασσο.

Τύχη καμιά γιά μένα θαρρώ πώς δέν υπάρχει ούτε εις την πασσέτα ούτε στο Λασκένε... 'Ακούς, εκεί νά παίζω με τό Συνταγματάρχη; Δέν πήγα να παίξω εις έναν καφενέ;

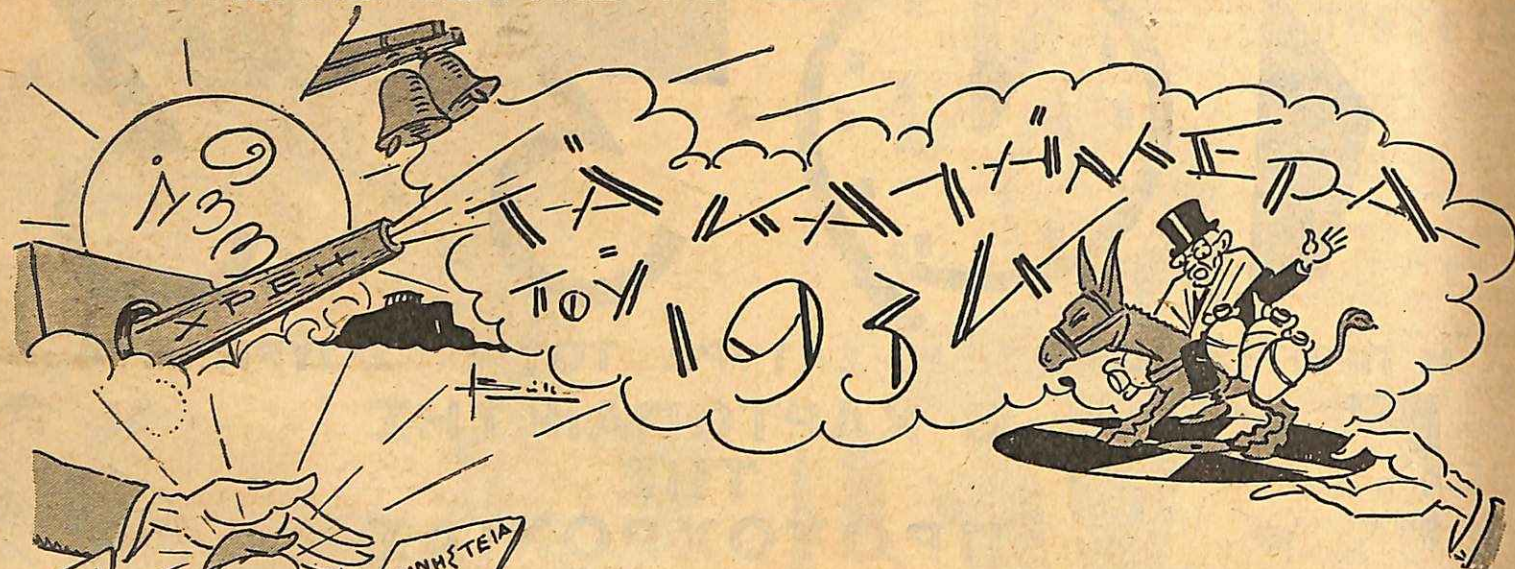
Πηγαίνω σέ μιá Λέσχη, που παίζουνε χαρτιά. 'Ενας Συνταγματάρχης τά κόβει στά γεμάτα, όλοι με χαιρετούν με μιá λοξή ματιά κι' εϋθός γιά με προστάζουν νά έρθη τσοκολάτα.

'Η ώρα τρεις... μου φεύγουν φράγκα χρυσά διακόσα! Τρεις ήμισυ... μου πέρνει κι' έξηνα κολονάτα! Τέσσερις... σαβουράνει άκόμα άλλα τόσα, κι' άμέσως άλλη μιá μου φέρνουν τσοκολάτα.

'Η μέρα ξημερώνει, παράτες και κανόνια και κουρκοι μέσ' τους φούρνους μυρίζουν και καπόνια. Και νά ό καινούργιος χρόνος πρωί-πρωί με βλέπει τον 'Ασσο νά δαγκάνω χωρίς λεπτό στην τσέπη.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά, γιορτὴ τοῦ Χρόνου πρώτη.
Φεύγει καὶ πάλιν ὁ παλῆς καὶ μπαίνει νέος Χρόνος
μὲ ἀτραπούς δυσβάτους,
καμπάνες, σάλπιγγες ἤχουν καὶ πυροβόλων κρότοι
ἀκούονται ἐπιμόνως...
καθ' ἣν στιγμὴν πληρώνονται οἱ δανεισταὶ τοῦ Κράτους.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά, πρώτη γιορτὴ τοῦ Χρόνου.
Ὁ Μπάμπας Γιάννης ἔρχεται καὶ πάλιν ἐπὶ ὄνου,
πολλοὶ ἀμέσως τρέχουνε γιὰ νὰ τὸν τραγουδήσουνε,
κι' ἐνθουσιώδη, ὁ πτωχός, ὑποδοχὴν εὐρίσκων,
πῶς τὸν ξεθάψανε, ρωτᾷ, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσουνε,
καὶ σὰν νὰ εἶνε κόλλυβα... τότε σερβίρουν ἐπὶ δίσκων.

Μέσα στὴν τόση τὴ χαρὰ καὶ μέσ' στὴ φασαρία
κι' ὁ Ἀη Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία.
Μὰ κουρελῆς κι' ἀπένταρος σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν
εἰς τῶν σπιτιῶν δὲν χώνεται πιά τῶρα τὴν ἐστίαν,
κι' ἀπὸ τὰ δῶρα ὁ δύστυχος κηρύξας... ἀποχὴν,
ζητάει... ἀμνηστειάν.

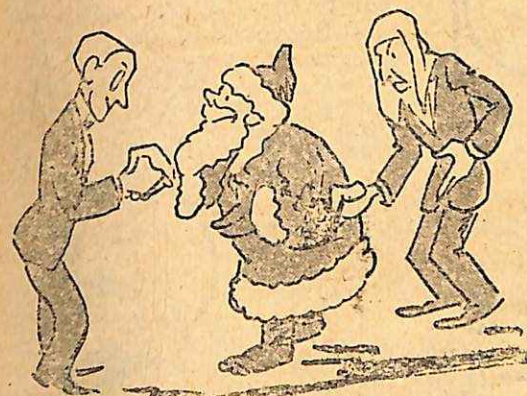
Τὴν λέξιν μόλις ἤκουσαν, χωρὶς πολλὰς περιστροφάς
καὶ μὲ χαμόγελα γλυκά,
πολλοὶ τὸν ἐσυγχώρησαν ἀπὸ τοὺς εὐμαλάκτους.
Ἀλλ' ἔξαφνα ἀπὸ πίσω του :
«Κάτσε νὰ πῆς κάτσε νὰ φᾶς...» ἀκούει ξαφνικά
καὶ τρώει... μίαν καρπαζιάν ἀπ' τοὺς ἀδιαλλάκτους.

Κρατάει πέννα καὶ χαρτί
κι' ἐνῶ στίς λάσπες περπατεῖ,
σὰν τὸν τρελλὸ χοροπηδᾷ,
ὅ,τι τοῦ ἔρθῃ τραγουδᾷ,
κι' ὅμα τοῦ λένε πῶς καὶ τί,

χωρὶς μεγάλη ἐξιστόρησι
δυὸ κόκκους ἄλατος ζητεῖ
κι' ἀφίστε με, ἀπαντᾷ, γιατί...
... γράφω μοντέρνα ἐπιθεώρησι.

Τὸ πρᾶγμα μόλις ἔμαθον, δύο λογοκριταὶ
τὸν συλλαμβάνουν αὐθαρεῖ.
Ὅποταν ἓνας πόλισμαν, ποὺ δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτὲ
—τὸν ἄμοιρο, τί κρίμα,—
κόκκινα βλέπει πῶς φορεῖ,
τὸν πέρνει γιὰ κομμουνιστὴ καὶ τὸν κρατεῖ στὸ τμήμα.

Τὴν ἐπομένη ἐλεύθερο τὸν ἄφησαν :
«Παρντόν», τοῦ εἶπαν ὅλοι,
κι' ἐβγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ,
μὰ λόγῳ τῶν γνωριμιῶν ποὺ ἔκαμεν ἐκεῖ...
...τοῦ ἔλειπε τὸ πορτοφόλι.

Καὶ φεύγει καταρώμενος ὁ δύστυχος τὴν κρίσιν,
ποὺ ἔξαφνα τοῦ χάρισε μιὰ τόση δυστυχία,
τὸ τί νὰ κάνῃ σκέπτεται, κι' ὡς τελευταίαν λύσιν...
... ἐκδίδει ἐφημερίδα μὲ λαχεῖα.

(Στίχοι καὶ σκίτσα ΑΝΤΩΝΗ ΒΩΤΤΗ)

Μὰ μέσ' στὴ φυλακὴ εὐθὺς ἀνοίγει γνωριμίας.
Νὰ ἓνας εὐγενέστατος καὶ σεβαστὸς Ἑμίρης,
νὰ κι' ἓνας Πέρσης συλληφθεὶς σκαστὸς ὁ κακομοίρης,
ἰδοὺ πέντ' - ἔξη δήμαρχοι κι' εἰς τίμιος ταμίας...

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΑΣ ΤΡΑΠΕΖΙ ΣΤΡΩΘΗΚΕ

Πράσινα τραπέζια ἔξη
καὶ ἀλλοίμονο ποὺ μπλέξει
δὲν εἶναι τὸ πρᾶγμα ἀπλό·
ὅλο φεύγουν οἱ παράδες
κόκκαλα πολλὰ, χιλιάδες
τὸ σκεπάζουν τὸ ταμπλώ.

Μένουν ἄφωνα τὰ χεῖλια
καὶ τὰ μάτια μου ἀπ' τὴ μπίλια
κρεμασμένα τὰ κρατῶ,
ὥσπου βλέπω τὰ λεφτά μου
ποὺ τὰ εἶχα πρὶν μπροστά μου
νὰ τὰ πέρνῃ τὸ ρατῶ.

Ἔδω μέσα δὲν ὑπάρχεις :
τὰ λεφτά ὁ λεσχειάρχης
στὰ μαζεῦει μιὰ χαρά,

κι' εἶναι πακετταρισμένα
κι' ἀπ' τὰ... κόκκαλα βγαλμένα
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά!..

ΜΠΑΚΑΡΑΣ

Μοῦπε πῶς ἔχει ἓνα μόνον ἐραστὴ
καὶ δὲν ἀπάντησε σάν ρώτησα γιατί.
Κύτταξε σοβαρῶς τὰ δυὸ χαρτιά της
καὶ μοῦ ψιθύρισε : Χαρτί !
Κι' ἐγὼ γεμάτος ἀπονία,
τράβηξα φύλλο ἀπ' τὴν καρδιά της
κι' ἔβγαλα... ἐ ν ν ἡ ἄ !

ΠΟΚΕΡ

Τί γκίνια! Τὸ προσπάθησα καὶ πόσο
σὲ μιὰ ρακόντρ μὲ σᾶς νὰ
[ζευγαρώσω.

Σταυρώναν ἡ ματιές μας σὰν
[σπαθιά
καὶ θάχανα μαζί σας μιλλιούνια,
μὰ τὰ σπαθιά σας ποῦσφαζαν
[βαθειά,
τὰ βρήκα καὶ τὰ κύτταξα...
[μπα στούνια!

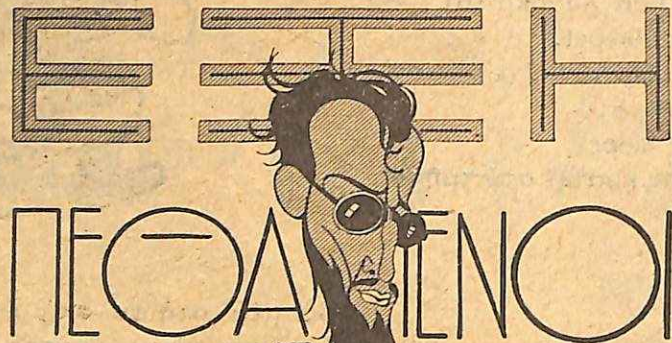
—Δὲν θὰ κερδίσετε, μοῦ εἶπατε,
[ποτέ σας !
καὶ ξεσπάσατε σὲ γέλια :
[Χά! χά! χά!
σὰν μοῦ δείξατε μὲ νάζι τὸ...
[καρρέ σας

ποῦχε ὅμως δύο ἄσσους μοναχά !

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΜΕΤΑΞΥ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΑΔΙΑΠΤΩΤΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ

STANISLAS STEEMAN

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— Έξη φίλοι, ο Σαντέρ, ο Περονζούρ, ο Ζερνικό, ο Ναμότ, ο Γκρίμπ και ο Τινόλ, απέφασαν να ξενητευτούν, να εργαστούν και να γυρίσουν σε πέντε χρόνια να μοιράσουν τα κέρδη τους. Όταν αρχίζει η διήγηση έχουν περάσει τα πέντε χρόνια και ο πρώτος, που γύρισε πλούσιος, ο Σαντέρ, δέχεται σπίτι του τον Περονζούρ, που γύρισε πτωχός κι' από πρώτα.

Γυρίζοντας ένα βράδυ από ένα εστιατόριο διαβάζουν σε μια εφημερίδα ότι ο τέταρτος από τους φίλους ο Ναμότ πνίγηκε μυστηριωδώς καθώς γύριζε με το υπερωκεάνειο, συντροφευμένος από τον Ζερνικό. Φιάνει ο Ζερνικό και να τατρομαγμένος λέει στην Ένκαρνασιόν και στον Σαντέρ πως ο πνιγμός του Ναμότ δεν ήταν τυχαίος κι' ότι κάποιοι άνθρωποι με μαύρα γυαλιά και κόκκινα γένεια τους έχει προγάρψει όλους. Τους λέει πως πλούτησε, πως έχει κρύψει τα κομμάτια του κήπου και τους δείχνει ένα σιγματομορφό στο στήθος του που είναι το κλειδί της κρυφώνας. Η καταιγίδα μάλιστα έβρεξε και για μια στιγμή που ανοίγουν το παράθυρο κάποιος με μαύρα γυαλιά και κόκκινα γένεια από το απέναντι ξενοδοχείο πυροβολεί και ο Ζερνικό πέφτει αιμόφυρτος. Τον μεταφέρουν στο πλάινο δωμάτιο και ο Σαντέρ τρέχει για γιατρό. Γυρίζοντας βλέπει την Ένκαρνασιόν φιμωμένη και δεμένη στο πάτωμα, ενώ το σώμα του φίλου του μαζύ με το ματωμένο πάπλωμα έχουν γίνει άφαντα. Ποιος είχε συμφέρον ν' απαγάγει τον Ζερνικό βαρειά πληγωμένο στο στήθος; Μήπως κανείς που ήθελε να μάθει το μυστικό του σιγματομορφού;

Επεμβαίνει η ανάκριση χωρίς να μπορέσει να διαφωτίσει τίποτα, οπότε αναλαμβάνει να διαλευκάνει την υπόθεση ένας αστυνομικός επιθεωρητής ο Βενόσιλας Βορομπέτσκι. Σ' αυτό το μεταξύ γυρίζει πλούσιος και αυτός ο πέμπτος φίλος ο Γκρίμπ, και την ώρα που ο Σαντέρ ειδοποιημένος από τον θυρωρό τρέχει να τον υποδεχθεί στο ασανσέρ, τον δέχεται στις αγκάλες του νεκρό κι' ένα σιλιέτο χωμένο στην πλάτη. Ο Βορομπέτσκι που βρίσκεται κατά τύχη στο σπίτι του Σαντέρ, ανακαλύπτει τον τρόπο που σκοτώθηκε ο Γκρίμπ μέσα στο ασανσέρ αρχίζει να υποψιάζεται τον Σαντέρ, τον Περονζούρ και την Ένκαρνασιόν και καλεί πρώτα στο γραφείο του τον Σαντέρ. Αυτός θυμώνει για την ύποπτα και φεύγει έξω φρενών έπειτα από την ανάκριση. Στο δρόμο συναντά τον Περονζούρ και του ζητάει εξηγήσεις γιατί τον βρήκε παντού όπου πηγαίνει αυτός με την Ένκαρνασιόν. Ο Περονζούρ του δηλώνει ότι την αγαπάει τρελλά. Ο Σαντέρ που αγαπάει κι' αυτός την Ένκαρνασιόν θυμώνει.

Η συζήτηση ενταχύνεται.
— Εγώ, λέει ο Περονζούρ την αγαπάω από το βράδυ που εξαφανίστηκε ο Ζερνικό.

— Ρώτησε με φωνή που έτρεψε.

Νομίζεις πως σ'αγαπά;

— Δεν τολμώ να το ελπίσω.

Αυτή η απάντηση έκαμε το Σαντέρ έξω φρενών. Αν ο Περονζούρ του είχε θέσει την ίδια ερώτηση, θ' απαντούσε: «δεν ξέρω».

Γιατί ο Γιάννης λοιπόν μιλούσε έτσι;

— Έχεις δίκιο, είπε. Μην το ελπίζεις. Δε θα μάς αγαπήσει ποτέ ούτε τον ένα ούτε τον άλλον.

— Πάντοτε...

Ο Περονζούρ άρχισε να απαντήσει.

— Αυτή φυσικά θα κάμει μόνη της την έκλογη.

Ο Σαντέρ κύτταξε το φίλο του με τρόμο. Τόση βεβαιότητα είχε λοιπόν για την επιτυχία του, που να μη φοβάται την έκλογη;

— Είσαι φτωχός, τόλμησε να πη.

Μια απότομη σύσπαση άλλοίωσε τα χαρακτηριστικά του Περονζούρ. Αυτή η σκέψη που έκανε ο πιο αγαπημένος του φίλος, τον πλήγωνε βαθύτατα.

Ο Σαντέρ δάγκασε τα χείλη του. Η απάντηση ήταν σκληρή τουλάχιστον όσο και η δική του σκέψη.

— Ήσυχασε, πρόσθεσε ο Περονζούρ. Δεν έχω διόλου πρόθεση να πάρω πίσω το λόγο μου. Δε θέλω το χρήμα σου, ούτε το χρήμα των άλλων... Άλλα θα εργασθώ. Τίποτα δεν κατόρθωσα ως τώρα, το ξέρεις... Άλλα για την Ένκαρνασιόν, θέλω να ξαναδοκιμάσω την τύχη μου. Συγχώρησέ με, φίλε μου...

Ο Σαντέρ έννοιωσε τον εαυτό του ξαφνικά συγκινημένο.

— Δεν έκαμες τίποτα για να μου ζητάς συγχώρεση, είπε. Δεν είναι δίκιο να θυσιαστή ένας από τους δύο μας. Πρό πάντων εσύ. Άλλα θέλω και γώ να δοκιμάσω την τύχη μου.

Ο Περονζούρ συγκατάνευσε με ένα κίνημα του κεφαλιού. Ήταν δυστυχισμένος να μη μπορεί να φανή γενναίος όπως συνήθως. Άλλοτε με τι μεγάλη χαρά υποχωρούσε για το χατήρι των φίλων του. Ήταν από τους ανθρώπους, που γι' αυτούς η ευχαρίστηση να δέχονται δεν είναι ποτέ τόσο μεγάλη, όσο η χαρά να δίνουν. Άλλα σήμερα...

— Ήμουν αηλίος, είπε ακόμα ο Σαντέρ. Τάβαλα μαζί σου, φίλε μου. Σε μίσησα καταλαβαίνεις; Έλεγα στον εαυτό μου...

Δίστασε μια στιγμή πριν αποτελειώσει τη σκέψη του. —...πως ίσως, ίσως—έσένα ο δολοφόνος να χτυπήσει πρώτα, ύστερα από τον Ζερνικό...

Σε ζήλευσε, σε ζηλεύω ακόμα... Μα θα καταλαβαίνεις.

— Ναί, είπε ο Περονζούρ. Και γώ δεν μπορώ να φανταστώ τη ζωή δίχως αυτή τη γυναίκα... Πόσο ο κόσμος φαίνεται άδειος κάποτε, δίχως το αγαπημένο πρόσωπο.

Και οι δύο έννοιωθαν τον εαυτό τους κουρασμένο και αποκαρδιωμένο. Μ' όλη τους την ειλικρίνεια απέφυγαν να κυττάζονταν. Ο Σαντέρ άδειασε το ποτήρι του και άναψε ένα τσιγάρο. Μ' όλη την επιθυμία που είχε να φύγει, δεν το αποφάσισε. Το εύρισκε αγένεια και δειλία. Ο Περονζούρ έβγαλε μηχανικά από την τσέπη του την τελευταία έκδοση της εφημερίδας που είχε αγοράσει, περιμένοντας τον Σαντέρ.

Η πρώτη σελίδα ήταν μισογεμισμένη με τέσσερες φωτογραφίες. Ο Περονζούρ διάβασε.

— Ο Ουμβέρτος Χάρτσον διέσχισε τον Άτλαντικό. Αναμένεται σήμερα στο αεροδρόμιο του Ε.

Κύτταξε τις φωτογραφίες.

Μά άμέσως τινάχτηκε φωνάζοντας.

— Είναι ο Τινόλ, ο Γιόργης Τινόλ.

— Τι λές;

Ο Σαντέρ τράβηξε την εφημερίδα από τα χέρια του Περονζούρ. Ένώ αυτός έπαναλάβαινε: «Τινόλ, καλέ μου φίλε». Τα γράμματα χόρευαν μπρός στα μάτια του.

«Το αεροπλάνο του Χάρντσον έπεχειρησε δυο φορές ν' απογειωθεί. Την πρώτη φορά το μηχανήμα σε απόσταση πεντακοσίων μέτρων...»

— Η δεύτερη και η τρίτη φωτογραφία, φώναξε ο Περονζούρ. Κύτταξε τις φωτογραφίες.

Στή μια ήταν ο αεροπόρος μπρός στο μηχανήμα του. Η άλλη εικόνιζε το κεφάλι του.

— Ναί, είπε, δεν υπάρχει αμφιβολία είναι ο Τινόλ.

— Έχει πάρει ψεύτικο όνομα... Ίσως για να μάς κάνει έκπληξη.

— Για να μάς θαμπώσει. Ω αυτό είναι σύμφωνο με το χαρακτήρα του...

Άλλα, Γιάννη... Ίσως νάχη ήδη φθάσει.

— Όχι, όχι. Θα πάρω με ένα ταξί... Πρέπει να βρεθούμε στο αεροδρόμιο. Πρέπει να είμαστε εκεί για να γιορτάσουμε την άφιξή του.

Και ξαφνικά ο Σαντέρ και ο Περονζούρ κυττάχτηκαν. Η ίδια σκέψη πέρασε από το νοῦ τους, οι ίδιες εικόνες ύψώθηκαν μπρός στα μάτια τους.

Ο Ναμότ πέφτοντας από τη γέφυρα της Άκνιέν, ο Ζερνικό χτυπημένος από μια σφαίρα, ο Γκρίμπ μ' ένα σιλιέτο βυθισμένο στο σβέρκο του.

— Γιάννη, πρέπει να ειδοποιήσουμε τον Βένς. Ποιος ξέρει αν...

— Έχεις δίκιο. Πήγαινε πάντως και γώ του τηλεφώνω.

— Πήγαινε, σε περιμένω.

— Όχι, φίλε μου. Πάρε το πρώτο αυτοκίνητο που θα βρής. Είναι έντελώς σκοποπ' άργήσωμε και οι δυο. Η απογοήτεσή του θα ήταν μεγάλη αν δεν εύρισκε εκεί κάποιον απ' όλους μας. Τέσσερις παρά δέκα. Δεν έχεις λεπτό για χάσιμο.

— Ούτε ο Βένς είπε ο Σαντέρ ξεκινώντας.

— Ούτε ο Βένς, θα του το πω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XV

Α Δ Υ Σ Ω Π Η Τ Α

Ο Βένς συμβουλευθηκε το ρολόι του χεριού του:

— Τέσσερες, είπε στους συντρόφους του. Και τέταρτο θα είμαστε στο αεροδρόμιο.

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε από το δικαστικό μέγαρο, ώρμησε προς το αεροδρόμιο κάνοντας ένα φοβερό πάταγο με την τρουμπέτα του, όπως ένα σκυλί που γαυγίζει.

Ο Περονζούρ δεν κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες για να πείσει τον επιθεωρητή ότι η παρουσία του ήταν αναγκαία εκεί κάτω. Οι δολοφονίες του Ζερνικού και του Γκρίμπ είχαν λάβει χώρα λίγες ώρες μετά την άφιξή των και ο θάνατος του Ναμότ στο ταξίδι. Έπρεπε να παρακολουθούν σφιχτά τον Τινόλ, αν δεν ήθελαν να δουν γρήγορα να μεγαλώνη ο πένθιμος κατάλογος.

Ξαφνικά ο Βενσεσλάς ύψωσε το κεφάλι. Και οι τέσσερες αστυνομικοί που τους συνόδευαν ντυμένοι πολιτικά—τρείς μέσα στο αυτοκίνητο και ένας δίπλα στο σωφέρ—τόν μιμήθηκαν.

Από στιγμή σε στιγμή το βούϊσμα γινότανε πιο έντονο.

— Είναι αυτός, μουρμούρισε ο Βένς.

— Όπως μιλούσε, ένα πουλί φάνηκε στον ουρανό. Πετούσε χαμηλά, και στην άσπρη έξωτερική όψη του μηχανήματος, οι αστυνομικοί μόρεσαν να διαβάσουν την λέξη «Οδοιπόρος».

— Αυτός είναι, είπε ο Βένς.

— Έσκυψε πάνω από τον οδηγό.

— Πιο γρήγορα, είπε. Θα φθάσει πριν από μας.

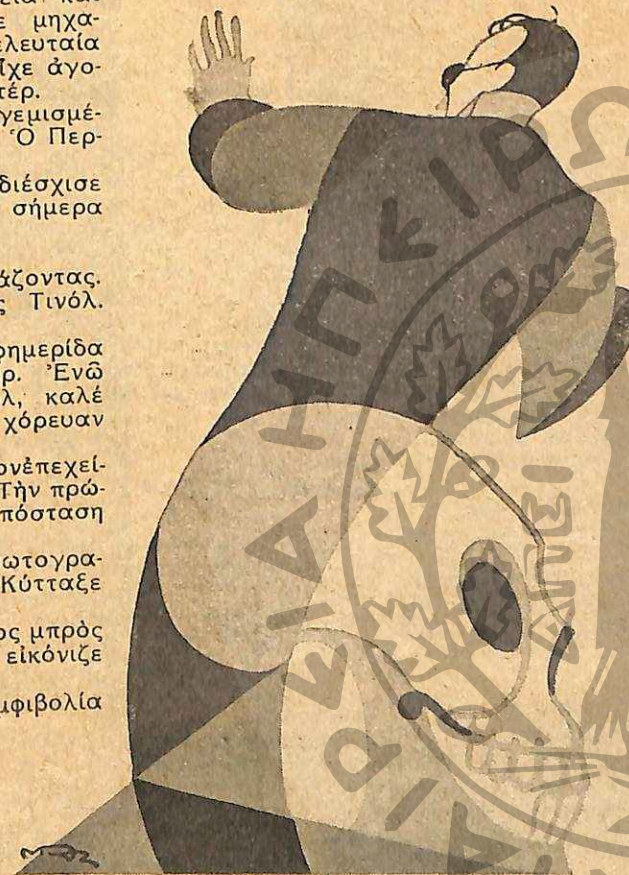
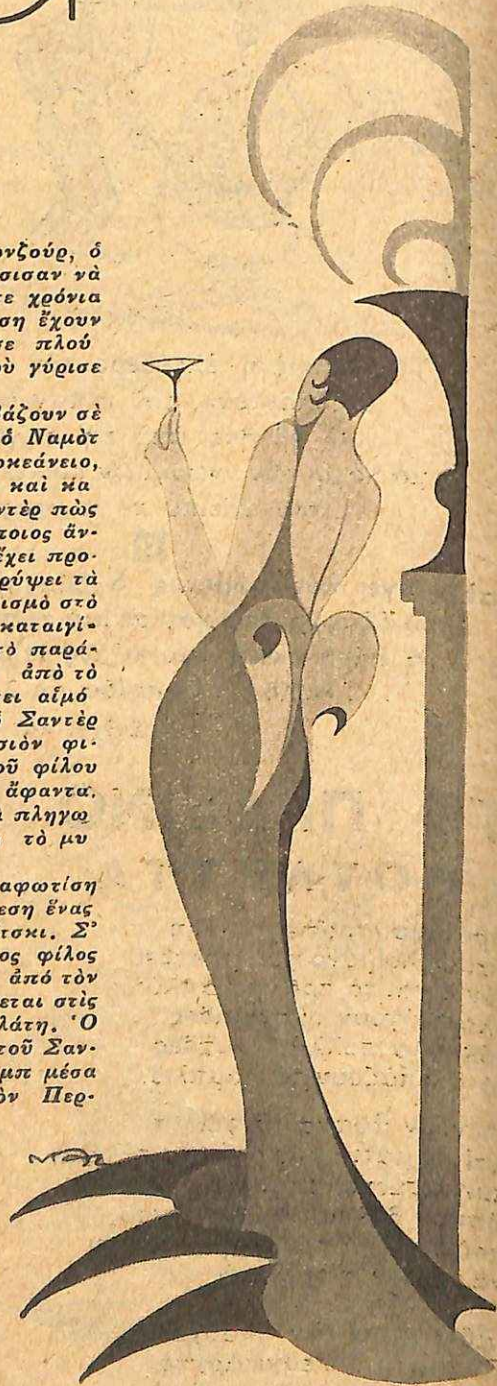
Στο άναμεταξύ το αεροπλάνο είχε φθάσει στ' αεροδρόμιο. Μέσα στις έπευφημίες και τα ούρρα του πλήθους, που είχε καταφθάσει από τα τέσσερα σημεία της πόλεως και που το συγκρατούσε δύσκολα μια ζώνη από αστυνομικούς, κατέβηκε σιγά—σιγά σαν ξερό φύλλο.

Μόλις οι λαστιχένιες ρόδες του προσγειώθηκαν, το κοινό έσπρωξε πίσω τους αστυνομικούς και ώρμησε κουνώντας καπέλλα και μπαστούνια προς το μηχανήμα που κυλούσε ακόμα.

Εκείνη τη στιγμή το αυτοκίνητο του Βένς και των αστυνομικών έφθασε στην είσοδο του αεροδρομίου. Την ίδια στιγμή έφθασε κι' ένα ταξί απ' όπου πήδησε ο Σαντέρ.

— Σκαρφαλώστε στο φτερό, φώναξε ο επιθεωρητής.

Άλλα ο σκοπός είχε ρητές διαταγές να μην αφήση να περάση μέσα στο αεροδρόμιο κανένα αυτοκίνητο που δε θα ήταν έφωδιασμένο με άδεια

από την αστυνομία. Έξαγριωμένος ο Βένς έσκυψε προς τον οδηγό.

— Τράβηξε! φώναξε.

Και το αυτοκίνητο μ' ένα πήδημα πέρασε την είσοδο με κίνδυνο να πλακώσει τον σκοπό.

Μόλις ο αεροπόρος Ουμβέρτος Χάτσον, και διαφορετικά Ουμβέρτος Τινόλ και ο σύντροφός του Θεόδωρος Μπατέν γλύστρησαν ένα πόδι έξω από το μηχανήμα που μ' αυτό για τρίτη φορά, ύστερα από τον Λίντμπεργκ είχαν νικήσει τον Ατλαντικό, τον άρπαξε το ένθουσιασμένο πλήθος και βρέθηκε ο καθένας καθισμένος θριαμβευτικά πάνω σε γερούς ώμους, όπως του άξιζε. Ο Ουμβέρτος Τινόλ ήταν ψηλός και αδύνατος. Είχε ένα πρόσωπο κοκκαλιάρικο, με έντονα χαρακτηριστικά, ένα μέτωπο ψηλό, φουσκωτό, με σπάνια μαλλιά στο κεφάλι.

Η πρώτη του φροντίδα, ενώ απαντούσε μ' ένα κουρασμένο μειδίαμα στην απέραντη επευφημία που ανέβαινε από το πλήθος, ήταν να φάει τις τσέπες του, να βγάλει ένα πακέτο τσιγάρα και σπύρτα και ν' αρχίσει να καπνίζει με ήδονη, γρήγορες βιαστικές ρουφιές. Έπειτα κύτταζε γύρω του. Ανυπομονούσε να δει μέσα στο πλήθος τα κεφάλια των φίλων του.

Αλλά ο Σαντέρ και ο Βένς συναντούσαν πάλι νέες δυσκολίες. Είχαν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν το αυτοκίνητο και γύρευαν τώρα ν' ανοίξουν δρόμο μέσα στους χαζούς. Ο επιθεωρητής είχε δώσει διαταγή στους ανθρώπους του να φυλάττουν τον αεροπόρο και να προσπαθήσουν με κάθε τρόπο να τον πλησιάσουν όσο το δυνατό περισσότερο. Με το βλέμμα γύριψε το Σαντέρ που ένα λεπτό πριν βρισκόταν στο πλάι του αλλά δεν τον είδε.

Ο Ουμβέρτος Τινόλ δεν είχε ποτέ παραδεχθεί στη ζωή του να παίξει παθητικό ρόλο. Μ' άλλα λόγια κουράστηκε να τον σηκώνουν θριαμβευτικά. Έσκυψε πάνω απ' το κεφάλι του ανθρώπου που τον σήκωνε στους ώμους του και του ζήτησε με μεγάλη ευγένεια να τον αφήσει χάμω. Αλλά ο άνθρωπος ξεκαρδίστηκε στα γέλια και έσφιξε ακόμα περισσότερο τα πόδια του ήρωα. Τότε αυτός χωρίς καμιά άλλη προειδοποίηση άρχισε να παλεύει σ' αδιάβροχο, να φωνάζει πώς τον φυλάκισαν και αναγκάστηκαν οι θαυμαστές του να υποκύψουν πολύ γρήγορα στη θέλησή του.

Μόλις πάτησε το πόδι του στη γη, ο Τινόλ, ένοιωσε μια ζάλη και στηρίχτηκε μιά στιγμή στον ώμο του πρώτου που βρέθηκε μπροστά του. Έπειτα σαν αγριοκάτσικο με μερικά πηδήματα ξεμούδιασε τα πόδια του, και πριν προλάβει κανένας να μαντέψει την πρόθεσή του, ώρμησε με το κεφάλι μπροστά, ανοίγοντας δρόμο προς την έρημη μεριά του αεροδρομίου.

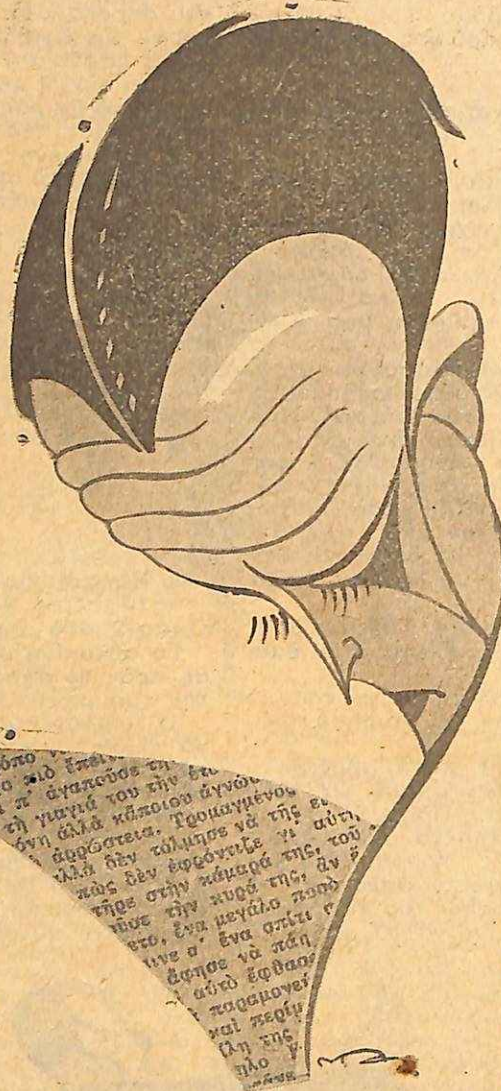
Την απογοήτευση που ένοιωσε μη βλέποντας τους φίλους του, διαδέχτηκε η δυνατή επιθυμία να τρέξει να τους συναντήσει το ταχύτερο.

Ήταν δικό του λάθος αν δεν βρισκόταν κανένας εκεί να τον υποδεχθεί. Είχε κάμει λάθος να πάρει ψευδώνυμο. Δίχως άλλο κανένας απ' αυτούς δε θα έβρισκε να δει καμιά του φωτογραφία και ν' ανακαλύψει κάτω από τον Χάρστον τον Τινόλ.

Η φυγή του αεροπόρου έγινε αντιληπτή από πολλούς, και αν οι θαυμαστές του παραιτήθηκαν της ιδέας να τον ακολουθήσουν, δε συνέβη το ίδιο και για τον Βένς και τους αστυνομικούς που είχαν αναλάβει να τον φυλάττουν.

Επίσης ένας άνθρωπος ψηλός με καστόρινο πλατύγυρο μαύρο καπέλλο, που στεκόταν κατά μέρος ως εκείνη τη στιγμή άρχισε να τρέχει με μεγάλες βρασκελιές προς την κρυφή έξοδο, όπου κατευθυνόταν ο Τινόλ.

«Πάει, είπε ο Βένς, αισθανίνοντας από το τρέξιμο: Θα τον χάσω με.»

Και άρχισε να φωνάζει δυνατά:

— Κύριε Τινόλ, κύριε Τινόλ!

Αλλά η απόσταση εμπόδιζε τον Τινόλ ν' ακούσει. Δεν αντιλήφθηκε παρά ένα θόρυβο από συγκεχυμένες φωνές. Νόμισε πως ήταν το πλήθος των θαυμαστών του... Και αυτό τον έκανε να τρέξει ακόμα πιο γρήγορα. Λίγα λεπτά αργότερα είχε διασχίσει την κρυφή έξοδο του αεροδρομίου. Αυτή η έξοδος έπεφτε σ' ένα μικρό δρόμο σκαμμένο, που ύστερα από δυο τρεις απότομους έλιγμους αντάμωνε το κεντρικό δρόμο.

Ο Τινόλ έβγαλε ένα χαρούμενο αναφώνημα. Εύρισκε αυτό που γύριζε, αυτό που δεν τολμούσε να ελπίζει να βρει εκεί: ένα αυτοκίνητο. Πλησίαζε σιγά, γιατί ο δρόμος ήταν γεμάτος λάκκους.

Ο αεροπόρος έτρεξε και τούκανε νόημα να σταματήσει. Ο οδηγός που ήταν ένας άντρας μεγαλοκαμωμένος με γένεια και με το κασκέτο χωμένο βαθειά στο κεφάλι, υπάκουσε άμεσα.

Ο Τινόλ του έδωσε τη διεύθυνση και του υποσχέθηκε ένα γενναίο φιλοδώρημα, αν τον άποιακρυνε γρήγορα από το αεροδρόμιο.

Χωρίς να πη λέξη ο οδηγός συγκατένευσε και ο Τινόλ πήδησε μέσα στο αυτοκίνητο.

Ενώ το αυτοκίνητο έτρεχε, όσο επέτρεπε ο δρομάκος ο χαλασμένος, ο Τινόλ συλλογίστηκε με τύψεις το αεροπλάνο του: «Μπα, μονολόγησε, ο Μπατέν θα το φροντίσει.»

Κι' έπειτα μιά άλλη σκέψη γεννήθηκε στο μυαλό του.

— «Ποιό διάβολο, διερωτήθηκε, είδα αυτό το κεφαλάκι;»

Και κύτταζε το κεφάλι του σωφέρ. «Όταν επί τέλους ο Βένς και οι σύντροφοί του έφθασαν στο δρομάκο είχαν περάσει πέντε λεπτά, από τη στιγμή που το αυτοκίνητο είχε κάμ-

ψει την πρώτη στροφή.

Ο επιθεωρητής έκαμε ένα μορφασμό αγανάχτησης. Είχε αποτύχει πάλι. Ο αντίπαλός του στάθηκε δυνατότερος κι' αυτή τη φορά. Σκέφθηκε πώς το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να γυρίσει το ταχύτερο στην κατοικία του Σαντέρ, όπου θα διευθυνόταν ασφαλώς ο Τινόλ.

Αλλά λίγες ώρες αργότερα, απαισιόδοξες ειδήσεις κυκλοφορούσαν και οι βραδυνές εκδόσεις των εφημερίδων ανέγραφαν στην πρώτη σελίδα τους αυτό το καταπληκτικό γεγονός: την εξαφάνιση του Ουμβέρτου Χάρντσον, του νικητού του Ατλαντικού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XVI

Ο ΒΕΝΣΕΣΛΑΣ ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ

— Μόλις έρθη ο κύριος Βένς, διέταξε ο κύριος Βογλέρ να του πητε να περάσει από το γραφείο μου.

Μόλις βγήκε ο αστυνομικός, ο ανακριτής βυθίστηκε πάλι στην ανάγνωση του βιβλίου που κρατούσε στα χέρια.

Σε λίγο κάποιος χτύπησε στην πόρτα δυο μικρά ξερά χτυπήματα. Ο κύριος Βογλέρ φώναξε:

«Εμπρός» και ο Βενσεσλάς Βορομπέϊτσκι μπήκε στο δωμάτιο.

Ήταν αξούριστος, το μαντήλι που ξεπερνούσε την άπ' ανα το σκακκιού του ήταν βρώμικο και ζαρωμένο. Τέλος ο επιθεωρητής είχε την ύψη ενός ανθρώπου που δεν κοιμήθηκε πολλές νύχτες.

— Καλημέρα Βένς, είπε ο ανακριτής, σφίγγοντάς του το χέρι. Καθήστε... Δέ μου λέτε, διαβάσατε τις πρωινές εφημερίδες;

Εσπρωχνε ένα ολόκληρο πάκο προς το συνεργάτη του. (Ακολουθεί)

ΔΩΡΑ, ΠΛΟΥΣΙΑ ΔΩΡΑ..... ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΧΑΡΤΙ

Στο Βενιζέλο δίνουμε,

κι' αν θέλη'ας μὴν τὸ πάρη,

ένα πορτραίτο διαλεχτό

τοῦ Παναγιῆ Τσαλδάρη.

Καὶ στὸν Τσαλδάρη ἀρώτητα

καὶ μὲ τὸ ἔτσι θέλω

προσφέρουμε πελώριο,

γλυπτό, τὸ Βενιζέλο!

Ἔτσι μὲ τὸ νὰ βλέπωνται

θ' ἀρχίσουν νὰ ντρέπωνται

καὶ δὲ θὰ εἶναι στὸ ἐξῆς

κι' οἱ δυὸ τοὺς ἀδιάλλακτοι

ἀπλῶς μπορεῖ νὰ μείνουν

οἱ... ἴδιοι κι' ἀπαράλλακτοι!

Τὸν κεραυνὸν εἰς φάκελλον

δίνουμε στὸν Κονδύλη,

γιατὶ ὁ Λευτέρης, ὅπως δά

γνωρίζουνε κι' οἱ φίλοι,

ἀν εἶναι ἀλεξίσφαιρον

διὰ τὸ θεαθῆναι,

πάντως ἀλεξικέραυνον

πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶναι.

Στὸ Μεταξᾶ, πῶναι μυστήριον

χαρίζουμ' ἕνα δικαστήριον

τό... Βενιζέλο νὰ δικάσῃ

ἰσόβια δεσμὰ ἢ θάνατον.

Καὶ δίχως νάχουμε ἑμεῖς κέρδος

ἀν θέλῃ δῶρο κι' ὁ Λοβέρδος

ἄς πάρῃ τὸν Ἀθάνατον!

Ἀδεια δίνουμε ἀκόμα,

νὰ βγάλῃ ἄφθονα λαχεῖα

καὶ νάχῃ ἔτσι ἐπιτυχία

ὁ Βουτσινᾶς τῆς «Ἀκροπόλεως»

κι' ἡ μύτη τοῦ Παπαναστάση

γιὰ νὰ μὴν κάνῃ καμμιὰ στάση

νὰ... μὴ ἐντὸς σχεδίου πόλεως!

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΥΧΕΣ, ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, ΔΩΡΑ;

Εὐχές, εὐχές, μονάχα εὐχές
εὐχές καὶ τίποτ' ἄλλο,
δίνουμε ὅλοι ἀφειδῶς
γιὰ κάθε νέον ἔτος,
εὐχές, εὐχές μονάχα εὐχές
καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω
ἐπίσης θὰ μοιράσουμε
τοῦ χρόνου ἀνυπερθέτως!

Χρόνια πολλά! ὦ πάμπολλα!
Χρόνια, χιλιάδες χρόνια,
θὰ πάροῦμ' ὅλοι ἀσφαλῶς
ποῦ ἂν ἔπιαναν οἱ εὐχές,
θὰ ζοῦσαν ὁ καθένας μᾶς
τοῦλάχιστον αἰώνια
κι' ἀθάνατες θὰ ἔφθιναν
στὰ σώματα οἱ ψυχές!

Εὐχές πολλές, χρόνια πολλά
καὶ λόγια, εὐχαρίστως!
Ρίμες καὶ στίχους ἀφθονοῦ,
μὰ ἄλλο μὴ ζητᾶτε!
Ὅσο γιὰ δῶρα... Δέχεσθε!
Μὰ πῶστε μᾶς πρωτίστως
ὕπάρχει αὐτὴ ἡ συνήθεια
ἀκόμα: Ἐρωτᾶται ΠΩΛ ΝΟΡ

Στοὺς ἄλλους μᾶς πολιτικούς

Τσαλδαροβενιζελικούς,

πολλὰ γλυκὰ κι' ἡδύποτα

ἀφοῦ... δὲ βρίσκω τίποτα

ἢ μᾶλλον ἄφοῦ δ,τι βρῶ

νὰ τοὺς τὸ γράψω δὲ μπορῶ

γιατ' εἶν' ἀπὸ τ' ἀνείπωτα!

Στὸν Τίμο τὸ Μωραϊτίνη,

ποῦ στὴ ρωμάντζα πάντα τείνει,

τῆς Πλάκας τίς ἀνηφοριές,

βασιλικούς, κληματαργιές

κι' ἕνα μικρὸ ξωκκλήσι.

Καὶ εἰς τὸ φίλο μᾶς Μελᾶ

προσφέρουμε δειλὰ — δειλὰ

τὸ Ἐθνικὸ τὸ Θέατρο,

γιὰ νὰ τὸ κλείσῃ!

Καὶ θέσιν ἀθανάτου αἰώνιου

προσφέρουμε εἰς τὸν Παπαντωνίου

ποῦ ζήτησε θεοῦλα μῖα

στὴν ποθητὴν Ἀκαδημία

ἀφοῦχαι θέσεις χίλιες δυὸ

στὸ Κρατικὸ τὸ ρημαδιό

σὲ Τράπεζες κι' Ὡδεῖα!

Στὸ Θεόδωρο Συναδινὸ

μῖα κοσμικὴ δεξίωση

ποῦχομε τὴν ἀξίωση

νὰ γίνῃ... Κωμωδία!

Δῶρο ἢ σύνταξις νὰ δώσῃ

εἰς τὸν Ξενοπούλου δὲ βρῆκε

γι' αὐτὸ καὶ εἶναι λυπημένη.

Ἀφοῦ στὰ πάντα πλέον μπήκε

μόνον... τὸ Νόμπελ ἀπομένει!

Ἐκτὸς ἐάν, νὰ τὸ χάριση προτιμᾶ

στὸν Παλαμά!

(Δὲν τὰ ἔγραψε ὁ Βώττης οὐτ' ὁ Τίμος
τάγραψ' ὁ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ... ἀνωνύμως!)

— Άκουσε Φρίξο, πρέπει να πάρης κάτι και για το παιδί, είπε στον άντρα της ή Μιμή, καθώς του φόρεσε το παλτό και τούδωσε το καπέλλο.

— Άς είνε κ' ένα τόσο δά πραματάκι. Έτσι για το καλό. Έπειτα, παιδάκι είνε, την περιμένει αυτή την ημέρα πώς και τί.

— Καλά, παιδί μου, έννοια του. Θα φροντίσω, απάντησε κείνος. Τής έφριξε μια τρυφερή και πονεμένη ματιά κ' έθυγε βιαστικά. Όταν βρέθηκε στο δρόμο άφισε ένα βαθύ στεναγμό και ξαναγύρισε στις σκέψεις του, στις σκέψεις που όλη τη νύχτα τον έτυραννυσαν χωρίς να μπορεί να πήσέ κάποιον τον πόνο του, να εξεσπάση. Ένωθε την πίκρα μέσα του να ξεχειλίσει σαν ποτάμι όρμητικό και φοβότανε πως δε θα μπορούσε ν' άνθέξει πολύ.

— Γιατί, Θέ μου, γιατί; Τουρθε να φωνάξη. Άλλα γύρισε κ' είδε στο παράθυρο την κυρά—Θεώνη, τη γειτόνισα τη γλωσσοκοπάνα, κ' άνοιξε το βήμα του μ' ένα ψεύτικο κουράγιο.

Τι γκίνια! Λες κ' ή Μοίρα είχε βαλθή να τον τρελλάνη τον τελευταίον καιρό. Είχε χάσει όλες τις οικονομίες του με το πέσιμο της Αιγύπτου—Αμερικανικής Τράπεζας. Από το Κονταργύρη που κρατούσε τα λογιστικά βιβλία τον είχαν σκολάσει για να βάνουν κάποιο συγγενή τους, ποῦχε βγει τελευταία από την Έμπορική Σχολή. Από τάλλα δυό γραφεία που δούλευε τόνα πήγαινε κατά διαβόλου και είχαν τρεις μήνες να του δώσουι μισθό. Με τάλλο μονάχα που τούμενε ήταν αδύνατο να τὰ φέρη βόλτα. Και το χειρότερο, ή Μιμή, ή αγαπημένη του γυναίκουλα, είχε πάθει νευρασθένεια εδώ κι ένα μήνα. Έτσι, σὰ καλά καθούμενα. Λίγο να τον έβλεπε στενοχωρημένο έβαζε τὰ κλάματα, τρέμοντας ολάκερη, κι άρχιζε να περπατάη πάνω κάτου ξεφωνίζοντας. Έπρεπε να περνάη μονάχος όλα του τὰ βάσανα και να είνε πάντα γελαστός μπροστά της. Κείνος ήξερε τι του στοίχιζε αυτό και πόσον κόπο έκανε για να μην προδοθή. Άχ, αυτό το φριχτό μαρτύριο: τὰ λεπτά, τὰ λεπτά: πώς να πληρωση το γαλατά, το μπακάλη, το νοίκι, το νερό, πώς να ψωνίση τὰ χίλια πράματα που θέλει το σπίτι μ' έξηντα δραχμές την ημέρα που του καθάριζαν; Είχε βουτηχθεί σὰ χρέη για να τὰ καταφέρη. Άλλα τώρα πιά είχε στραγγίσει κάθε του πηγή. Οί φίλοι του, όσοι δεν ήσαν φουκαράδες σαν κι αυτόν, είχαν πάψει πιά να του δίνουν—δυό τρεις μάλιστα ούτε τον χαιρετούσαν, μόνον έστελναν και ξανάστελναν στο γραφείο που δούλευε ζητώντας τὰ δανεικά. Νά πάρη από τον προϊστάμενο ήταν αδύνατο, γιατί είχε τραβήξει μπροστά με την άρρώστεια της Μιμής και του είχε ξεκόψει πώς μόνο από τον άλλο μήνα άρχιζε να του δίνη. Και να είνε παραμονή πρωτοχρονιάς και νάχη ανάγκη το σπίτι από τόσα πράματα κι αυτός να μην έχη μιά δεκάρα στην τσέπη! Νά πάη να πουλήση όσα όσα το ρωλόι ή τη βέρα του—καλά. Μά ή Μιμή; Άν καταλάβαινε τίποτα ήταν χαμένη. Θά ήταν σὰ να τη σκότωνε.

— Κάτι συλλογισμένος πρωί—πρωί Φρίξο, άκουσε πίσω του μια γνώριμη φωνή, κι ένιωσε έναν τρόμο παράξενο σὰ να τον είχαν πιάσει τη στιγμή που άπλωνε να κλέψη

κάτι τί. Γύρισε κ' είδε το Γιώργο το Μπαβέλα, τον παλιό του συμμαθητή, φρεσκοϋρισμένο και γελαστό. Συνέφερε γλήγορα και τον έχαιρέτισε θερμά. Είχε πολύν καιρό να τον ίδη. Μα τί, από δώ καθότανε; Έδω και δέκα μέρες, σε σπίτι δικό του; Περίφημα.

Δέκα φορές έκανε ν' άνοιξη την καρδιά του στο Μπαβέλα, να του ειπή τὰ βάσανά του και νὰ του ζητήση να τον βοηθήση σ' αυτή τη δύσκολη περίσταση. Γι' αυτόν δε θά ήταν τίποτα ένα πεντακοσάριο. Είχε μάθει πώς από τη γυναίκα του μονάχα πήρε μιά ολάκερη περιουσία. Κι έπειτα θά του τὰ ξανάδινε κάποτε, δε μπορεί, θάβρισκε ένα—δυό γραφεία να δουλέψη. Άν μάλιστα γινότανε ή άλλη δουλειά θά ξελάσπωνε για καλά... Άλλα δεν τ' άποφάσισε. Δεν είχε το

θάρος να το κάνη. Νόμιζε πώς θά ταπεινωνότανε πολύ σ' έναν άνθρωπο που τον παλιόν καιρό ήταν τόσο πιο κάτου απ' αυτόν και που τώρα είχε κάπως τη σκληρή και κουφία εμφάνιση του νεόπλουτου. Κι ίσως να ταπεινωνότανε άδικα. Γιατί τον ήξερε άνεκαθεν για ταιγκούνη κ' έγωιστή. Τόλμησε ωστόσο να του πη την ώρα που χωρίζανε μπροστά στην Άκαδημία.

— Κύτταξε, καημένε, σε παρακαλώ, μη χρειαστή λογιστή κανένας φίλος. Έχω πολλές όρες διαθέσιμες, γιατί έμεινα μ' ένα μόνο γραφείο, ξέρεις.

Ο Μπαβέλας τον έγέμισε φούμαρα: Θά τον έβαζε «ασφαλώς» σε μιά μεγάλη ασφαλιστική εταιρία που το διευθυντή της μπορούσε όχι να παρακαλέση, αλλά και να τον διατάξη γιατί τον είχε υποχρεώσει ως το λαιμό.

Κι όχι μόνον εκεί αλλά και σ' άλλες δυό—τρείς καλές θέσεις είχε τὰ μέσα να τον βάνη, άρκει να του το ξαναθύμιζε γιατί από τις πολλές του δουλειές ίσως να του ξέφευγε.

— Όρεξη νάχης, του ειπε, κι από γραφεία όσα θέλεις. Κ' έφυγε άξαφνα, χωρίς να τον άποχαιρέτηση, τρέχοντας να προλάβη το τράμ του Φαλήρου, γιατί είδε κεινή τη στιγμή ν' ανεβαίνει μιά καλοβαμένη στρουμπουλή μοδιστρούλα τυλιγμένη σ' ένα σφιχτό παλτό, κοντό ίσα με το γόνα.

— Ίδιος πάντα, συλλογίστηκε. Κ' είναι και νεύοχαμπρος. Κούνησε το κεφάλι θλιβερά κι άνοιξε το βήμα του. Έπρεπε να κάνη κάτι, να μπορέση να βρη λίγα λεπτά. Μ' άδειανὰ τὰ χέρια κάλλιο να μην έγύριζε στο σπίτι.

Όταν έβγήκε στην όδον Σταδίου είδε τις βιτρίνες στολισμένες με δώρα «χρήσιμα» και «πρακτικά» και «μοναδικά» κ' ένιωσε ένα φέιδι να του δαγκώνη την καρδιά, πρό πάντων όταν έπεσε το μάτι του σε κάτι ωραία παιχνίδια που λαμποκοπούσαν μες στ' άνοιχτά, πολύχρωμα κουτιά τους. Με το κεφάλι σκυφτό, με κλεισμένα τ' άφτιά και τὰ μάτια έπίμονα ριγμένα κάτω, στις λασπωμένες πλάκες του πεζοδρομίου, τράβηξε άποφασιστικά μπροστά σὰ να φοβότανε μην πäs και μαγευτή από τις άψυχες αυτές σειρήνες. Πήγε στο γραφείο που δούλευε και βάλθηκε να τελειώσει κάτι βιαστικά τιμολόγια γ'α να ξεμπερδέψη νωρίς και να ιδη τι θά κάνη μετά. Άλλα το μυαλό του ήταν αδύνατο να ξεκαθαρίση από την έννοια και μιά πρόσ-

θεση την εύρισκε αλλοιώτικη κάθε φορά που την έκανε. — Άλήθεια, κύριε Φρίξο, κάποιος άνθρωπος ήρθε και σὰς ζήτησε πρωί—πρωί, είχε πει ο Νικολός, ο μικρός υπάλληλος του γραφείου, έδω και τήσιν ώρα.

Κ' εκείνος τον έκύτταζε μηχανικά κι οὔτε καταλάβαινε τίποτα.

— Ένας άνθρωπος; Έ, τί; Ποιός άνθρωπος, ρώτησε έπι τέλους.

Ο μικρός του εξήγησε: Ένας ψηλός, ήλικιωμένος κύριος, έτσι κι έτσι, είχε περάσει νωρίς—νωρίς, μόλις είχαν άνοιξει κ' είχε πει πώς ήταν ανάγκη να ιδη το Φρίξο. Ναί ακριβώς όπως τόπατε: ήταν ανάγκη να ιδη το Φρίξο. Γιατί; Ποιός ξέρει. Πέριμενε κάμποση ώρα κι ύστερα έφυγε γιατί είχε λείει δουλειά, μά ειπε πώς θά ξαναρχόταν.

— Τον είχες δει καμμιά άλλη φορά; Ρώτησε, λογαριάζοντας θλιμένα πώς θά ήταν κανένας από τούς δανειστές του.

— Όχι, ποτέ, ειπε ο μικρός. Πρώτη φορά που ήρθε στο γραφείο.

Μάλιστα ρώτησε αν εργαζόσαστε έδω κι' ήτανε ναρθήτε σήμερα.

Παράξενο. Ποιός ήταν εκείνος πάλι; Και γιατί δεν τούλεγαν ν' άφήση δυό λόγια;

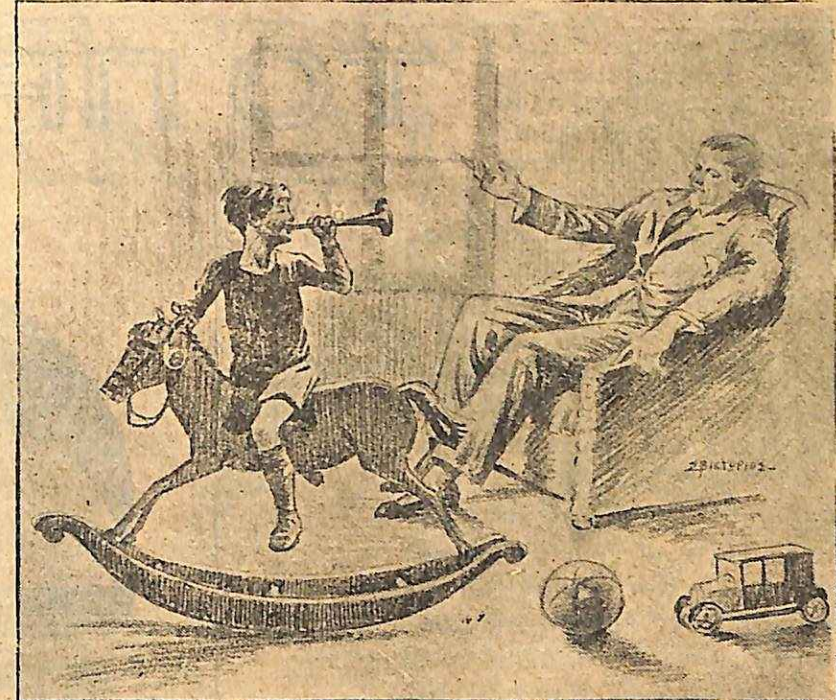
Πώς, πώς, του είχαν πει, αλλά βιαζότανε. Μά θά ξανάρθη, θά ξανάρθη το δίχως άλλο.

Ποιός να ήτανε; Μήπως έτέλειωσε εκείνο; Σε μιά στιγμή, στο σκοτισμένο του νου, άστραψε ο ήλιος της έλπίδας, αλλά τὰ μαύρα σύννεφα του πόνου τον έσκέπασαν άμέσως. Δέ βαρύνεσαι: που τέτοια τύχη; Έπειτα, είχε να παλάση με τόσους και τόσους. Και με τί μέσα! Αυτός, ότι και ν' άξιζε θά πήγαινε χαμένος γιατί δεν είχε κανένα μέσο γερό. Κ' ήταν και τόσο άτυχος, τόσο μουτζωμένος.

Ξανάσκυψε σὰ χαρτιά του και δούλεψε κάνα δυό ώρες, κουτσά—στραβά. Είχε κλείσει πιά τὰ βιβλία και έτοιμάζότανε να φύγη όταν άνοιξε δυνατά ή πόρτα και μπήκε μέσα ο πατριώτης του ο Άλκιβιάδης ο Λαζανάς, ο Τμηματάρχης του Υπουργείου της Συγκοινωνίας. Το αγαθό κ' εύγενικό του πρόσωπο γελοῦσε όλο από χαρά.

— Έλα, τάξε! του ειπε παιχνιδιάρικα: Τί μου δίνεις;

Ο Φρίξος ένιωσε μιά παράξενη ανατριχίλα να περνάη σ' όλο του το κορμί. Τὰ γόνατά του λύγισαν κι' άκούμπησε σε μιά καρέκλα για να μην πέση, κατακόκκινος από τη λαχτάρα και την ντροπή.

— Πέστε μου, πέστε μου γλήγορα, ειπε με την ψυχή σὰ χείλη.

— Νά λοιπόν, έκανε θριαμβευτικά ο Λαζανάς: διάβασε.

Και τούδωσε ένα έγγραφο που κρατούσε τσασκισμένο σὰ χέρια του.

Βιαστικά—βιαστικά, σαν παιδί ξελιγωμένο από τη δίψα, ρούφηξε ο Φρίξος το κατεβατό που τούφερνε τον καλύτερο πρωτοχρονιάτικο μπουναμά: Το διορισμό του στο Δημόσιο Ένεχυροδανειστήριο με το βαθμό του Τμηματάρχη!

— Ήρθα πρωί—πρωί να σοῦ πάρω τὰ συχαρίκια, κατεργαράκο, αλλά του λόγου σου γλυκοκοιμώσουν με την καλή σου, σὰ να το ήξερες, ειπε ο Λαζανάς τρίβοντας τὰ χέρια με κέφι. Και πρόσθεσε:

Άλλα χαλάλι, γιατί

τη θέση αυτή την παίρνεις με το σπαθί σου.

Ο Φρίξος ένιωσε να του φεύγη με μιάς όλο εκείνο το βάρος που τούπνιγε την ψυχή. Του φάνηκε πώς ξυπνούσε ξαφνικά άπ'όνα βαρύν ύπνο, άπ'όνα κακό όνειρο που τον είχε φέρει σὰ χείλη του γκρεμού και πώς έβλεπε τώρα τὰ πάντα να του γελοῦν. Άνάσανε βαθειά και του φάνηκε πώς ήπια τὰ μύρα κάποιων μυστικών φίλτρων που τούδωσαν ένα καινούριο αίμα. Όλοι οί ήσκιιοι σβύσανε από τη σκέψη του, που γέμισε από τη λάμψη της έλπίδας και της αλαιοδόξιας. Τώρα δεν τον έτρόμαζε τίποτα, ούτε και ή άρρώστεια της αγαπημένης του: έχοντας τὰ μέσα θά την έκανε να διασκεδάξη, να μη στεναχωριέται καθόλου και ή νευρασθένεια θά περνούσε γλήγορα. Τόσο είχε σατίσει από τη χαρά του ώστε ούτε κατάλαβε πώς έφυγε ο Λαζανάς, ούτε μπόρεσε να του ειπή ένα ευχαριστώ.

Ο προϊστάμενος του τον εύρηκε ξαπλωμένο σε μιά καρέκλα όταν μπήκε να του σφίξη το χέρι. Θαμνωμένος από το διορισμό του σε μιά τέτοια θέση, που τον έμαθε από τον Λαζανά άνεβαίνοντας τις σκάλες του γραφείου, σαν ένας άγράμματος φαντάρος που μαθαίνει ξαφνικά πώς ο διπλανός του συνάδελφος είναι καθηγητής στο Πανεπιστήμιο, τούκανε χίλιες δυό περιποιήσεις και τον έδανεισε όσα λεπτά του εξήτησε. Και πριν ακόμα χτυπήση ή μεσημεριανή καμπάνα το σπίτι του Φρίξου άντηχοῦσε από τις πρόσχαρες φωνές του παιδιού, που είχε ξετρελαθῇ με τὰ παιχνίδια του, από τὰ ξεφανητά της δουλίτσας της Άσήμως, που καμάρωνε την καινούργια της ρόμπα, από τὰ φίλια της Μιμής και από τὰ γουργουρητά του γαλόπουλου που—άλλοιμονό του—θαφτιανε την παχειά πρωτοχρονιάτικη σούπα.

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
Εικόνες Σ. ΒΙΚΤΩΡΙΟΥ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗ- ΤΟ ΠΡΩΤΟ

Υποθέτω πως θα μου είχαν χαρίσει κι' άλλα πρωτότερα. Καί κουδουνίστριες, και σφυρίχ- τρες, και νινια. Άλλα τα ξεχάσα όλα. Κι' όνομάζω πρώτό μου παιχνίδι το πρώτο που θυ- μάμαι. Μα τόσο ζωηρά! Έχουν περάσει του- λάχιστο εξήντα χρόνια και μου φαίνεται πως ήταν την περασμένη Πρωτοχρονιά. Τί λέω; "Αν ήταν πέρ- συ, θα το θυμούνται έτσι; Οι γέροι δεν θυμούμαστε τί φάγαμε χτές· εξάιρετα όμως θα μπορούσαμε να- ραδιάσουμε ολάκερο το μενού του πρώτου επισήμου γεύματος που παρακαθησαμε με το πρώτο μας φρά- κο και με την εφηβική μας δειλία και άδεξιότητα, αντίκρυ σ' ένα ώραϊο κορίτσι, που πρώτη φορά το βλέπαμε ντεκολτε!...

Το πρώτο μου λοιπόν παιχνίδι ήταν ένας πίθηκος. Θάμουν παρα πολύ μικρός, γιατί οι γονείς μου με είχαν ακόμα στην καμαρά τους. Και θάταν πάρα πολύ πρωί, γιατί ήμουν ακόμα στο κρεβατάκι μου —μήπως και στην κούνια μου;— κι' ο γαλαζιος τοί- χος, δίπλα στο παράθυρο, στολιζόταν από μια ρό- δινη γραμμή που την έκαναν οι πρώτες ήλιαχτίνες. Ο πατέρας μου ήταν σηκωμένος.

— Ξύπνησες; μου λέει. Στάσου να σου δώσω κάτι τί που σου έφερε ο "Αη- Βασίλης.

Κι' ανοίγοντας ένα ντουλαπάκι, έβγαλε τον πίθη- κο και, πριν μου τον δώσει, τον επαιξε λίγο μπροστά μου για να ιδω πως έκανε.

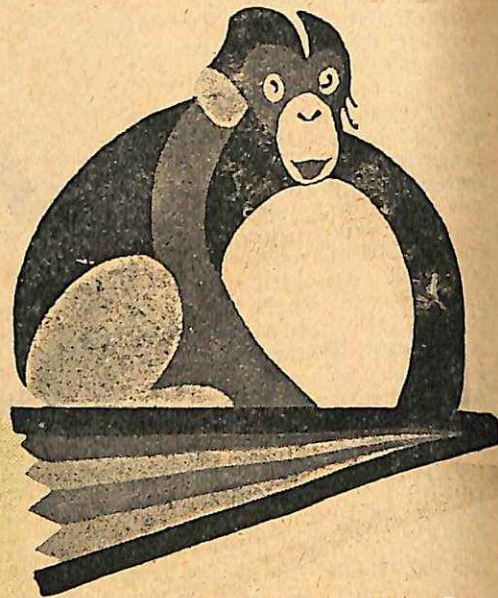
Έμεινα έκθαμβος. Καθώς ο πατέρας μου έπιεζε με τα δυό δαχτυλα τη βάση του, —ένα κουτάκι με σοούστες— ο πίθηκος φώναζε, ανοιγόκλεινε τα μάτια του κι' άνεβοκατεβαζε ως το στομα του το ένα του χέρι, που κρατούσε έναν πρασινολίτρινο μακρουλό καρπό.

— Βλέπεις;... Τρώει τη μπανάνα του... Πάρ' τον και κάνε τον κάπου - και να τρώη... Άλλά όχι πολύ συχνά, μη στομαχιάση. Ακούς;

Τον άρπαξα, κι' άμέσως άρχισα κι' εγώ να πιέζω τη βάση, για να τον κάνω να τρώη, φωνάζοντας κι' ανοιγοκλείνοντας τα ματια του από ευχαρίστηση. Δεν πίστεψα, πως αν το έκανα πολύ συχνά, ο πίθη- κός μου θα στομάχιαζε. Όσο μικρός κι' αν ήμουν, έβλεπα πως δεν έτρωγε τίποτα, γιατί κάθε φορά ή μπανάνα κατέβαινε από το στόμα του άπειραχτη. Κι' εξακολουθούσα να παίζω τον πίθηκό μου χωρίς διακοπή.

Μου άρεσε πολύ. Μου φαινόταν σαν ζωντανός. Τα μάτια του προπάντων μ' ένθουσίαζαν. Ήταν τόσο ζωηρά κι' έξυπνα ματάκια! Κι' όταν τάκλεινε μια στιγμή και τάξαγάνοιγε, μου φαινόταν πως με κοίταζε και μου μιλούσε...

Άλλά σιγά—σιγά ή μαγεία άρχισε να διαλύεται.

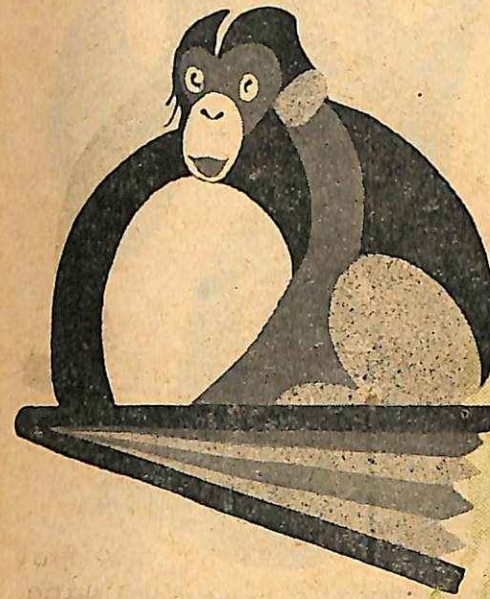

Έβλεπα πιά καθαρά, πως ο πίθηκός μου ήταν ψεύτικος, χωματένιος, βαμμένος, με γυάλινα μάτια, και πως με κάποιο μηχανισμό, κρυμμένο μέσα του, μπορούσε να κουνά τα χέρια του, ν' ανοιγοκλείνη τα μάτια του και να φωνάζη, όταν έπιεζε κανέναν τη βάση. Πρόσεξα μάλιστα καλύτερα και είδα πως ούτ' έκλεινε καθαυτό ούτε άνοιγε τα μάτια του, γιατί δεν είχε βλέφαρα που να κινούνται. Μόνο, τη στιγμή του παιζιματος, οι βολβοί αναποδογυρίζον- ταν και τότε φαινόταν το πίσω τους μέρος, όπου ήταν ζωγραφισμένα τα κλειστά βλέφαρα, και πάλι ξανάρχονταν στη θέση τους και ξαναφαίνονταν οι γυάλινες κόρες.

Πρατήρησα ακόμα πως το χέρι που κουνιόταν, δεν ήταν όλωσδιόλου ένωμένο με το σώμα, σαν το άλλο, το άκίνητο, παρά χωρισμένο στον ώμο με μια κοψιά, πρόσθετο και σαν καρφωμένο εκεί μ' ένα συρματάκι από μέσα. Όσο για την κραυγή, γρή- γοα κατάλαβα πως αυτή δεν έβγαινε από το στόμα και το λαιμό του πιθήκου, άλλ' από τη βάση, το κουτάκι που είχε πέτσινα πλευρά—ένα λεπτό άσπρο πετσί σαν του γαντιού—κι' από κάτω, στο ξύλο, μια όλοσινδρόγγυλη τρυπίτσα, σκεπασμένη από μέσα μ' ένα λεπτό κίτρινο μέταλλο.

Και τότε μου γεννήθηκε, και σιγά—σιγά με κυρίεψε ή περιέργεια να ιδω πως ήταν ο θαυμάσιος αυτός μηχανισμός, ή να πω καλύτερα, τί είχε μέσα ο πίθηκός μου. Ήταν άραγε ή πρώτη φορά που αλ- σθανόμουν τέτοια περιέργεια; Δεν το πιστεύω. Κι' άλλα πράγματα θα μου είχαν φανή μυστήρια, και θα είχα θελήσει να τα έξιχνιάσω. Άλλά ή περιέρ-

ΜΑ'Ι'ΚΟΥ ΜΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

γεία μου για τον πίθηκο ήταν ή πιο μεγάλη ως τότε, γιατί κι' ή γοητεία αυτού του παιχνιδιού ήταν το ίδιο μεγάλη. Άκόμα ίσως γιατί και ο μηχανισμός που με σκανδάλιζε, ήταν πολύ βαθιά κρυμμένος, καθαυτό μυστηριώδης. Άλλα παιχνίδια τον είχαν όλοφάνερο.

Έ, θα τον έφερνα εγώ στο φως! Τα παιδιά είναι σοφά στο έργο της καταστροφής. Έμέσως κατάλα- βα πως το πρώτο που είχα να κάμω, ήταν να νοιώσω το παράξενο εκείνο κουτάκι που χρησίμευε για βάση. Ένα μεγάλο μέρος από το «μυστήριο» θάταν χωρίς άλλο εκεί μέσα... Βρήκα το μέρος όπου το μονοκόμματο πετσί, που σχημάτιζε τα πλευρά, ήταν κολλημένο. Εύκολα το ξεκόλλησα με μια καρφίτσα. Έπειτα έπιασα την άκρη και την τράβηξα μ' δλη μου τη δύναμη. Το πετσάκι ξεκόλλησε κι' από τις δυό πλευρές και το κουτάκι ήταν πιά άνοιχτό.

Κοίταξα τότε κι' είδα μέσα κάτι σύρματα περι- πλεγμένα, που ήταν στερεωμένα στην κάτω σανίδα, στο πάτο του κουτιού, περνούσαν από μια τρύπα, στη μέση της άπάνω σανίδας, και χανόνταν. Μα που πήγαιναν, που τελείωναν, τί έκαναν αυτά τα σύρ- ματα; Μέσα στο σώμα του πιθήκου, που ήταν βέ- βαια κούφιο. Και κατάλαβα πως για να τάποκαλύ- ψω, να τα ιδω, δεν ήταν άλλος τρόπος παρά να ξεκολλήσω τον πίθηκο από τη βάση του!

Λιγάκι δύσκολο για τα μικρά μου χέρια. Το κατά- φερα όμως σιγά—σιγά με τη βοήθεια ενός μεγάλου ψαλλιδιού, ξύνοντας γύρω—γύρω την ψαρόκολλα..

Το σώμα ξεκόλλησε, τα σύρματα φάνηκαν, τί χαρά! Άοχισα τότε να τραβώ και να στριφογυ- ρίζω το σώμα για να το άποσπάσω όλωσδιόλου άπ' το κουτί. Πολέμησα πολλή ώρα. Έπιτέλους τα σύρματα κόπηκαν, λύθηκαν, το κούφιο σώμα που τάκρυβε βγήκε, τα ξεσκέπασε. Και τότε είδα κάτι που μου έκαμε φρίκη: άπάνω στην άκρη ενός από τα σύρματα, του πιο χοντρού, ήταν καρφωμένα τα μάτια! Ένας άσπρος σβώλος—οι δυό βολβοί μαζί—που άπ' το ένα μέρος είχε τις γυάλινες κόρες κι' από το άλλο τα ζωγραφισμένα βλέφαρα!

Χωρίς να θέλω, κοίταξα τον πίθηκό μου στο πρό- σωπο. Στη θέση των ματιών δεν ήταν τώρα πιά παρά δυό άδειες τρύπες! Λυπήθηκα κείνη ιή στιγμή και μετάνοίωσα. Του κάκου όμως προσπάθησα να έπα- νορθώσω. Ούτε το σώμα μπόρεσα να ξαναβάλω στη θέση του—δεν άφιναν τα στραβωμένα σύρματα— ούτε το κουτί να ξαναφτιάσω. Και μην έχοντας να κάμω άλλο καλύτερο, εξακολούθησα για διασκέδαση το έργο της καταστροφής.

Υστερ' από λίγη ώρα, το θαυμάσιο παιχνίδι μου, το δώρο του "Αη—Βασίλη, ήταν συντρίμια, κομμά- τια: το νεκρωμένο σώμα, τα σανιδάκια του κου- τιού, το πετσάκι, τα σύρματα κι' ο σβώλος με τα μάτια. "Επαιζα μ' δλ' αυτά. Στριφογυρίζα τα σύρ- ματα, κυλούσα το σβώλο στο τραπέζι—κακόμοιρα ματάκια!—έστηνα ή ξάπλωνα το σώμα και φυσού- σα στην τρυπίτσα της σανίδας με το κίτρινο μέταλ- λο. Ή σφυρίχτρα αυτή δεν είχε χαλάσει. Κι' έτσι άκουγα πάλι τη φωνή του πιθήκου όπως όταν έπιεζα το κουτάκι της βάσης με τα δαχτυλα.

Μ' αυτό ήταν όλο: Πίθηκος ν' ανοιγοκλείνη τα μάτια του και να τρώη τη μπανάνα του με γέλια και φωνίτσες από ευχαρίστηση, δεν ύπηρχε πιά. Ή γοητεία είχε χαθή για να ίκανοποιηθώ μια παιδιά- τική περιέργεια. Το μυστήριο είχε έξιχνιασθή, για να δώση μια άπογοήτευση...

Αυτή είναι ή θλιβερή ιστορία του πρώτου μου παιχνιδιού. Άλλά και πόσα άλλα, στην κατοπινή ζωή μου, δεν είχαν την ίδια ιστορία! Γιατί ποτέ ο άνθρωπος δεν παύει να παίζει. Τα παιχνίδια του μόνο αλλάζουν είδος και όνομα. Και πάντα δεν ευχαριστείται με τη χαρά, τη γοητεία που του δίνει καθέν' άπ' αυτά, παρά τον πιάνει ή παιδιάτικη, ή ανόητη περιέργεια, να έξιχνιάση το μυστήριό του, να ιδή τί έχει μέσα. Τότε το χαλά με τα χέ- ρια του, το καταστρέφει, το χάνει. Και δεν άποκομί- ζει παρά τη φρίκη καμμιά φορά, και πάντα την άπο- γοήτευση...

(1933)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
της Άκαδημίας Άθηνών

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ. Ο Ιανουάριος έχει ημέρας τριάκοντα και μίαν. Εξήτησεν αὔξησιν ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐδόθη. Ἐταί ἐξακολουθεῖ παραμένων μὲ τριάκοντα καὶ μίαν ἡμέρας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Μάρτιον, ὁ ὁποῖος ἔχει τριάκοντα καὶ μίαν νύκτας. Διὰ τὰς νύκτας τοῦ Ἰανουαρίου, ἐνδιαφέρονται μόνον οἱ γάτοι καὶ ὁ Ἀλφρέδος Μυσσέ. Τέλος πάντων ὁ Ἰανουάριος ἔχει τριάκοντα καὶ μίαν ἡμέρας, ἡ ἡμέρα εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ἀλλὰ ἡ ὥρα φεῦ!... δὲν ἔχει πλέον λεπτά, διότι τὰ ἐμοίρασε ὁ κ. Τσαλδάρης εἰς τοὺς πρόσφυγας. Γίνεται μεγάλη ἀπεργία τῶν τράμ. Ἀπεργοῦν τὰ ὀχήματα καὶ οἱ ὁδηγοὶ μεταφέρουν τοὺς ἐπιβάτας ἐπὶ τῶν ὤμων των. Ἡ Πάουερ δηλοῖ ὅτι θὰ ἡλεκτροκινήσῃ τὸ «θηρίο» τῆς Κηφισίας ἀλλὰ δὲν τολμᾷ, διότι ἡ Πάουερ φο-

βάται τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὴν Πάουερ. Τὸ Ἐθνικὸν Μελοδράμα δίδει μίαν παράστασιν, ἀλλὰ τὴν ἀναβάλλει ἐλλείψει θεατῶν. Εἰς τὰ Τρίκαλλα γεννᾶται τέρας. Δημοσιεύεται ἡ εἰκὼν τοῦ. Ὁ κ. Κονδύλης βεβαίως ὅτι δὲν εἶναι ἰδικόν του.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ. Μολοντί βραδυπορεῖ, ὡς Κουτσοφλέβαρος, ἐν τούτοις ὁ μὴν αὐτὸς καταλαμβάνει συνήθως τὴν θέσιν τοῦ δευτέρου μηνός. Εἶναι ὁ μὴν τῆς ζωηρότητος, τῶν χορῶν καὶ τῶν... Μίς. Ἀκυροῦται ἡ ἐκλογὴ τῆς Μίς Βατραχονῆσι, διότι τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀνακαλύπτεται ὅτι δὲν εἶναι... Μίς. Τούναντιον ἔχει ἀνάγκη... μαμῆς. Νέα ἀπεργία τῶν τράμ. Τοὺς ὁδηγοὺς καὶ εἰσπράκτορας ἀντικαθιστοῦν ναῦται καὶ ριζαρίζεται. Γίνεται διαγωνισμὸς μεταξὺ δύο χιλιάδων πεντακοσίων ὀγδοήκοντα ὑποψηφίων πρὸς κατάληψιν μιᾶς θέσεως τελώ-νου. Τὴν θέσιν καταλαμβάνει τέλος, ἄνευ διαγωνισμοῦ, ὁ κ. Ζαχαρίας Παπαντωνίου ὁ ὁποῖος οὕτω ἔχει τριάκοντα δύο θέσεις καὶ γίνεται Τελώνης ἐνῶ ἦτο γνωστὸς ὡς... Φαρισσαῖος!

ΜΑΡΤΙΟΣ. Ὁ Μάρτης οὐδέποτε λείπει ἀπὸ τὴν Σαρακοστήν. Ἐχει ἡμέρας τριάκοντα μίαν. Ἐκάστη ἡμέρα καὶ μίαν ἀπεργία. Ὁ κύριος

Τζωρτζάκης ἀκούει ὅτι εἶναι... μάρτυς καὶ τὸν καλεῖ εἰς τὴν ἀνάκρισιν. Ἀφικνεῖται εἰς μέγας παλαίστης μετὰ τοῦ μόννατζερ αὐτοῦ καὶ καταλύουν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Ὁ Διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου παράτα κλειδώνει τὰ μαχαίροπτηρυνά του. Νέα ἀπεργία τῶν τράμ. Τοὺς ὁδηγοὺς ἀντικαθιστοῦν μοδιστράκια. Ὁ Δήμος τῶν Ἀθηναίων προκηρύσσει διαγωνισμὸν μεταξὺ ἀρχιτεκτό-

νων καὶ μή, ποῖος θὰ κατορθώσῃ νὰ χαλάσῃ καλύτερα τὴν πλατεία Ὁμονοίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἡ πλατεία σκάπτεται καὶ δὲν διορθώνεται, διότι ὁ δῆμος δὲν τολμᾷ νὰ ὑπερβῇ... τὰ ἐσκαμμένα!

Ὁ κ. Μπόγρης δραματικὸς συγγραφεὺς ἐμφανίζεται μὲ ἕνα περίεργο σκουφάκι εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἐν τούτοις αἱ Ἀπόκρεω ἔχουν περελθεῖ ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου. Εἰκάζεται ὅθεν, ὅτι ὁ κ. Μπόγρης εἶναι... παλαισημερολογίτης καὶ ἐορτάζει τὰς Ἀπόκρεω τώρα.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ. Εἶναι ὁ μὴν τοῦ ψεύδους δι' αὐτὸ ἔχει ἡμέρες μόνον τριάκοντα. Τὴν πρώτην Ἀπριλίου οἱ συμπολίτες ἀμιλλῶνται ποῖος θὰ γελάσῃ τὸν ἄλλον. Συνήθως γελά καλὰ ἐκεῖνος ποὺ γελά τελευταῖος. Ἐφέτος τὸν Ἀπρίλιον, ἔχομεν Πάσχα, τὸ ὁποῖον κατὰ σύμπτωσιν πέφτει πάλιν Κυριακῇ. Ὁ κ. Συναδινός, Θεόδωρος, τελειώνει ἕνα ποῦρο τὸ ὁποῖον ἤρχισε καπνίζων πέρυσιν. Ὁ συγγραφεὺς κ. Σύλβιος ἐορτάζει τὰ γενέθλιά του. Εἰσέρχεται εἰς τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Εὐρίσκειται σκελετὸς εἰς τὰς ὑπώρειας τοῦ Ὑμηττοῦ. Δὲν ἀνῆκει εἰς τὴν ἡθοποιὸν δ. Λευκὴν Παπαζαφειροπούλου, ἡ ὁποία μᾶς βεβαίως ὅτι ἔχει καὶ ὀλίγας σάρκας. Διάφοροι συνθέται, ἀποσυνθέτουν νέο ταγκό. Γίνεται νέα ἀπεργία τῶν τράμ τὴν ὁποίαν ἐνισχύουν καὶ οἱ Φοιτηταί. Ὡς ἐκ τούτου εὐρίσκουν ἐργασίαν ὅχι οἱ ἄνεργοι, ἀλλὰ τὰ Κλόμπς τῶν ἀστυνομικῶν.

ΜΑΪΟΣ. Ὁ μὴν τῶν ρόδων καὶ τῶν ὀνων. Ὁ συγγραφεὺς κ. Ἀσημακόπουλος, ἀρραβωνιασμένος ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον, δὲν τολμᾷ νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του τὸν μῆνα τοῦτον, φοβούμενος τὴν γνωστὴν παροιμίαν. Ἀνοίγουν τὰ θεάτρα τῶν θερινῶν ἐπιθεωρήσεων. Ὡς ἐκ τούτου τὸ ψυχρὸς εἶναι δριμύ. Ζητεῖται ἐπείγοντως ἄνθρωπος οὐδέποτε μεταβάς εἰς τὴν ζωὴν του εἰς θεάτρα διὰ νὰ διορισθῇ διευθυντὴς τοῦ Ἐθνικοῦ θεάτρου. Ἀνακαλύπτεται τοιοῦτος ὁ κ. Γρυπάρης, ὁ ὁποῖος καὶ διορίζεται. Φυσικὰ, πνέει μένεα ὁ κ. Ζαχ. Παπαντωνίου, ὁ ὁποῖος, ἄνεργος ὢν μὲ τεσσαράκοντα μόνον θέσεις, ἤλπιζε καὶ τὴν θέσιν αὐτὴν. Νέα ἀπεργία τῶν τράμ. Τοὺς ἀπεργοὺς ἀντικαθιστοῦν Φαρμακοποιοί. Ἀφικνοῦνται πέντε νέοι Παλαισταί, διαφόρων φυλῶν καὶ ἀποχρώσεων. Ὁ μαῦρος Σίκι, ὁ ἄσπρος Δημητρίλης, ὁ κί-

τρινος Τσιάν—Τσοῦ—λιν, ἕνας ἐρυθρὸς καὶ ἕνας παρδαλὸς καὶ καταλαμβάνουν τὸ Στάδιον πρὸς ἐκτέλεσιν Ταυρομαχιῶν.

ΙΟΥΛΙΟΣ. Ἀρχίζει ἡ ζέστη. Ὁλικὴ ἐκλείψις τοῦ σκούφου τοῦ κ. Μπόγρη, ὁρατὴ καὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Ὁ κ.

ΙΟΥΛΙΟΣ. Ὁ Ἰούλιος ἔχει ἡμέρας θερμὰς καὶ ἐπιθεωρήσεις ψυχράς. Ὁ καύσων εἶναι ἀνυπόφορος. Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι τρέπονται πρὸς τὴν Γλυφάδα, ὅπου δὲν... ντρέπονται νὰ ἐπιδεικνύωνται ὡς κῆτη γυνᾶ. Ὁ κ. Συναδινός, θεατρικὸς συγγραφεὺς, ἐπιτυχῶν κάποτε τὴν «Κοσμικὴ Κίνηση» δίδει τὴν τρίτην τροποποίησιν τῆς, συγχρόνως δὲ ἀνάβει τὸ νέον του ποῦρο τὸ ὁποῖον θὰ τελειώσῃ τοῦ χρόνου. Ἡ Βουλὴ διακόπτει τὸν ὕπνον τῆς, τὰς ἐργασίας τῆς δηλαδὴ, λόγῳ τοῦ θέρους. Ὡς τελευταίαν παράστασιν δίδει μίαν συμπλοκὴν θαυματικωτάτην. Γίνεται ἀπεργία τῶν Τ.Τ.Τ. (Τράμ, Ταξί, Τροχελᾶς κινήσεως). Οἱ ἀπεργοὶ ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὰ Π.Π.Π. (Πεζή, Περίπατος, Ποδαρόδρομος).

Ὁ σκοῦφος τοῦ κ. Μπόγρη, λόγῳ τοῦ θέρους, τοποθετεῖται ἐν πομπῇ, εἰς ναυθαλινῇ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. Ἡ ζέστη ἐξακολουθεῖ. Αἱ ἡμέραι τοῦ Αὐγούστου καὶ τοῦ Ἰουλίου εἶναι πολὺ μεγάλαι, διότι λόγῳ τῆς θερμότητος, διαστελλονται!... Εἶναι φυσικὸς νόμος. Ὁ κ. Μακένδος, θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας, προσλαμβάνει εἴκοσι πέντε συγγραφεῖς διὰ νὰ παῖξουν τὴν ἐπιθεωρήσιν τὴν ὁποίαν γράφουν οἱ ἡθοποιοὶ του. Εἰς μίαν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους, τελειώνει ἐπὶ τέλους μίαν ὀλιγόλεπτος συζήτησις, ἡ ὁποία ἤρχισε πρὸ δύο μηνῶν, μεταξὺ τῆς λογίας καὶ πολυλογίας κυρίας Λιλῆς Ἰακωβίδη καὶ τῆς ἐξ Ἰσους πολυλογίας καὶ λογίας κυρίας Ἀθηνᾶς Σαραντιδῆ. Ἡ κυρία Σιφναίου λαμβάνει ἐπιστολὰς δύο χιλιάδων τριακοσίων δώδεκα θαυμαστῶν τῆς, ὅτι τὰ χρονογραφήματά τῆς εἶναι ἀριστουργήματα. Ὑπάρχει γνώμη ὅτι τὰς ἐπιστολὰς αὐτὰς τὰς γράφει μόνῃ τῇ.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ. Τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου ἀνοίγουν τὰ

Κουνελάκης κατάρτιζει θίασον δραματικὸν καὶ ἀρχίζει τὸ δρᾶμα τῆς πείνας τῶν ἡθοποιῶν του. Ἐν τούτοις τὸ κοινόν, εἶνε εὐχάριστῆμένον δι' ὃ καὶ δὲν μεταβαίνει εἰς τὸ θέατρον τοῦ κ. Κουνελάκη. Ὁ κ. Ξενόπουλος δηλοῖ ὅτι δὲν γράφει πλέον ἄλλο θεατρικὸν ἔργον... καὶ δίδει εἰς τὸν θίασον Ἀλίκης τὸ νέον του ἔργον. Ἀναβάλλονται ἐπ' ἄοριστον αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαί, αἱ ὁποῖαι ὀρίζονται διὰ τὸν προσεχῆ μῆνα.

ΙΟΥΛΙΟΣ. Ὁ Ἰούλιος ἔχει ἡμέρας θερμὰς καὶ ἐπιθεωρήσεις ψυχράς. Ὁ καύσων εἶναι ἀνυπόφορος. Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι τρέπονται πρὸς τὴν Γλυφάδα, ὅπου δὲν... ντρέπονται νὰ ἐπιδεικνύωνται ὡς κῆτη γυνᾶ. Ὁ κ. Συναδινός, θεατρικὸς συγγραφεὺς, ἐπιτυχῶν κάποτε τὴν «Κοσμικὴ Κίνηση» δίδει τὴν τρίτην τροποποίησιν τῆς, συγχρόνως δὲ ἀνάβει τὸ νέον του ποῦρο τὸ ὁποῖον θὰ τελειώσῃ τοῦ χρόνου. Ἡ Βουλὴ διακόπτει τὸν ὕπνον τῆς, τὰς ἐργασίας τῆς δηλαδὴ, λόγῳ τοῦ θέρους. Ὡς τελευταίαν παράστασιν δίδει μίαν συμπλοκὴν θαυματικωτάτην. Γίνεται ἀπεργία τῶν Τ.Τ.Τ. (Τράμ, Ταξί, Τροχελᾶς κινήσεως). Οἱ ἀπεργοὶ ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὰ Π.Π.Π. (Πεζή, Περίπατος, Ποδαρόδρομος).

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΥΚΛΟΙ

Δυὸ κούκλους, ποὺ σοῦ χάρισαν κάποια φορὰ
Γιὰ πὲς μου, τοὺς θυμᾶσαι ἢ τοὺς λησμώνησες;
Ἦσαν μικροῦλα, ξέννοιαστὴ καὶ μόνῃ σου χαρὰ
Ἦσαν πλούσια στολίδια
Ἦσαν χονδρὸς καὶ κωμικὸς κι' ὅμως τὸν περιφρόνησες
Καὶ γιὰ τὸν ἄλλον, ἔκανες κι' ἐγὼ δὲν ἔρω τί...
Θυμᾶσαι, ποὺ τὸν γέμιζες φιλία,
Ἐκεῖνον μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά,
Τὸν ποιητὴ;

Πολλές, πολλές περάσανε Πρωτοχρονιές...
Μεγάλωσες, μοῦγινες «Δεσποινίς»
Ἐλαβες δῶρα χίλια δυὸ καὶ τόσες προξενιές
Μ' ἀπ' τοὺς γαμπροὺς δὲν σ' ἄρεσε κανεὶς
Κι' ὅλους τοὺς ἐδιώξες μὲ ἀπονία...
Μὰ ὅταν, μιά Πρωτοχρονιά
Δυὸ κούκλους σοῦ χάρισαν καὶ πάλι,
Ἐνα χοντρὸ καὶ κωμικὸ, μὰ πλοῦσιο πολὺ
Ἐσκυψες τότε ντροπαλῇ
Τ' ὀλόξανθό σου τὸ κεφάλι
Καὶ εἶπες... «ναί...». Αὐτὸ δὲν τὸ λησμώνησες...
Ἔτσι, ἐγύρισε τῆς τύχης τὸ χαρτί
Κι' ἦρθε ἡ στιγμὴ ποὺ περιφρόνησες
—σεῖρά του ἦταν— τὸν ποιητὴ!...

Δ, ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

σχολεῖα καὶ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἐγκρίνονται τὰ νέα σχολικὰ βιβλία. Εἶναι γραμμένα εἰς γλῶσσα Γαλλικὴν, τὴν ὁποῖαν ἐννοοῦν περισσότερο οἱ μαθηταὶ ἀπὸ τὰ μαλλιαρὰ τοῦ κ. Τουρκοβαλίνῃ ἢ τὰ ἀρχαῖα τοῦ κ. Παπανδρέου. Ἀφικνοῦνται ὀγδοήκοντα ἐννέα ἑλληνικὰ καὶ ξένοι παλαισταί καὶ ὁ κ. Πῶλ Νὸρ ἀναφωνεῖ δι' εἰκοστὴν φορὰν τὸ τετριμμένον του λογοπαίγνιον: «Μπατέ παλαισταί, παλαιστε καὶ παλαιστικά μὴ δώστε!...». Κατόπιν τοῦ λογοπαίγνιου αὐτοῦ διακόπτεται ἡ ἐκδοσὴ τῆς «Παπαρούνας» ἡ ὁποία εἶχε νὰ ἐκδοθῇ ἀπὸ πέρυσιν.

Ἐκδίδονται χίλια πεντακόσια νέα ταγκό. Τὸ πλήθος ἐξαγριωμένον, ἀπειλεῖ νὰ λυντσάρῃ τοὺς συνθέτας. Ἡ κυρία Σωτηρία Ἰατρίδου μόλις προλαμβάνει νὰ κρυφθῇ εἰς γνωστὸν ὑποβολεῖον.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ. Φθινόπρον. Ἀρχίζουν νὰ πέφτουν τὰ φύλλα, ἀλλ' ὅχι τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων τὰ ὁποῖα, χάρις εἰς τὰ λαχεῖα αὐξάνουν τὴν κυκλοφορίαν των. Μία ἐφημερίς ὑπόσχεται ὡς πρῶτον λαχνὸν τὸ θωρηκτὸν Ἀβέρωφ ἄλλη προσφέρει εἰς χιλίους ἀναγνώστας ἀνὰ μίαν ράβδον χρυσοῦ, ἐκ τῶν βυθισμένων εἰς τὸ ναυάγιον τῆς Λουζιτανίας, τρίτη ἐφημερίς προσφέρει ὡς δῶρον τὸ Βατικανόν, μετὰ ἡ ἄνευ Πάππα!... Κερδίζει μίαν γεροντοκόρη ἡ ὁποία προτιμᾷ τὸν Πάππαν ἄνευ Βατικανοῦ.

Νέα ἀπεργία τῶν τράμ. Ἡ Κυβέρνησις διὰ νὰ ἀνακουφίσῃ τὸν λαὸν ἀπὸ τὰς ἀπεργίας τῶν τράμ, προσφέρει εἰς ἕκαστον γηγενῆ ἢ πρόσφυγα ἀπὸ ἕνα Ταξί, διὰ νὰ μὴν τῆς εἴπουν ὅτι εὐρίσκεται ἐν...ἀταξία!... Μία πρὸ μηνῶν ἀναβληθεῖσα παράστασις τοῦ μελοδράματος δίδεται ἐπὶ τέλους εἰς τὴν Ἐκθεσὶν τοῦ Ζαπτείου. Οὕτω... ἐκτίθενται οἱ ἀοιδοὶ μὲ τὴν ἀηδὴ αὐτὴν καινοτομίαν. Τὴν 31ην Ὀκτωβρίου, ὁ μὴν αὐτὸς παρὰ τὰς παρακλήσεις τῶν φίλων ἀπέρχεται, ἵνα εἰσέλθῃ ὁ ἀνυπομονῶν.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ. Πλημμύρα εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς συνοικίας Λεωφόρου Κηφισίας. Αἱ στέγαι τῶν καλλιμαρμάρων μεγάρων ἀναρπάσσονται ἀπὸ τὸν ἄνεμον. Ἡ Κυβέρνησις διὰ νὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς πλημμυροπαθεῖς Ἀθηναίους, ἐνεργεῖ ἔρανον μεταξὺ τῶν προσφύγων Κοκκινιάς!

Ὁ ἀρχιζηλωτὴς κ. Γιαννακόπουλος ἐπιδίδει τεσσαράκοντα μηνύσεις κατὰ τῆς κόρης του. Κακῶς. Παρὰ μίαν, τεσσαράκοντα, θὰ τοῦ ἔφθαναν. Ὁ κ. Μπόγρης βγάξῃ ἀπὸ τὴν ναυθαλινὴν τὸ περίεργον σκουφάκι του καὶ τὸ φορεῖ καὶ περιέρχεται τὴν πόλιν ἀναιδῶς.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ. Χειμῶν! Ὁ Ἀγῶνας τῆς Γυναίκας ἐπισκέπτεται τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ παρακαλεῖ νὰ δοθῇ ψήφος εἰς τοὺς ἄνδρας. Ὁ κύριος Ὑπουργὸς ἀρνεῖται. Ἡ κυρία Αὖρα Θεοδωροπούλου κατορθώνει καὶ πέρνει δύο βιβλιάρια καὶ δίδει τὸ ἕνα εἰς τὸν κ. Σπύρον. Ὁ Διευθυντὴς τῆς συντάξεως «Πανθέου» κ. Βελμύρας, μοῦ παραγγέλει τὸν Καζαμίαν τοῦ 1935. Φαίνεται ὅτι δὲν ἔβαλε μυαλὸ ὁ ἄνθρωπος.

Πλησιάζει ἡ Πρωτοχρονιά...
Ἀνθὲ γλυκὰ καὶ δῶρα...
Τρεῖς μουσικοὶ: δυὸ τύμπανα καὶ μίαν κλαπαδόρα
τὴν πόλιν περιέρχονται,
ἡσυχῶς καὶ ἀνέτως
Κι' εἰδοποιοῦν πὼς ἐφθασε καὶ πάλιν Νέον Ἔτος...
Ὅλοι χαίρουν τὰ μάλα, καὶ μὲ πᾶσαν δυσθυμίαν
Ἐγὼ κάθομαι καὶ γράφω τὸν καινούργιον Καζαμίαν!..

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΝΕΛΛΑ ΔΙΑΛΕΓΕΙ ΣΥΖΥΓΟ

Ο κ. Βαλλίδης, γενικός διευθυντής της Ιδιωτικής Τραπεζής «Βαλκανικής Πίστεως», άναψε την άβανα του.

«Εξαφνα έχτύπησε διακριτικά ή πόρτα:

— Τίκ! Τόκ!

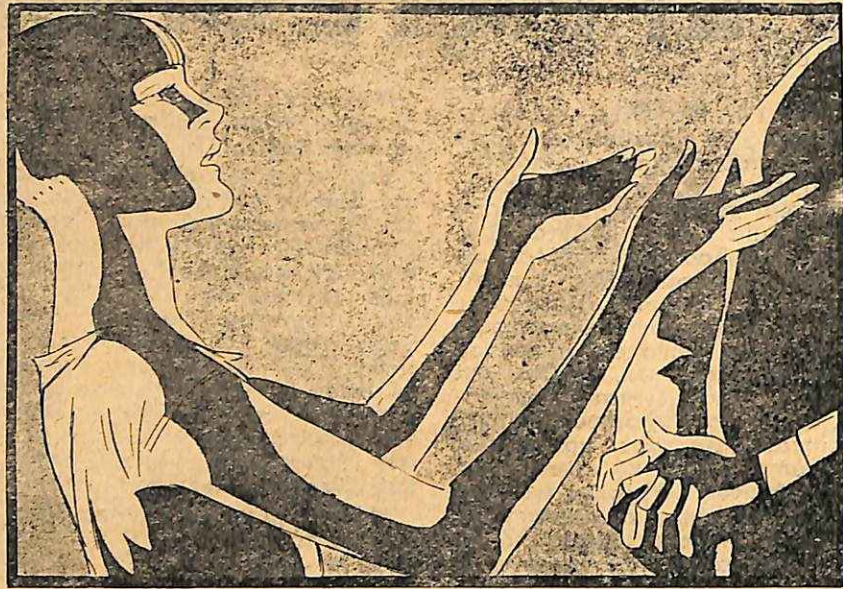
Ο τραπεζίτης έμουρμούρισε μορφάζοντας δύσθυμα:

«—Δέ μ' άφίνουν ήσυχο, πιά; Ούφ!»

Και δυνατά έφώνανε κατόπιν, με τη σκληρή και μεταλλική φωνή του, φωνή ανθρώπου συνειθισμένου να διατάσσει το Χρῆμα και τὰ Πλήθη:

— Έμπρός!

Έμπηκε μέσα ο ιδιαίτερος γραμματέας του, ο Λίνος Λαράς, ένας δμορφος παίδαρος, γιομάτος χυμούς και αίμα με τὰ νεύρα ευλύγιστα σαν έλατήρια νεαρής μηχανής, με χαρακτηριστικά έντονα και άρ-

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥ ΜΑΝ. ΚΑΝΕΛΛΗ

μονικά, που άστραφταν από υγεία και νεότητα.

Ήταν τώρα πιο κόκκινος από άλλοτε, πιο διστακτικός.

Είπε μουδιασμένα:

— Κύριε Γενικέ!

Ο Βαλλίδης τόν κύτταξε αγαθά.

(Στην Τράπεζα του είχε τη φήμη προϊσταμένου πράου και έπαικου, σπάνια έθύμωνε και συχνά συγχωρούσε...)

— Τί θές, παιδί μου; Η μάλλον στάσου. Ξέρω τί θέλεις..

Ο Λαράς έγινε τώρα καταπόρφυρος.

Έψέλλισε:

— Ξέ...ρε...τε;

— Μά ναί. Δηλαδή μαντεύω. Πλησιάζει ή Πρωτοχρονιά.

Και ήρθες έξ όνόματος τών άλλων υπαλλήλων να με παρακαλέσεις για τὸ δώρο.

Τὸ δώρο της Πρωτοχρονιάς. Έτσι;

Ο Λίνος τοῦ αποκρίθηκε αμήχανα:

— Όχι... δηλαδή μάλιστα... ακριβῶς δηλαδή... να σὰς πὼ τὴν ἀλήθεια...

— Λέγε, παιδί μου. Τί ντρέπεσαι;

Δύο θρόμβοι ιδρώτος έμαργαρίτωσαν τὸς μελαχροινούς κροτάφους τοῦ νέου. Έφαίνετο σαν νακρυβε μέσα του κάποιο άνέκφραστο μυστικό, που δύσκολα μπορούσε—δσο κι' άν άγωνιζόταν—να τὸ προχωρήσει έως τὴ γλώσσα.

Στὰ μάτια τοῦ τραπεζίτου άρχιζαν τώρα να σχηματίζουνται οί ίσκιοι μιάς πονηρῆς ύπονοίας.

— Έλα λοιπόν. Γλωσσολόγος σ' έπιασε; Λέγε!

Όπως ο Καίσαρ έπέρασε τὸ Ρουβίκωνα, έτσι και ο νεαρός γραμματέας ἐπὶ τέλους αποφάσισε να διαβῇ τὴν τρομερή του έξομολόγηση.

Έκλεισε τὰ μεγάλα και όνειροπόλα του μάτια, λές κι' ήθελε να άντλήσει πιότερο θάρρος από τὸ σκοτάδι κι' έπέταξε τὴ φράση του, με τὸν ήρωϊσμό της άπελπισίας.

— Άγαπῶ τὴ δεσποινίδα Νέλλα και θέλω να τὴν κάμω γυναίκα μου.

Υστερα έπερίμενε, ὀρθιος, κλονιζόμενος από τὴ βαθύτατη συγκίνηση, έπερίμενε τὴν ἀπόκριση τοῦ γέρου, ὅπως ο ὑπόδικος καρτερά τὴν άνάγνωση της αποφάσεως.

Αντίθετα από ὅ,τι φοβόταν, ο κ. Βαλλίδης δέν τινάχθηκε σέ σεισμό πελωρίας ὀργῆς, να τὸν συντρίψει κάτω από τὴν περιφρόνησή του, να τοῦ δείξει κατάμουτρα τὴν πόρτα.

Όχι...

Ο τραπεζίτης τὸν περιεργάστηκε σιωπηλός. Πίσω μάλιστα από τὰ παχειά δάση τών σμιχτῶν φρυδιῶν του, ανέτειλε ένα βλέμμα πὸ περιείχε έκπληξη, αλλά και συμπάθεια.

Δέκα δευτερόλεπτα σιγῆς έπέρασαν, δέκα αιώνας άτελείωτοι για τὴ φυσική άγωνία τοῦ νέου.

Έπειτα ο Βαλλίδης τοῦ εἶπε ατάραχα:

— Στην έπιχείρησή μου εργάζεσαι έξη χρόνια. Σε πήρα από μικρούλη. Σχεδόν παιδί ήσουνα τότε, θυμάσαι; Πρίν πεθάνῃ ο άτυχος πατέρας σου, ο μακαρίτης και παιδικός μου φίλος Λαράς, από τὴ θλίψη του σὴν πτώχευσή του τότε με τὸν πανικό τοῦ χρηματιστηρίου, μ' έξώρκισε κλαίνοντας πάνω σ' ο κρεβάτι τοῦ θανάτου του, να σέ προστατέψω, να σέ βοηθῶ. Έγώ τότε σε πήρα σὴν Τράπεζά μου, κοντά μου και έτήρησα τὴν ὑπόσχεσή μου πρὸς τὸ νεκρό...

— Κύριε...

— Τελιώνω, φίλε μου.

Έργασθηκες καλά. Μοῦ δούλεψες τίμια, εύσυνείδητα. Ρέει στίς φλέβες σου τὸ αίμα τοῦ έντίμου πατέρα σου. Τὸ ξέρω. Εἶσαι γνήσιος Λα-

ράς και τὸ απέδειξες. Εἶσαι νέος, σὴ χρυσή ήλικία, πὸς έγώ—άλλοίμονό μου!—μ' ὅλα τὰ λεφτά μου, δέ μπορῶ να τὴν ξαναβρῶ. Εἶσαι νόστιμος και ὑγιής, εἶσαι μορφωμένος, σου άρέσουν τὰ σπόρτ και χορεύεις περίφημα, καθῶς άκου-

σα. Όλα αὐτὰ εἶναι προσόντα βέβαια. Ποιὸς λέει ὅχι; Όμως έχεις ένα φοβερό έλάττωμα, νέε μου...

— Έλαττώμα;

— Μεγάλο. Έδῶ τὰ λέμε οί δυὸ μας. Γιατί να σου τὸ αποκρῶσω; Εἶσαι φτωχός! Εἶσαι πολὺ φτωχός. Δέν έχεις πεντάρα τσακιστή.

— Ο Λίνος εἶπε ὑπερήφανα:

— Έχω τὸ μισθό μου, κύριε!

— Α! Τὸ μιστό σου; Νά τὸν εξετάσουμε κι' αὐτόν. Πόσα σου δίνω;

— Τρεῖς χιλιάδες!

— Τὴν ήμέρα;

— Τὸ... μῆνα, κύριε!

— Η κόρη μου έχει προίκα πέντε έκατομμύρια. Κάποια διαφορά, δέν εἶναι έτσι; Και ξέρεις τί μποροῦν να ποῦν οί κακές γλώσσες;

— Απὸ τὸς ὀφθαλμούς τοῦ νέου άνάβρυσε λάμψις θυμοῦ.

— Τί;

— Χμ! Νά... ὅτι ξεαφνα—Μά τί κακός πὸς εἶναι ο κόσμος, ἀλήθεια!—ὅτι ζητεῖς εἰς γάμον ὅχι τὴν Νέλλα μου, αλλά...

— Άλλά;

— Άλλά τὴν προίκα της!

Η πόρτα τοῦ ιδιαιτέρου γραφείου άνοιξε με πάταγο και ὤρμησε μέσα μιά άγανακτισμένη γυναίκα φωνή:

— Ψέμμα, μπαμπάκα! Ψέμμα! Εἶναι ψέμμα! Ο Λίνος μ' αγαπᾷ για μένα κι' ὅχι για τὰ λεφτά μου.

Ήταν ή Νέλλα Βαλλίδη, ή κόρη τοῦ τραπεζίτου.

Ψηλή και λιγνή, με τὴν ίσχνή και σύμμετρη σάρκωση κοριτσιοῦ πὸς δέν τοῦ έστρογγύλεψαν ακόμα τὸ σχῆμα οί ναχέλειες τοῦ γάμου, ή Νέλλα ήταν ο τύπος τοῦ κοριτσιοῦ της έποχῆς του και της έποχῆς μας.

Έμπηκε μέσα λαχανιάζοντας και ή ταραχή της άναπηδητοῦσε βίαια μέσα στο στήθος της.

Ο κ. Βαλλίδης, ὅσο κι' άν ήταν άπρόοπτη ή έπέμβασή της, δέν έταράχθηκε καθόλου. Τῆς εἶπε μόνο:

— Τὸν αγαπᾷς, Νέλλα;

— Υστερα από σὰς, μπαμπάκα!

Δηλαδή πρῶτα από μένα, μικρή μου. Καλά. Κατάλαβα! Κύριε Λαρά, πῆτε στοὺς συναδέλφους σας ὅτι ή Τράπεζα θά τοῦς δώση και φέτος τὸ δῶρον της Πρωτοχρονιάς. Μπορεῖτε να πηγαίνετε.

Δέν ήταν πιά ο πατέρας. Ήταν ο τραπεζίτης. Και ο νέος γραμματέας ὑποκλίθηκε, έφυγε με τὸ χάρο σὴν καρδιά.

Όταν έμειναν μόνοι, ο Βαλλίδης τῆς εἶπε:

— Κόρη μου, δέ σου χάλασα ποτέ τὸ χατήρι. Δέ θά σου τὸ χαλάσω και τώρα. Άν έπιμένῃς, πάρε τον. Ξέρεις ὅμως ὅτι σε γύρεψε και ο κ. Βλαστάνης, ο μεγαλοβιομήχανος. Αὐτός εἶναι πάμπλουτος, παιδί μου και σ' αγαπᾷ πολὺ. Έτσι λέει. Λοιπόν. Λα-

ράς ή Βλαστάνης; Πρέπει να εξακριβῶμε ποιὸς από τὸς δυὸ σε θέλει για σένα και ὅχι για τὴν προίκα σου. Γιατί σε ξέρω καλά: θά προτιμοῦσες να κλειστής σε μοναστήρι, παρά να δοθῇς σ' έναν άντρα, πὸς θά σ' έ-

παίρνε ὅχι ὡς γυναίκα, αλλά ὡς τσέκ, ὅχι για τὴν ὀμορφιά σου, αλλά για τὴν κάσα σου.

— Καλύτερα να πέθαινα, μπαμπάκα.

— Λοιπόν θά κάνουμε κάτι. Άκου: Και τῆς άνέπτυξε στο αὐτί το σχέδιο.

— Μά, χρυσέ μου πατερούλη. Και θά δῆς ὅτι θά βγῇ νικητῆς ο Λίνος!

— Τὸ εὔχομαι, μικρή μου.....

Μετά δέκα πέντε μέρες ή Νέλλα δέχεται τὴν έπίσκεψη τοῦ κ. Βλαστάνη. Εἶναι συγκινημένος και νευρικός,

— Κύριε Βλαστάνη!

— Ω, μαμζέλ! Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος, πὸς βρίσκομαι ἐπὶ τέλους κοντά σας! Έβδομάδες ὀλόκλη-

ρες, μέρα και νύχτα, όνειρευόμουν αὐτὴ τὴν άνέκφραστη εὐδαιμονία. Εἴσατε τὸ πιο ὁμορφο κορίτσι μέσα σὴν Άθήνα, μιά καλλολή, πὸς έδραπέτευσε, λές, από τὸν πίνακα κάπο.ου Μουρίλλο. Σὰς λατρεύω! Και εἶμαι δικός σας! Τὰ πλούτη μου, ή ζωή μου, ή καρδιά μου, ὅλα τὰ αποθέτω στα πόδια σας! Θάθελα, άχ θάθελα...

— Τί;

— Θάθελα να μῆν εἴσθε ή κόρη ενός τραπεζίτου. Θάθελα να εἴσθε ένα φτωχὸ κορίτσι τοῦ λαοῦ, με μόνη σας περιουσία τὴν οὐράνια ὀμορφιά σας. Ναί, εἶναι στιγμές, πὸς σὰς ὀραματίζομαι έτσι... στωχούλα και άπροστάτευτη, μόνη στὸν κόσμο, χωρὶς βοήθεια από πουθενά. Τότε με πόση χαρά θάπεφτα στα πόδια σας και θά σὰς φώναζα από τὰ βάθη της έρωτευμένης ψυχῆς μου:

— Νέλλα! Λατρεῦτό μου κορίτσι! Φτωχὸ μου άγγελουδι! Θέλεις να γίνῃς γυναίκα μου;

Η Νέλλα άφηκε τότε βαρὺ στεναγμό:

— Άχ! κύριε Βλαστάνη, δέχομαι τὴν πρότασή σας, μ' εύγνωμοσύνη. Ημουν άλλοτε πλουσία, αλλά τώρα δέν εἶμαι... Ο βιομήχανος έκέρωσε:

— Πῶς; άστειεύεσθε;

— Σὰς λέω τὴν ἀλήθεια. Στο μέλλοντα σύζυγό μου δέν επιτρέπεται να κρύψω τὴν οικονομική μου καταστροφή. Η τράπεζα Βαλλίδη έχρεωκόπησε. Ο πατέρας μου έχει τώρα αντί χρημάτων, χρέη. Βρίσκεται στα πρόθυρα της φυλακῆς. Εἶμαι ὅπως με φανταζόσαστε: Φτωχούλα, άπροστάτευτη, άπροικη. Όλες μου οί έλπίδες εἴσθε σεις. Με αγαπᾷτε; Με αγαπᾷτε πολὺ; Άχ, πῆτε μου!

Ο Βλαστάκης, καταπόρφυρος σηκώθηκε:

— Βεβαίως, δεσποινίς, αλλά... παρντόν! Κάποια έπίγνωση ὑπόθεσις, πὸς δέν παίρνει άναβολή... Λυποῦμαι πολὺ... παρντόν... άλλοτε τὰ ξαναλέμε... παρντόν... χαίρετε!

Όταν έμεινε μόνη ή Νέλλα έφώνανε τὸ Λαρά:

— Λίνο, έχω ανάγκη από τὴν άγάπη σου. Γλυκό μου άγόρι, εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη. Νάξερεις!... Και τὰ στήθη της έσπάρξε λυγμός.

— Νέλλα! Και τὴ ζωή μου για σένα. Λέγε, τί σου συμβαίνει; Λέγε! Με τρελλαίνεις!

— Η Τράπεζά μας έπτώχευσε. Εἶμαστε στο δρόμο, ο πατέρας μου κι' έγώ. Μόνο σένα έχω πιά στὸν κόσμο, άγοράκι

μου και τὴν άγάπη μας...

Ο Λαράς τὴν έκύτταξε με άπειρη τρυφερότητα:

— Έγώ θά δουλέψω για σένα, γλυκό μου κορίτσι! Έγώ. Έχω γερὰ μπράτσα και δέν με τρομάζει τὸ μέλλον. Από τὴν άγκάλη σου θ' άντλῶ δυνάμεις. Θά δουλέψω και θά σε ζήσω, Νέλλα!

— Λίνο!

Δέν εὐχόμουνα βέβαια τὴν καταστροφή τοῦ κ. Βαλλίδη, αλλά τώρα πιά δέ θά μπορῇ να με κατηγορῇ ὅτι σε θέλω για τὴν προίκα σου. Όχι, κ. Βαλλίδη! Σε λατρεύω για τὰ έκατομμύρια τοῦ φωτός πὸς κλείνεις μέσα στα μάτια σου. Για τὰ έκατομμύρια τών φιλιῶν πὸς εἶναι κλεισμένα μέσα στα χείλη σου! Για τὰ έκατομμύρια της άγάπης, πὸς εἶναι φυλακισμένα μέσα σὴν άθῶα και παρθενική σου καρδούλα. Ναί, αγαπούλα μου! Γι' αὐτὰ τὰ έκατομμύρια σε θέλω, κι' ὅχι για κείνα τὰ άλλα, τὰ πρόστυχα, τὰ περαστικά, πὸς πότε τ' άρπάζει ο ένας και πότε ο άλλος! Θά ζήσουμε εὐτυχισμένα, θά τὸ δῆς! Ξέρεις πῶς;

— Πῶς, αγαπημένε;

— Νά. Μῆ με περάσης για τρελλό. Έχω όνειρα, ὅλο και όνειρα έπλαθα για σένα! Μιά καμαρούλα...

— Ναί!

— Μιά φωλήτσα φτωχική, αλλά πὸς θά τὴν πλουτίζουν οί άνεκτίμητοι θησαυροί τοῦ κορμιοῦ και της ψυχῆς σου! Θά γυρίζω τὸ βράδυ κουρασμένος από τὴ βιοπάλη της ήμέρας και εἰς θά μοῦ παίρνεις τότε στα χέρια σου τὰ δικά μου χέρια, Νέλλα, ψυχὴ της ψυχῆς μου και θά τὰ φιλῆς...

— Ναί!

— Και θάχῃς στρώση τὸ λιτό μας τραπέζι...

— Ναί!

— Και θά ταῖζῃ ο ένας τὸν άλλο σαν πουλάκια, με τὸ ψωμί με τὸ τίμιο ψωμί πὸς θά κερδίζω...

— Ναί!

— Άχ, κακή! Όλο ναί; Μόνο ναί;

— Μά δέ μπορῶ να πῶ τίποτα άλλο...

— Γιατί;

— Γιατί... κύτταξε. Κλαίω!

— Γλυκειά μου!

Τὰ μάτιά τους, πὸς τὰ εφλόγιζε ή άγάπη, έπλημμύρισαν από θερμὰ δάκρυα, δάκρυα εὐτυχίας, έλπίδος και πόνου...

— Τί ριάνετε ἐδῶ, κατεργάρηδες; Ήτον ο κ. Βαλλίδης.

— Κύριε!

— Μπαμπάκα...

— Σεις! Τὰ ξέρω ὅλα, κύριε Λαρά!

— Όρίστε;

Εἶπατε στοὺς υπαλλήλους μου για τὸ δῶρον της Πρωτοχρονιάς; Μά ή Τράπεζα δέν...;

— Έπτώχευσε; Κουτέ! Πτώχευει ποτέ ο Βαλλίδης; Έλα, κ. Λαρά. Τί κάθεις; Πάρε κι' εἰς μιά προκαταβολή από τὸ στόμα της Νέλλας...

Εἶναι δικό σου από σήμερα ὅλο τὸ στόμα. Όμως πρόσεξε.

— Τί;

— Πάρε μόνο μιά προκαταβολή. Όλο τὸ ποσὸν της Νέλλας θά τὸ πάρῃς τὴν Πρωτοχρονιά, πὸς θά γίνουν οί γάμοι σας. Τώρα πᾶρεκάτι άπέναντι

— Νέλλα!

— Λίνο!

— Τὴ φίλησε; Φτάνει. Τώρα σὴν ὑπηρεσία σου, Κύριε Λαρά!

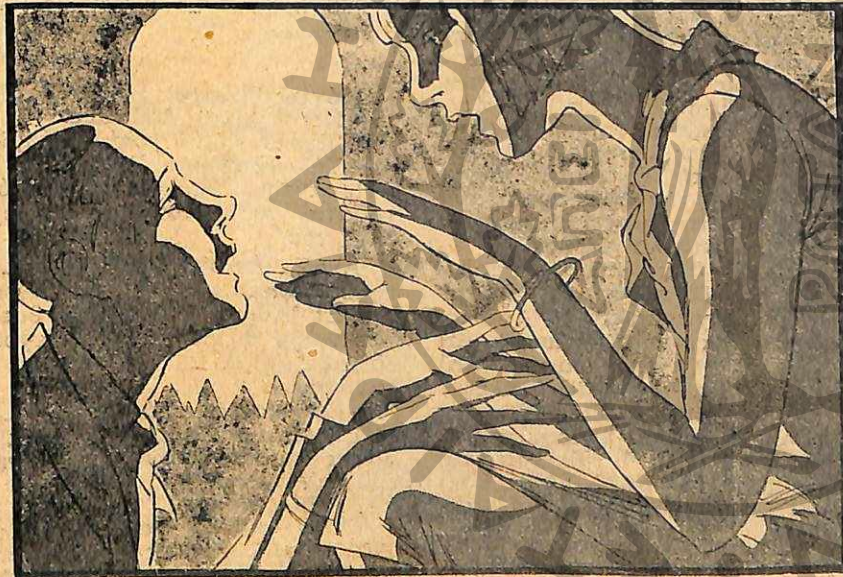
— Διατάξατε!

— Φέρτε μου τὸ φάκελλο 1927. Γλήγορα!

Και σιγά, με πατρικό χαμόγελο:

— Παληόπαιδο, μοῦ τὴν πῆρες...

Μ. ΚΑΝΕΛΛΗΣ

ΕΝΑ ΕΙΡΩΝΙΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

— Τόν άτιμο τό φάντε!
Κουκουλωμένος στο παλιό του παλτό είχε κατεβή από τη λέσχη. Ήταν ξαναμένος ακόμα από το παιγνίδι. Είχε παίξει πολλές ώρες... Αυτό δεν ευσυνήτιζε να τό κάνει ποτέ. Μά ήταν ή νύχτα της πρωτοχρονιάς. Έτσι τό αποφάσισε ν' άνεβή κι' αυτός τις σκάλες της λέσχης. Ένας δικαστικός... Βέβαια, αν έπήγαινε συχνά, έκινδύνευε κι' ή θέση του. Μά μία φορά τό χρόνο, δεν βαρύνεται... Κι' αν τόν είδανε θά είπανε: «Παίζει κι' ο κύριος γραμματέας για τό καλό τό χρόνο... Χρονιάρα μέρα—χαλάλι του!»

— Τόν άτιμο τό φάντε!
Όλο έτσι σιγόλεγε ο κύριος γραμματέας, από τη στιγμή που κατέβηκε τη φωτισμένη σκάλα της λέσχης. Βέβαια ο φάντες έφταιγε. Ο γραμματέας πήγε να ίδη την τύχη του. Μά έχασε τά πάντα. Έμπιστεύτηκε στο φάντε και ο φάντες τόν πρόδωσε. Ένας ολάκερος μισθός και μερικά ακόμα έκατοστάρικα από κάτι «προσωρινά μέτρα» πήγανε πιά... Αυτή τη στιγμή, ο κύριος γραμματέας, ήτανε απένταρος γι' αυτό κι' όλο έβριζε:

— Τόν άτιμο τό φάντε!
Λίγο πριν ξημερώση, έφτασε στο δωμάτιό του. Έμενεν εκεί μονάχος του. Κατάμονος! Όταν έλειπε, έπήγαινε ή σπιτονοικοκυρά και του σιγύριζε τό δωμάτιο. Αυτός δεν έβλεπε κανένα.

Αναψε τό μικρό λαμπάκι. Γδύθηκε κ' έπεσε. Έσβυσε τό λαμπάκι, μά από τις χαράμαδες του παραθυριού και από τις τρύπες της πόρτας έμπαινε πιά φώς. Ξημερώνε ο καινούργιος χρόνος!

— Άτυχος ήμουνα πάντα! Η τύχη δεν μου χαμογέλασε ποτέ! σκεφτόντανε τώρα ο γραμματέας του Ειρηνοδικείου. Άδικα τά βάνω με τό φάντε. Τι φταίει αυτός; Εγώ φταίω. Η δική μου τύχη, που είναι άφιλότιμη.

Μαύρες σκέψεις, ζωγραφίες γοργές, ή μία άπάνω στην άλλη, θυμησες και τωρινά πρόσωπα, όλα μαζί έρχόντανε στη σκέψη του. Όλα του έδιναν μία πίκρα... Άεφανα όμως αντίφεγγε κάτι γλυκό. Άνάμεσα σε φλογάτα γερνία και σε γλυκά χρώματα γαρύφαλου. Ναι... βγήκε μέσα στη σκέψη του Έκελην. Χαρωπό και γελαστό προσωπάκι, ζωηρά γαλανά μάτια, μαλλιά έξανθά σαν ώριμα στάχυα... Σαν να χύθηκε χαρά μέσα στο φαρμάκι της δυστυχίας του, σαν τη θυμήθηκε την Άννούλα...

Και τώρα θυμώντανε... Θυμώντανε σαν κάποτε περνούσε κάτω από τό παράθυρό της και την πρόσεξε για πρώτη φορά. Άληθινά εκεί στη μικρή χώρα του νησιού, που ήταν τώρα δυό χρόνια γραμματέας του Ειρηνοδικείου, είχε πολλά κορίτσια. Μά συλλογιζόντανε πολλές φορές γιατί να μην προσέξη καμιά άλλη ιδιαίτερα, παρά μονάχα την Άννούλα. Και δεν την πρόσεξε μονάχα, την αγάπησε... Λίγες μέρες αφού την είδε, για πρώτη φορά, την αντίκρυσε ξανά στο παράθυρο. Επότιζε τά γεράνια της και τις γαρυφαλίες... Ήτανε λουλούδι σωστό μέσα στα λουλούδια...

Θυμάται, —ω πώς τό θυμάται!—και όταν μία μέρα τουρίξε ή Άννούλα και ένα γαρύφαλο. Τό πήρε, την ευχαρίστησε με τά μάτια και κείνη γέλασε χαρούμενη... Από τότες γνωριστήκανε καλύτερα... Έπειτα έτυχε να πούνε και λίγα λόγια. Η αγάπη δεν κρύβεται. Αγαπιόντουσαν. Και κείνη τόν αγαπούσεν, όπως κι' αυτός. Μά έδώ ή σκέψη, σταματάει. Πώς θά μπορούσαν να ένωθούν; Ο μισθός του μικρός και κείνη φτωχούλα. Όλο γίνονται ενέργειες για την αύξηση του μισθοϋ, μά δεν βαριέσαι... Μία έλπίδα ήτανε: να κερδίση μερικές χιλιάδες στα χαρτιά. Τότες κάτι θά μπορούσε να σκεφθή. Μά κι' ή έλπίδα αυτή επέταξε άπόψε!

Έσπαζε τό πόδι του, όλα θά διορθώνονταν. Συλλογιστηκε πώς είχαν πάει και τά τέσσερα τέταρτα. Έκαμε τό καθηκον του. Βέβαια δεν είναι και πολύ σοβαρό να κρέμεται ή τύχη ενός δικαστικού από ένα λαχνό λαχείου. Μά τι να γένη;

Άλλη έλπίδα δεν υπήρχε. Ωστόσο με τά τέσσερα τέταρτα, αν ο Διάολος έσπαζε τό πόδι του, θά κέρδιζε ο κύριος γραμματέας ένα έκατομμύριο!

Τώρα θυμάται τό ζήτημα για τά δρομολόγια τών βα-

ποριών. Τά νησιά είναι άφισμένα στην τύχη τους. Λίγοι ψήφοι και μαλακοί άνθρωποι. Τι τά θέλεις... Ταχυδρομείο μία φορά τη βδομάδα και οι έφημερίδες έφτά κάθε φορά. Άργούν έτσι και οι κερδισμένοι αριθμοί του λαχείου. Αυτό τόν είχε στεναχωρήσει λίγο τόν κύριο γραμματέα και μόλις αγόρασε τό λαχνό. Μά έπειτα εύρηκε τη λύση. Είχε γράψει σ' ένα συνάδελφό του του Ειρηνοδικείου Άθηνών τόν αριθμό και του είχε παραγγείλει πώς, αν κερδίση αυτό τό νούμερο, να του πετάξη ένα τηλεγράφημα, μόνο μία λέξη: «Έκέρδισες» αυτό τό φτάνει.

Ότε μέσα στη θλίψη και την άπελπισία του κύριου γραμματέα έλαμψαν τώρα δυό φωτεινά σημεία. Ένα ξανθό φώς και μία έλπίδα για τό λαχείο. Αν έρχόντανε τό δεύτερο θά κέρδιζε και τό πρώτο...

Έτσι αναπαύτηκε ο νους του χαμένου δικαστικού και ο ύπνος ήρθε. Ο ήλιος στο μεταξύ τραβούσε ψηλά στον ουρανό...

Βρόντοι δυνατοί στην πόρτα τόν εξύπνησαν.
— Ποιός είναι; έφώναξε.
— Έχετε, κύριε γραμματέα, ένα τηλεγράφημα.
— Τηλεγράφημα; Άμέσως.
Πετάχτηκε από τό κρεβάτι ο κύριος γραμματέας. «Έχει γούστο» συλλογίστηκε και φόρεσε βιαστικά τις παντοφλές του.

Ανοίξε βιαστικά την πόρτα. Ο διανομέας τουδωσε τό τηλεγράφημα και του έδειξε στο βιβλίο να υπογράψη.

— Έξ Άθηνών, του είπε ο διανομέας κι' έφυγε.
Ανοίξε βιαστικά τό τηλεγράφημα ο γραμματέας. Τό κοίταξε καλά. Δεν πίστευε τά μάτια του. Τάτριψε και τά ξανάτριψε.

— Μην κοιμάμαι ακόμα; είπε.
— Εκλεισε την πόρτα, έκάθισε στο κρεβάτι, ξανάτριψε τά μάτια του και διάβασε τη μόνη λέξη που είχε τό κείμενο του τηλεγραφήματος.

— «Έκέρδισες».
Όποτε—συλλογίστηκε—έκέρδισα. Ναι, βέβαια, έκέρδισα. Τηλεγραφεί ο φίλος μου, ο συνάδελφός μου. Σωστή ή διεύθυνσή μου, σωστή ή υπογραφή, σωστή ή λέξη «Έκέρδισες». Έχω λοιπόν αυτή τη στιγμή ένα έκατομμύριο. Ένα

σωστό έκατομμύριο! Πάει πιά! Με τόν καινούργιο χρόνο άλλαξε κι' ή τύχη μου. Τό πράμα είναι φανερό!
Τώρα άφησε κατά μέρος τη δικαστική άξιοπρέπεια! Πηδούσε μέσα στο δωμάτιο, έχόρευε, ξεφώνιζε.

Κατά τό μεσημέρι είχε ξαναγυρίσει στη δικαστική του σοβαρότητα και άξιοπρέπεια. Ντύθηκε και στολιστηκε, όσο μπορούσε καλλίτερα, και κατόπι σκέφτηκε σοβαρά και άποφασιστικά:

— Άμέσως πρέπει να λάβω άπόφαση για την Άννούλα. Αύριο θά γίνουν τ' άρραβωνιάσματα και μόλις πάρω τά λεφτά, ο γάμος. Έπειτα θά ξεχρεωθώ, θά πάρουμε σπίτι και... βλέπουμε...

Λέγοντας αυτά κατέβηκε. Μόλις βγήκε στην αγορά άνακοίνωσε σ' όλους τη μεγάλη είδηση:

— Κέρδισα τό λαχείο! Τόν πρώτο αριθμό. Ένα έκατομμύριο...

Ευχές και συχαρίκια από δώ, τά ίδια από κεί, από παντού... Ο γραμματέας δεν πρόφτανε δα να ευχαριστή. Μά κάθε ευχάριστο, που μάς συμβαίνει, γεννάει κοινωνικές υποχρεώσεις. Μερικοί του τσάκασαν κιόλας τό μυστικό:

— Δεν θά κέρασης; του έλεγαν.

Βέβαια δεν είχε πιά πεντάρα τσακιστή—τόν άτιμο τόν φάντε!—μά τώρα είχε πίστωση άνοιχτή παντού. Τό μαγέ- ρικο, όπου έτρωγε συχνά βερεσέ και όπου χρώσταγε αρκετά, άπόψε είχε όλη την ευχαρίστηση να του κάνει κρέτιτο για μεγαλύτερα ποσά. Ο μάγερας είχε μάθει τό τηλεγράφημα για τό έκατομμύριο.

Και τό βράδυ όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι της μικρής χώρας, από τό λιμενάρι ως τόν διανομέα του τηλεγραφείου, μά και πολλοί άλλοι φίλοι, έλαβαν μέρος στο δείπνο.

Ο λογαριασμός έφτασε κείνο τό βράδυ χίλιες πεντακόσιες δραχμές! Μά γίνθηκε πραγματικά γλέντι τρικουβερτο!

Την άλλη μέρα ο κύριος γραμματέας άρραβωνιάστηκε την Άννούλα του, με τις ευχές της γρη- άς μάννας της και όλου του νησιού. Και όλοι εκαμάρωναν τό ταιριαστό ζευγάρι, που θά παντρευόταν μόλις θάπαρνε τό έκατομμύριο.

Μετά τρεις μέρες ένα καικι, ξεεμπαρκάριζε τόν ευτυχισμένο γαμπρό στον Πειραιά.

Στην Άθήνα ο κύριος γραμματέας έφτασε πρωί-πρωί. Τράβηξε γραμμή από την Ομόνοια στο Ειρηνοδικείο. Ήτανε ώρα στο Ειρηνοδικείο. Έκεί τό τηλεγράφημα και εύρηκε εκεί τό φίλο του. Τόν έχαιρέτισε, τόν αγκάλισε, τόν έφίλησε. Έπειτα τόν αντίχαιρέτισε, μά κάπως ψυχρότερα.

— Και πώς ήρθες; τόν έρώτησε.
— Ήρθα για να εισπράξω τό έκατομμύριο.
Ο φίλος έκοίταξε τόν ταξιδιώτη με άπορία.
— Ποιό έκατομμύριο;
— Μά δεν μου έτηλεγράφησες πώς έκέρδισα;
— Ναι, βέβαια, έκέρδισες...
— Λοιπόν;
— Έκέρδισες, μά...
— Τι μά;
— Μόνο διακόσιες δραχμές.
Τι ήταν αυτό;

Ο κύριος γραμματέας έγινε ώχρος, κίτρινος, άσπρος... Έχασε τη δύναμή του... Έπεσε άπάνω σε μία καρέκλα. Ο συνάδελφός του έπήρε μία δικογραφία από πάνω από τό τραπέζι και του έκανε άγέρα για να τόν συνεφέρη...

Δραματικά πράγματα!
Σε λίγο, όταν ο κύριος γραμματέας συνήρθε, ο συνάδελ-

φός του του έξηγήσε πώς σύμφωνα με τό γράμμα του, μόλις είδε πώς κέρδιζε ο λαχνός του, του τηλεγράφησε. Στο γράμμα του δεν του ξεκαθάριζε να μην τηλεγραφήση αν τό κέρδος είναι μικρό...

— Ναι, έχεις δίκαιο, του είπεν ο ταξιδιώτης.
Ο κύριος γραμματέας κλείστηκε τώρα καλά στο δωμάτιό του, σ' ένα ξενοδοχείο της Άθήνας, και συλλογιζόντανε:

— Τώρα την έχω καλά! Μπροστά γκρεμός και πίσω ρέμα! Θά γίνω ρεζήλι και θά πάω στο διάολο από τά χρέη που έχω.

Πήρε χαρτί, ο δυστυχος, κ' άρχισε να καταστρώνη αριθμούς:

1500 δραχμές χρέος για τό γλέντι. Παληά χρέη στο μάγερα, γαλατά και ψωμά 3500 δραχμές. Χρέος στο χρυσικό για τις βέρες 1000 δραχμές. Δάνειο για τ' άλλα έξοδα του άρραβώνα 2000. Και δάνειο για τό ταξίδι 5000 δραχμές...

Έκαμε τη σούμα ο κύριος γραμματέας.

— 13 χιλιάδες τό όλον! Φτοϋ, να πάρη ο διάβολος. Και ο αριθμός άφορισμένος! Δεκατρείς χιλιάδες! Και κέρδισα δυό έκατοστάρικα!... Πάρε λοιπόν βλάκα!

Κι' άνοιξε τό χέρι του ο κύριος γραμματέας και φασκέλωσε τόν έαυτό του.

Μά σε λίγο συλλογίστηκε:
— Και τώρα τι θά γίνη;
Βυθίστηκε πάλι σε συλλογισμούς μαύρους. Έπειτα από λίγο είπε:
— Άς γίνη ό,τι ο Διάβολος θέλει!

Η νύχτα, φυσικά, πέρασε με έφιάλτες: Ένα μεγάλο δέκα τρία, με τρία μηδενικά για παρέα, τσακωνότανε με ένα κακομοιριασμένο καμπούρικο δυάρι, ποϋχε

για άβάντα δυό μικρά-μικρά κι' ασήμαντα μηδενικά. Και τό δυστυχισμένο τό δυάρι, που έκανε για μία στιγμή ν' αντίσταθι, τόβαζε στα πόδια και τό δεκατρία τό έπαρνε καταπόδι και τό τάραζε στο έδλο.

Γύρω-γύρω οι πιστωτές του κυρίου γραμματέα χειροκροτούσαν και φώναζαν σαν φίλαθλοι σε μάτς φουτ-μώλ.

Αφού εισέπραξε τις 200 δραχμές ο κύριος γραμματέας, ξαναγύρισε στο νησί. Εκεί, από τις έφημερίδες, είχανε μάθει πώς δεν έκέρδισε τόν πρώτο αριθμό ο γραμματέας τους, μά κάποιος άλλος. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι συμβαίνει...

Όστόσο ο κύριος γραμματέας γυρίζοντας τά διηγήθηκε όλα. Τά είπε με όλη την ειλικρίνεια, ξεμολογήθηκε την γκάφα του.

για να μην τόν περάσουν για άπατεώνα. Προπάντων ο μάγερας, ο γαλατάς, ο ψωμάς, ο χρυσικός και κείνοι που τόν εδάνεισαν για τόν άρραβώνα και για τό ταξίδι που έκανε ως την Άθήνα.

Ήταν φτωχός, μά τίμιος άνθρωπος ο κύριος γραμματέας. Έτσι έκαμε συμφωνίες και συμβιβάστηκε να τούς ξεφλήση όλους με δόσεις.

Και ή Άννούλα; Τό είχε πιά έκθέσει τό κορίτσι. Πώς να μην τό πάρη. Θά ήταν άμαρτία. Γίνηκε λοιπόν και ο γάμος. Έβαλε γι' αυτόν κι' ένα ακόμα καινούργιο χρέος. Μά τι νακανε;

Ήταν φτωχός μά τίμιος ο κύριος γραμματέας—δεν τό είπαμε;

— Να την πάρη ο Διάβολος, να την πάρη, την άτιμη την τύχη μου, έλεγε συχνά ο κύριος γραμματέας. Ναι, να την πάρη ο Διάβολος και να την σηκώση! Μία φορά, μία πρωτοχρονιά έκαμε να μου χαμογέλαση και τό μοναδικό εκείνο χαμογέλιο της ήτανε ειρωνικό!

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΟΤΑΝ ΜΙΛΑΝΕ Τ' ΑΨΥΧΑ

Παραμονή πρωτοχρονιάς, κατά τις δύο ύστερα από τα μεσάνυχτα. Μια πολυτελέστατη κάμαρα, όπου βρίσκεται ένα πλουσιοστολισμένο πρωτοχρονιάτικο δένδρο. Τα πολύχρωμα κεράκια πεθαίνουν ένα—ένα, φέγγοντας με το τρεμουλιαστό τους φως την κάμαρα, ανάμεσα από τις μπαμπακοστολισμένες βελόνες του έλατου, τις μπρίλλιες και τις πολύχρωμες φανταχτερές φούσκες.

Τα παιδιά του σπιτιού πήραν τα δώρα τους από νωρίς, τάπαιξαν, τὰ βαρέθηκαν, τὰ σκόρπισαν—στο τραπέζι, στις καρέκλες, στο χαλί—και πήγανε στο σαλόνι για νὰ παρακολουθήσουν τὸν «μπακαρά» τῶν μεγάλων.

ΜΙΑ ΞΕΜΑΛΛΙΑΣΜΕΝΗ ΚΟΥΚΛΑ (ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι της, ποὺ ἦταν χωμένο κάτω ἀπὸ μιὰ στίβα ξεχαρβαλωμένες ρόδες καὶ ἐλατήρια, κυττάζει γύρω της καὶ λέει):—Ἔτσι λοιπόν; Αὐτὸ ἦταν ὄλο;

ΕΝΑ ΚΙΤΡΙΝΟ ΚΕΡΑΚΙ (τρεμοσβύνοντας):—Αὐτὸ ἦταν ὄλο! Τώρα μπορεῖ κανεὶς νὰ πεθάνῃ ἡσυχος, πὼς φώτισε μιὰ εὐτυχία (σβύνει, ρίχνοντας μιὰ τελευταία ζωηρὴν ἀναλαμπή).

ΕΝΑ ΚΕΦΑΛΙ ΠΑΛΗΑΤΣΟΥ, ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΣΕ ΣΦΥΡΙΧΤΡΑ:—Νὰ μποροῦσε νὰ κατσάρωνε γύρω στὸ λαιμὸ μου μιὰ μπρίλλια, θὰ πέθαινα κι' ἐγὼ εὐτυχισμένος, λέγοντας πὼς μ' ἐπνίξε μιὰ ἀχτίδα... Μὰ δὲ βαρύνει ποὺ τέτοια τύχη!.. Ὁ μπέμης ἔχει γερὰ πλεμόνια καὶ θὰ μὲ σφυράτῃ ἀλύπητα, ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ βρεθῶ πεταμένος σὲ καμμιά γωνιά καὶ θὰ μὲ λυώσῃ τὸ κατσάρι τῆς δούλας...

ΕΝΑ ΑΣΤΡΟ ΑΠΟ ΧΡΥΣΟΧΑΡΤΟ:—Μὴ μιλάτε γιὰ θανάτους. Τὸ κίτρινο κεράκι πέθανε ἀπὸ τὸ κεφάλι του: Ἐδῶσε σὲ φῶς ὅ,τι ἔκρυβε μέσα του. Καλὰ νὰ πάθῃ.

ΜΙΑ ΣΤΡΑΠΑΤΣΑΡΙΣΜΕΝΗ ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (ποὺ βρίσκεται κρεμασμένη μὲ τὸ κεφάλι κάτω, μέσα στὸ καλὰθὶ τῶν ἀχρήστων, μαζὺ μὲ τὰ παληόχαρτα καὶ τοὺς σπάγγους τῶν πακέτων):—Καλύτερα νὰ πεθάνῃ κανεὶς, παρὰ νὰ θυμάται. Συλλογίζομαι τὴ βιτρίνα μου: Μπεμπέκες, κοπελίτσες, κυρίες καὶ γριὲς ἀκόμα στεκόντουσαν καὶ μὲ κύτταζαν. Ὁ πόθος, ὁ θαυμασμός, ὁ ὑπολογισμός, ἡ ἀνάμνηση, φέγγανε μέσ' στὰ μᾶτια τους. Μοῦ δείχναν τόση λατρεία ὅλες τους! Ἐλεγα πὼς ὁ κόσμος ὅλος ἦταν φτιαγμένος γιὰ μένα... Κι' ὅμως... Γιατί νὰ πιστέψω τὰ φεγγοβολήματα τῶν ματιῶν τους;

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΠΑΛΗΑΤΣΟΥ, ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΣΕ ΣΦΥΡΙΧΤΡΑ:—Φεγγοβολήματα σὰν τοῦ χρυσοχαρτενίου ἀστρου ἢ σὰν τοῦ ντενεκεδένιου παπαγάλου, ποὺ μὲ ἀγριοκυττάζει μὲ τὸ χάντρινό του μάτι. Τὰ εἶδα κι' ἐγὼ κάποτε αὐτὰ τὰ λουστραρισμένα ἀπὸ τὸν πόθο μᾶτια. Αὐτὰ τὰ φεγγοβολήματα τὰ εἶδα κι' ἐγὼ!

Ο ΝΤΕΝΕΚΕΔΕΝΙΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ (ποὺ θέλει νὰ πῇ κάτι, σὰν ἡχώ):—Κι' ἐγὼ! Κι' ἐγὼ!

Η ΞΕΜΑΛΛΙΑΣΜΕΝΗ ΚΟΥΚΛΑ:—Ὡστε τώρα πιά δὲν εἴμαστε παρὰ ἀναμνήσεις! Κρίμα!

Ο ΝΤΕΝΕΚΕΔΕΝΙΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ (συμφωνεῖ, σὰν ἡχώ):—Κρίμα! Κρίμα!

ΕΝΑΣ ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΚΟΣ:—Μακάρι νὰ μέναμε ἀναμνήσεις.

ΜΙΑ ΚΟΚΚΙΝΗ ΦΟΥΣΚΑ (καμαρωτά):—Δὲν συμφωνῶ: Ἐγὼ ὑπάρχω. Εἶμαι πραγματικότης.

Η ΞΕΜΑΛΛΙΑΣΜΕΝΗ ΚΟΥΚΛΑ:—Κι' ὅμως...

Η ΣΤΡΑΠΑΤΣΑΡΙΣΜΕΝΗ ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ:—Ἐχὲι δίκηο ὁ στρατιωτᾶκος. Τὸ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ γίνῃ ἀνάμνηση εἶναι κάτι...

ΕΝΑΣ ΤΣΑΛΑΚΩΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΛΙΓΔΩΜΕΝΟΣ ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ:—Ἡ ἀνάμνηση εἶναι κάτι λιγώτερο ἀπὸ φῶς καὶ περισσότερο ἀπὸ ἴσκιος. Δὲν πιάνει χῶρο δὲν σκονίζεται, δὲν ἀραχνιάζει. Ἡ δική μας μοῖρα εἶναι νὰ γίνωμε ἀποκούμπια μιᾶς ἀράχνης γιὰ νὰ πλέξῃ τὸν ἴστό της. Νὰ πεθάνωμε τὸν πιὸ τραγικὸ, τὸν πιὸ ἀτιμωτικὸ θάνατο γιὰ ἓνα παιχνίδι: Θαμμένα κάτω ἀπὸ πυκνὸ στρώμα γκριζας σκόνης, στὴ γωνιά μιᾶς ἀποθήκης.

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΠΑΛΗΑΤΣΟΥ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΣΕ ΣΦΥΡΙΧΤΡΑ:—Ἡ νὰ μᾶς μαζέψῃ ὁ σκουπιδιάρης ἀπὸ κανένα βρώμικο ρεῖθρο πεζοδρομίου, νὰ μᾶς κουβαλήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀδειάσῃ σὲ κανένα ρέμμα νὰ γίνωμε φωλὲς σκαθαριῶν.

ΕΝΑ ΡΟΖ ΚΕΡΑΚΙ (πεθαίνοντας):—Ἡ μοῖρα μας εἶναι ν' ἀχτινοβολοῦμε ὅση χαρὰ κρύβουμε μέσα μας.

ΜΙΑ ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΑ:—Νὰ κάνωμε τὸν ἀναστεναγμὸ, τραγοῦδι.

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΠΑΛΗΑΤΣΟΥ, ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΣΕ ΣΦΥΡΙΧΤΡΑ:—Τραγοῦδι; Δὲν λὲς καλύτερα σφύριγμα;... Σφύριγμα! Μὰ πρέπει νὰ βρεθῇ ἓνα ἀνθρώπινο στόμα ν' ἀναστενάξῃ γιὰ νὰ σφυρίξω... Καὶ ἐδῶ ἀτυχία!.. Τί εἰρωνία: νὰ εἶμαι σφυρίχτρα, νὰ θέλω νὰ σφυρίξω τὴ ζωὴ καὶ τὴ μοῖρα, καὶ νὰ μὴν μπορῶ!

Ἐνας νέος καὶ μιὰ νέα, ποὺ μῆκαν στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ κρυφομιλήσουν κάτι καὶ νὰ κρυφοφιληθοῦνε, σταμάτησαν τὴ φλυριά τῶν ἀψύχων. Σιγὰ—σιγὰ τὰ κεράκια λυώνουνε καὶ ξεψυχᾶνε ἓνα—ἓνα. Τὸ τελευταῖο κεράκι, ἓνα πράσινο κεράκι, πρὶν νὰ νὰ σβύσῃ, ἀνάβει μὲ τὴν τελευταία του ἀναλαμπὴ κάποιο ξεχασμένο φῶσφορο, ποὺ κρεμόταν πλάι του—ἓνα ἀπὸ τὰ μικρὰ φῶσφορα, ποὺ καίγονται σπιθίζοντας γύρω τους πολλὰ—πολλὰ ἀσπρογάλανα ἀστρουλάκια.

Γιὰ λίγη ὥρα τὸ δωμάτιο φέγγεται ἀπὸ τὸ γλυκὸ τοῦ φῶς. Τὸ ζευγαράκι τῶν νέων ξαφνιαίνεται: Πὼς εἶναι δυνατόν, ἓνα τόσο δα φωσφοράκι ἀναμμένο ἀπὸ τὸ ψυγοράγημα ἑνὸς χρωματιστοῦ κεραιοῦ, νὰ μπορῇ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἑναστρὸ οὐρανὸ; Μὰ τὸ ξάφνιασμα διαρκεῖ ὅσο καὶ τὸ φῶσφορο: Τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχουν γιὰ ἓνα ζευγάρι, ποὺ φιλιέται ὅλα τ' ἀστράκια κι' ὅλα τὰ φωσφοράκια κι' ὅλα τὰ παιχνίδια τῶν πρωτοχρονιάτικων δένδρων; Ὑστερα, ἀφοῦ σβύσει καὶ τὸ φῶσφορο, τὸ δωμάτιο μένει γιὰ λίγο στὸ σκοτάδι, ὥσπου στὸ κομμάτι τοῦ βαθυκύανου οὐρανοῦ, ποὺ φαίνεται ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου, ἔρχεται καὶ καρφώνεται ἓνα ἀστεράκι, ἓνα ἀληθινὸ ἀστὲρι, ποὺ δὲν θὰ σβύσῃ παρὰ ὅταν θὰ φέξῃ ἡ αὐγὴ.

ΧΑΛΚΙΟΥ
ΔΗΜΟΥΛΟΥ

ΧΑΛΚΙΟΥ
ΔΗΜΟΥΛΟΥ

ΡΟΥΘ ΣΑΤΤΕΡΤΟΝ

ΣΑΛΛΥ ΕΗΛΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΟΝΤΕΡΝΟΥ

ΑΝΟΙΞΗ!—Πφ! Τί «ντεμοντέ» εποχή! Καί νά σκέπτεται κανείς διτι μιά φορά οί ποιηταί ύμνουσαν τήν άνοιξη ώς τήν πιό ποιητική εποχή τοῦ έτους. Καί γιατί; Γιατί «άνθοῦσαν οί λειμῶνες» καί κατώρθωναν ν' άντικρύσουν πρασινάδα καί λουλουδία. Καί ακόμη γιατί έξω στίς άπόμερες πλαγιές κατώρθωναν νά δίνουν κανένα ραντεβουδάκι καί νά κλέβουν κανένα φιλή — εἰς πολύ προκεχωρημένο στάδιο τῶν έρωτικῶν σχέσεων, έννοεῖται — άπό τήν «σκληράν» πού έμεθοῦσε μέ τά άρῶματα τοῦ βουνοῦ.

Τί αξιολύπητοι άνθρωποι! Ποιό άρωμα μπορεῖ νά μεθύσει ένα κορίτσι περισσότερο άπό ένα λιγωμένο βλέμμα τοῦ Βίλλυ Φρίτς μέσα στή θερμή σάλα τοῦ Σινεμά ή μιά «έσάνς» τοῦ Κοτύ μέσα στή μεθυστική ατμόσφαιρα τῆς γκαρσονιέρας; Καί, ώς γνωστόν, οί ποιητικοί λειμῶνες τῆς παλαιότερας εποχῆς δέν εἶναι καθόλου κατάλληλοι τόποι οὔτε γιά τήν έγκατάσταση «παρλάν», οὔτε γιά τήν έγκαθί-

δρυση γκαρσονιέρας. Ἡ «χλόη» ή πολυθμνητή άπεδείχθη κατάλληλη μόνο γιά... τροφή προβάτων. Ἡ βασιλεία τῆς έληξε τήν ήμέρα πού έφευρέθη ή λέξις «σουσπανσιόν» καί κατεσκευάσθη τό πρῶτο μοντέρνο ντιβάνι.

Ὡστε, γιατί, σᾶς παρακαλῶ, νά τρέχωμε στούς άγρούς, άφοῦ έχομε άσυγκρίτως μεγαλειότερα «κομφόρ» στήν πόλι καί, πρὸ παντός, γιατί νά έρχεται ή άνοιξη άφοῦ εἶναι τελείως περιττή καί άφοῦ ὁ γλυκὺς χειμῶνας τοῦ σινεμά μᾶς δίνει ὅλη τήν ποίηση τῆς άνθήσεως τῶν ὥραιων έρώτων;

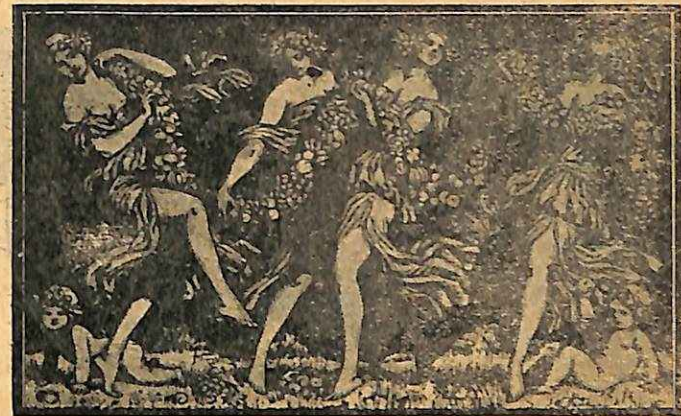
Γιατί, χριστιανοί ὀπισθοδρομικοί, νά τρέχωμε τόν Μάιον γιά νά δρέψωμε ναρκίσσους, άφοῦ καί αὐτοί ακόμη φυτρῶνουν... τόν Ἰανουάριον, μαζύ μέ τίς κινηματογραφικές ταινίες;

Ἀλλά, δέν ὑπάρχει λόγος νά προχωρήσωμε... Ὁ ὕψιστος φαίνεται ὅτι έμοντερνοποιήθη καί αὐτός έσχάτως καί, έκτιμών τά άπαράμιλλα κομφόρ τοῦ χειμῶνος... κατήργησε

τήν Ἀνοιξη! Κατήργησε ακόμη καί τόν Μάιον καί, πιθανῶτατα, θά καταργήσῃ καί... τοὺς ναρκίσσους τῶν πεζοδρομίων τῆς Ὁμονοίας.

Ὡστε: Ἀνοιξη γιόκ!

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!—Μμ, νά σᾶς πῶ: καί τό καλοκαίρι θά ήταν άχρηστο, άν δέν ὑπῆρχε... ή Γλυφάδα. Ἐκεῖ πλέκεται τό αληθινώτερο ποίημα τῆς

ζωῆς: Ἡ θάλασσα παχνιδίζει μέ τίς άχτίδες τοῦ ήλιου. Οἱ λουόμενες παινιδίζουν μέ τή θάλασσα. Καί οἱ «μπανιζόντες» παινιδίζουν... άπό μακριά μέ δτι άσπρορρόδινο, άπαλό καί άφράτο λικνίζονται έπάνω στοῦ κύμα.

Ὁ Βίλλυ Φρίτς, ὁ Μοζούκιν, ὁ Γκαρά καί ὅλη ή λοιπή χορεία τῶν καλλωνῶν τοῦ άσχήμου φύλου, μέσα στοῦ κύμα... παίρνουν σάρκα καί ὀστά. Ἐπάνω δέ στήν άμμουδιά ή μέσα σέ κάποια καμπίνα ή, τέλος, κάπου ὑπὸ τήν παν-

σέληνον, άκούονται παράδοχοι ήχοι άκαθόριστοι καί κοφτές λεξούλες:

— Ἀχ, Βίλλυ μου!

— Τί Βίλλυ, άδελφέ; Ἀφοῦ εἴμ' ὁ Πάναγος! Θά μ' αλλάξης τ' ὄνομα;

Ἡ «νεαρά» άνοίγει τά μάτια καί γκρεμίζεται εἰς τήν πραγματικότητα: στήν άγκαλιά τῆς βρίσκεται τό ὥραιο... μανabάκι τῆς γειτονιάς τῆς...

Ἀλλά καί οἱ άρσενικοί λάτρες τῶν «γοησῶν» δέν παθαίνουν λιγώτερα...

— Ἀχ, γλυκειά μου Μπριγκίτα!

— Μπριγκίτα!!! Τό έέχασες, καλέ, πού μέ λένε Ζαφειρούλα; Θές νά μοῦ χαλάσης τ' ὄνομα;

Αὐτά καί άλλα γίνονται τό καλοκαίρι. Ὡστε ή Ἐποχή αὐτή σώζεται μόνον γιατί εἶναι συνέχεια... έκ τῆς ὀθόνης τοῦ χειμῶνος...

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ!—Φρικτή εποχή! Ἡ Γῆ ὀλόκληρη μεταβάλλεται σ' ένα... σανατόριο, ὅπου φθίνου νά πάντα. Ὅλα τά κακά μᾶς τά φέρνει τό φθινόπωρο: θλίψη, κατήφεια, συφορά καί μαυρίλα, ποιήματα, ρομάντζα καί... νέες έφημερίδες. Τό μόνο προτέρημα τοῦ φθινοπώρου εἶναι ὅτι... προηγείται τοῦ χειμῶνος, ὁ ὁποῖος

ΧΕΙΜΩΝ!—Εἶναι ή μόνη γλυκειά, ὥραία, εὐθυμη, γεμάτη ζωή «εποχή» τοῦ έτους. Μετρήστε: Ντάνσιγκ, οὔζο πάρτυ, ρετσίνα πάρτυ, σορπράιζ πάρτυ καί — «Πάρ» τήν καρδιά μου» πάρτυ! Ὁργασμός ζωῆς καί έρωτος, σφρίγος καί άκμή ψυχῶν καί σωμάτων, νά τί θά πῇ χειμῶνας!

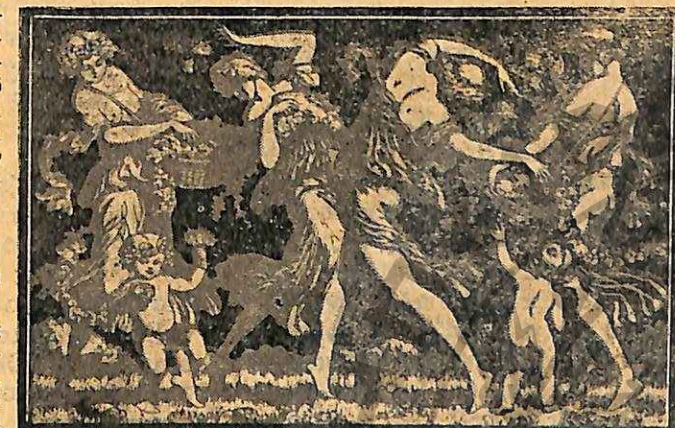
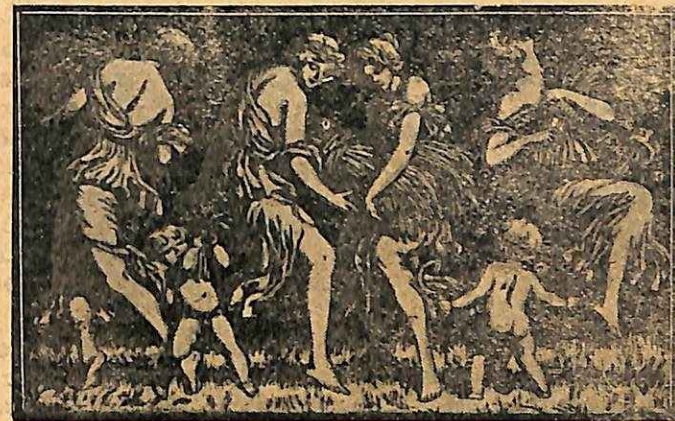
Εἶναι ή πιό μοντέρνα εποχή! Καί θά μᾶς ήταν αὐτή καί μόνη άρκετή στή μοντέρνα ζωή μας, οἱ διαβαθμίσεις τῆς ὁποίας καθορίζονται σ' αὐτοὺς τοὺς χειμωνιάτικους τύπους:

α') Κύριος μέ χοήματα, Κυρία μέ γούνα: Πολύ κοινὸ καί χωρίς έξαιρετική αξία.

β') Κύριος χωρίς χρήματα, Κυρία μέ γούνα: Πολύ μοντέρνο.

γ') Κυρία μέ γούνα καί... χωρίς Κύριο: Ἐξαιρετικά μοντέρνο.

δ') Κυρία μέ γούνα καί... πολλοὺς Κυρίους: Οὐλτρα μοντέρνο. ΟΚΑΡ

ΤΑ ΔΩΡΑ

Η συνήθεια που βρήκαμε από τους παλαιότερους μας να δίνουμε και—εύτυχως!—να παίρνουμε δώρα την πρωτοχρονιά, δεν είναι συνήθεια Χριστιανική. Ίσα—Ίσα: είναι συνήθεια παλιά, πάρα πολύ παλιά, που έχει την αρχή της στην παλαιότερη ρωμαϊκή εποχή. Την βρίσκουμε για πρώτη φορά στην εποχή που τελειώνει η μυθολογία και αρχίζει η ρωμαϊκή ιστορία. Την εποχή της περιφημής «άρπαγης των Σαββίνων».

Οι Σαββίνοι άνοιξαν για την γνωστή σ' όλους μας άφορμή πόλεμο με τους ρωμαίους αλλά γρήγορα τα βρήκαν πολύ σκούρα. Ο μυθικός βασιλιάς της Ρώμης, ο Ρωμύλος, επί κεφαλής του στρατού του έκανε θραύση στο στρατόπεδό τους και η ειρήνη ήταν απαραίτητη. Τότε ο βασιλιάς των Σαββίνων Τάτιος κατώρθωσε να κλείσει την πολυπόθητη ειρήνη με τους Ρωμαίους.

Για το κατόρθωμά του αυτό οι Σαββίνοι αίσθανθηκαν μεγάλη ευγνωμοσύνη στο βασιλιά τους και για να του την εκδηλώσουν μαζεύτηκαν, έκαναν έρανο μεταξύ τους, και το πρόσφεραν δώρα.

Κατά σύμπτωση—κακή και ψυχρή σύμπτωση για τους νεώτε-
ρους—εκείνες τις μέρες έμπαινε κι' ο καινούργιος χρόνος.

Τόν άλλο χρόνο πάλι οι Σαββί-

νοι με την επέτειο της ειρήνης βρήκαν άφορμή να ξανακάνουν δώρα στο βασιλιά τους κι' έτσι τόν άλλο χρόνο και τόν παράλληλο, όπου η συνήθεια των δώρων στην πρωτοχρονιά σιγά—σιγά διαδόθηκε και γένηκε πιά έθιμο να προσφέρουν δώρα «για το καλό του καινούργιου χρόνου» οι δοδολοι στους κυρίους τους, οι κολλίγοι στους άφεντάδες, ο λαός στον αυτοκράτορα και τέλος οι φίλοι στους φίλους.

Ο Καλλιγούλας μάλιστα (ο περίφημος φαταούλας αυτοκράτορας της Ρώμης) έπειτα από κάμποσα χρόνια για να δώσει πολλή προίκα στην κόρη του, έβγαλε επίσημη διαταγή πως με την ευκαιρία του νέου έτους θα δεχόταν ευχαρίστως δώρα.

Καταλαβαίνετε βέβαια τι γίνε-
κε: Οι Ρωμαίοι μαζεύτηκαν περίτρομοι, πούλησαν οι περισσότεροι, τι είχαν και δεν είχαν, και θέλοντας και μη θέλοντας, σκεπάσανε τόν αντιθάλαμό του με χρυσά νομίσματα τόσο που, για να μπορέσει να περάσει, ο αυτοκράτορας έβαλε ανθρώπους με φτυάρια να το άνοιξουν διάδρομο μέσα από τις στίβες του χρυσαφιού.

Αυτό το γεγονός μάς θυμίζει κι' έναν άλλο τύραννο στα χρόνια μας, τόν Άλη πασσά. Αυτός πάλι, χωρίς να σκοτίζεται να βρρίσκη

πρόφαση τόν καινούγιο χρόνο, έβγαίνει κάθε λίγο και λιγάκι και στεκότανε στην πόρτα του, θλιμμένος τάχα και δυστυχισμένος, σά διακονιάρης και μάζευε τ'αναγκαστικά δώρα των υπηκόων του, που τρέχαν ποιός πρώτος να το δώ τα προσφέρει για τά σώση τó κεφάλι του.

Άς έρθουμε τώρα και στο είδος των δώρων:

Οι πρώτοι «μπουνάμαδες» δεν ήταν ούτε κομψά μπιμπιλό, ούτε χαριτωμένα πανάκριβα ένθυμα, ούτε μαργαριταρένια κολλιέ, ούτε παλτά πτι γκρι ή ρενάρ μπλέ, ούτε ρόλλ—ρούς, αφού τέτοια πράγματα δεν υπήρχαν την τρισευτυχισμένη εκείνη εποχή.

Οι βασιλιάδες κι' οι άφεντάδες εκείνου τού καιρού ήταν πρακτικοί και δεχόντουσαν φαγώσιμα, διάφορα φρούτα της εποχής—και ξηρούς καρπούς ακόμα!—γκυκά, μέλι και κάποτε—κάποτε και μερικά χάλκινα νομίσματα τυλιγμένα σέ λεπτότατο φύλλο χρυσαφιού.

Άλλα δεν ήταν μόνο τó πακετάρισμα με τó χρυσάφι που είχε σημασία. Κι' ή διακόσμηση με τó χρυσάφι ήταν της μόδας στα αρχαία πρωτοχρονιάτικα δώρα. Τά μήλα π.χ. που είχαν χωμένα στην επιφάνεια τους μικρά—μικρά κομματάκια από χρυσάφι σάν κέντημα—οι φριλίζες και τά μπιχλιμπίδια ήταν έξτρα σμάρτ τότε!—ήταν πλούσιο δώρο που φανέρωνε τά πιο ευγενικά και τά πιο τρυφερά αίσθήματα τού χαριστή.

Η συνήθεια αυτή—τό να κεντάνε και να διακοσμούνε διάφορα φρούτα—έζησε πολλές χιλιάδες χρόνια και είναι εξακριβωμένο πως μετά την επανάσταση τού 21 στα νησιά μας ένα πορτοκάλλι κεντημένο καλλιτεχνικά με μοσχόκάρφια ήταν δώρο πολύ διαδεδομένο ανάμεσα στους απλοϊκούς έρωτευμένους προγόνους μας. Κι' έρχεται κανείς να ζηλέψη την εποχή εκείνη, που μέλιγα μοσχόκάρφια και λίγο γούστο, κένταγε λίγα λουλούδια, μιá καρδιά, ένα όνομα πάνω σ' ένα πορτοκάλλι, τó πρόσφερνε και γλύτανε.

Στους Ρωμαίους, καθώς ξέρουμε, ή πρωτοχρονιά δεν ήταν τόν Γεννάριον παρά τó Σεπτέμβριον. Για να γιορταστή τó καινούργιο χρόνο

ΤΑ ΔΩΡΑ

τύν Σεπτέμβριον γινόντουσαν ένα σιγά παράξενοι έορτασμοί σάν τις δικές μας τής Απόκριες. Δώρα λοιπόν, μασκαράτα, μεθυσί κι' άγιος Θεός.

Η Χριστιανική θρησκεία όμως, αυστηρή και άσκητική, στις αρχές της δέ μπορούσε να συχωρέσει αυτές τις «ειδωλολατρικές και σατανικές εκδηλώσεις» κι' έτσι απαγορεύτηκε στους Χριστιανούς να έχουν σχέση με τς απόκριες αυτές και τά τέτοια διαβολικά πράγματα. Η απαγόρευση αυτή πήρε μαζί και τά δώρα κι' έτσι για κάμποσα χρόνια, ο κόσμος γλύτωσε απ' αυτή την πληγή των δώρων κι' απ' όλες τις σκοτούρες της.

Έλα όμως, που ή συνήθεια των δώρων, συνήθεια τόσων χρόνων είχε ριζοβολήσει βαθειά και δεν μπορούσε να λείψει ολότελα: Έμπρεπε να βρεθί μιá άφορμή να ξαναρχίσει κι' ή άφορμή φυσικά βρέθηκε.

Τι πήγαν οι Τρεις Μάγοι στόν νεογέννητο Χριστό: Δώρα. Άς κάνουμε λοιπόν κι' εμείς δώρα τά Χριστούγεννα είπαν οι Χριστιανοί. Τό κόλπο έπιασε, γιατί ο Χριστιανισμός, που είχε πιά στερεωθεί, δεν είχε κανένα λόγο ν' απαγορεύη ούτε τις απόκριες ούτε τά δώρα.

Τά Χριστιανικά δώρα λοιπόν γινόντουσαν άνήμερα Χριστούγεννα και οι Δυτικοί κρατούν ακόμα αυτή τή συνήθεια. Κόβουν ένα έλατο, τó χιονίζουν με κάμποσο μπαμπάκι, τ'ανάβουν κεράκια στα κλωνιά του και τού κρεμάνε λογιής λογής δώρα.

Τά παιδιά, μάλιστα, στη Δυτική Ευρώπη την παραμονή των Χριστούγεννων βάζουν τά παπουτσάκια τους στα τζάκι για να κατέβη ο Μικρός Χριστούλης από τήν καμινάδα να βάλη στο παπουτσάκι τού καθενός τó δώρο του.

Σ' έμάς, εδώ, τά δώρα δεν γίνονται τά Χριστούγεννα αλλά την πρωτοχρονιά.

Παλαιότερα (πριν από την επανάσταση) τά πρωτοχρονιάτικα δώ-

ρα δεν είχαν καμιά ει-
άδοση στόν τόπο μας
ώς άνεγνωρισμένος κοι-
νωνικός θεσμός. Πές ή
κακομοιριά, πές ή φτώ-
χεια κ' ή δυστυχία των
σκλαβωμένων προγόνων
μας, δεν επέτρεπαν αυ-
τή την πολυτέλεια.

Σιγά—σιγά όμως, δ-
ταν ή πατρίδα μας έ-
λευθερώθηκε κι' έγινε κράτος και
μπάιναν ήμέρα με τήν ήμέρα οι δι-
άφορες «ευρωπαϊκές» συνήθειες
κυριάρχησε πολύ εύκολα κι' ή συ-
νήθεια τού δώρου.

Τό «Χριστούγεννιάτικο δένδρο»
γίνηκε στα πλουσιόσπιτά μας «πρω-
τοχρονιάτικο. Τό χιονίζουμε κι' ε-
μείς με μπαμπάκια, τó φορτώνου-
με με μπρίλλιας, κεράκια και γυα-
λιστερές φούσκες και κρεμάνε α-
πό τά σταυρωτά κλωνάρια τού έ-
να σωρό κομψοτεχνήματα και δώ-
ρα, που πρόκειται να μοιρασθούν
στους καλεσμένους ή στα παιδιά
τού σπιτιού.

Και στα σπítια όμως που δεν έ-
πάρχει δέντρο, τά δώρα—πάναθε-
μάτα!—δεν λείπουνε ποτέ και εί-
ναι πάντα ανάλογα με τις υποχρε-
ώσεις και δυσανάλογα με τó μπουγ-
γι τού καθενός.

Τό Πρωτοχρονιάτικο δέντρο—
στην Αθήνα τούλάχιστον—γίνε-
ται τάχα «για να χαρούν τά παι-
διά» μά τó γλεντούν συνήθως οι
μεγάλοι. Κι' αυτό δεν συμβαίνει
μόνον τώρα τελευταία.

Οι χρονογράφοι, εδώ κι' έξηντα
σχεδόν χρόνια, αναφέρουν
στις έφημερίδες τó «περίερ-
γον αυτό γεγονός»—πρόκει-
για τó διακοσμημένο έλα-
το—με δυσμενέστατα σχόλια
για τόν «πιθηκισμό» μας, δ-
πως λένε και για τήν πρω-
τοφανή προθυμία να
μυηθούμε ξένες συ-
νήθειες ενώ τά πά-

τρια ήμών έθιμα... κ.τ.λ. κ.τ.λ.
Από τις περιγραφές αυτές μα-
θαίνουμε και κάτι άλλο που ενδια-
φέρει τήν κοσμική μας κίνηση:
Τήν εποχή εκείνη, μαζί με τó «εί-
σαχθέν εκ τής ξένης» δέντρο, δο-
θήκανε και οι πρώτοι παιδικοί
χοροί κάτω από τά χιονισμένα
του κλαδιά και—ακούσατε και
φρίξατε!—οι πρώτες συγκεντρώ-
σεις που προσφέρθηκε... τσάι ως
κύριο συστατικό μιáς απογευμα-
τινής παρέας και κέντρον... άκα-
κου κουτσομπολιού.

Όστε και τά τσάγια και τις μα-
στίχες προλονζε και όλα τά άλλα
πολυέξοδα νταραβέρια, στή συνή-
θεια των δώρων τά όφειλομε.

Ποιός θά τó έλεγε ότι ή φιλο-
φροσύνη των Σαββίνων στόν καλό
τους βασιλιά τόν Τάτιο, θά τελειω-
νε μέσα από τους αιώνες στο δε-
κάτισμα των ελάτων των έλληνι-
κών βουνών για τó... πρωτοχρο-
νιάτικο δέντρο με τά δωράκια του,
στό κοσμικό τσάι και στή γενική
αφαίμαξη των αναιμικών πορτοφο-
λιών τού κάθε φουκαρά;

Ποιός θά έλεγε ότι έπειτα
από τόσους αιώνες θά τρέχα-
με μέρες και μέρες στά μαγα-
ζιά για να βρούμε κάτι ωραίο
να χαρίσωμε. Και θά κατα-
λήγαμε οι περισσότεροι στήν
όδον Αιόλου για να αγορά-
σωμε βιαστικά βια-
στικά κάτι για τούς
γνωστούς μας.

.....Μόλις μπήκαμε στο δωμάτιο, για να μαζέψουμε τα θλιβερά απομεινάρια της βασανισμένης ζωής της, μιά δυνατή μυρωδιά από αιθέρα μιάς εκτύπωσης. 'Η σπιτονοικοκυρά, έννευρισμένη, ανήσυχιατί το «κακό» είχε γίνει μέσα στο σπίτι της, μιάς ρωτούσε και μιάς ξαναρωτούσε αν είχε καμμία εθύνη. Την καθυσήχασαμε. Σε μιά αυτόκτονία δεν μπορεί να είναι υπεύθυνος παρά εκείνος που σκοτώνεται. Και η Νάντια ήταν σέ θέσι να σκεφθῇ, όταν άνοιγε τις φλέβες της με τη λάμα. 'Ισως μάλιστα είχε πάρα πολύ σκεφθῇ, προτού τις άνοιξη.

Σ' ένα μικρό τραπεζάκι, ξεχαρβαλωμένο κι' αυτό, όπως και το κρεβάτι, που χανόταν στη σκιά των ύγρων τοίχων, βρήκαμε τα σύνεργα της τουαλέτας της, φτωχικά κι' αυτά, όπως ήταν φτωχικό και το δωμάτιό της. 'Ο ξάδελφός της, που την είχε θυμηθῇ ύστερ' από το θάνατό της, τούς έρριξε μιά ματιά, έπειτα άνοιξε το συρτάρι του μικρού τραπεζιού. 'Ανάμεσα σε σημειώσεις, λογαριασμούς άνεξοφλητους και άδεια κουτιά πούδρας διέκρινε ένα τετράδιο.

— Τί είν' αυτά; ρώτησεν ο ξάδελφός της. Μικρά μυστικά! Αυτά της έλειπαν!...

Βουβός και άγανακτισμένος, με τη διαγωγή του περιέργου αυτού ξαδέλφου, έπήρα στα χέρια μου το τετράδιο της Νάντιας. Στο έξωφυλλό του είχε γράψει μόνο το όνομά της— ήταν τόσο λεπτή, που άποφευγε, όταν μπορούσε να λήη ή να γράφη το έπωνυμό της, για να μη διασύρη την οικογένεια που την είχε ρίξει στο βόρβορο....

— Και δεν το πέρνει; Μπας και νόμιμες πώς θα φυλάξω εγώ τις άνοησίες της προκομένης; Ρεζίλεψε τόνόμά μας! 'Επήρα το τετράδιο και τώκρυσα στην τσέπη μου, όπως κρύβει κανείς κάτι σπάνιο, αναπάντεχο, αγαπημένο. Πρέπει να είμαι ειλικρινής. Με τη Νάντια δεν είχαμε ανταλλάξει ούτ' ένα έρωτικό λόγο. Τη χαιρετούσα μόνο με συμπάθεια κάθε φορά, που την έβλεπα ν' ανεβαίνει το Γολγοθά της και μου άπαντούσε μ' ένα γέλιο, που μ' επέγαυνε.... Τόν τελευταίο καιρό είχε γίνει σαν σκελετός. Τό ευγενικό προσωπάκι της όμως είχε διατηρήσει όλο τό χάδι της καλωσύνης της. Και τά μάτια της είχαν πάρει μιά γυάλινη έκφρασι έτσι όπως εκύτταζαν άφηρημένα. Σωστό κουρέλι ζωής, φάσμα μιάς άδικης μοίρας έτρεχε σαν αυτόματο, μέσα στον ίλιγγο της βιοπάλης..

'Επί τέλους άνοιξα τό τετράδιο της Νάντιας, όταν βρέθηκα μόνος μου και να τί διάβασα σ' αυτό:

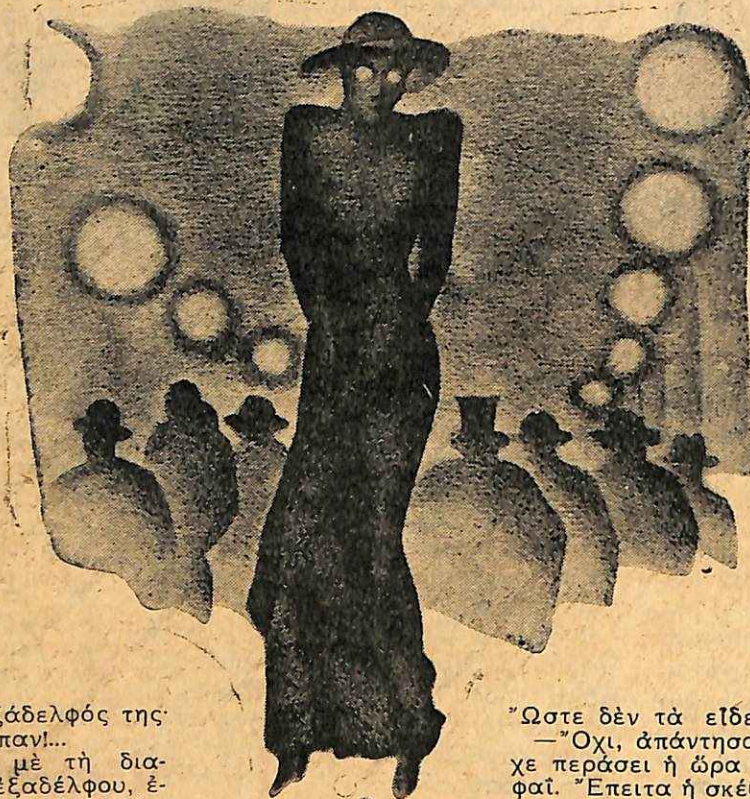
«Μιά ημέρα —ήμουν ακόμη στο σχολείο— ή πιό αγαπημένη μου φίλη, ή Ζίζή, που είναι τώρα κυρία περιωπής και δεν γυρίζει να με κυττάξη όταν με συναντά στο δρόμο, μου είπε, δείχνοντας μιά συμμαθήτριά μας:

—'Η Μαρίκα κρατάει ήμερολόγιο της ζωής της!

Μου φάνηκε τόσο άστοίο αυτό ώστε έγέλασα με την καρδιά μου. Δεν μπορούσα να καταλάβω, γιατί ένα κορίτσι ευτυχισμένο, χαρούμενο, ξένοιαστο έκρατούσε ήμερολόγιο της ζωής της. 'Αργότερα έμαθα ότι ή Μαρίκα ήτο πολύ δυστυχισμένη. Μά ούτε και τότε κτάλαβα γιατί έκρατούσε ήμερολόγιο. Τό κατάλαβα όταν βρέθηκα μόνη μου, άνταμωμένη με τη θλίψη μου, μέσα στη φτωχική κάμαρή μου, που ό άνεμος ετράνταζε τις πέτρες της και τό μοναδικό παράθυρό της. Τό κατάλαβα, όταν τά βράδυα, πεθαμένη από την άύπνια, άκουγα τούς λυγμούς της καρ-

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΝΑΝΤΙΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

διάς μου!... 'Εχει περάσει ένας χρόνος, από την νύχτα που άφησα για πάντα τό πατρικό μου σπίτι. 'Η μανούλα μου, μιά γλυκιά, καταδεχτική και άπλη γυναίκα, τό είχε άφίσει πέντε μήνες πρωτήτερα, για τό μακρινό ταξίδι....

'Ακόμη και σήμερα, που νομίζω πως τίποτε δεν μπορεί να με συγκινήσει, σπαράζει ή καρδιά μου στην άνάμνηση της μανούλας μου. 'Αν έξουσε, δε θα έγινόταν ό,τι έγινε.

Θυμάμαι σαν τώρα τό άπαίσιο εκείνο βράδυ της πρωτοχρονιάς. Τό μεσημέρι έφαγα μόνη μου, ό πατέρας μου άργησε νάλθη. Τό βράδυ όμως τόν έπερίμενα. 'Ηλθε στις ένδεκα βιαστικός, νευρικός και μόλις μπήκε στο σπίτι έρριξε μιά ματιά θηρίου. Θλιμμένη, σιωπηλή τόν εκύτταξα.

— Που είναι τά δυό έκαστοτάρικά, που είχα άφήσει στο συρτάρι του μπουφέ; με ρώτησε άγρια.

— Δεν ξέρω... δεν τά είδα. Μ' εκύτταξε δύσπιστα. 'Ηταν κατακόκκινος. Τό αίμα είχε άνεβεί στο κεφάλι του και τά μάτια του έπέταγαν παράξενες λάμψεις.

— Μ' έτάραξε ή γκίνια ά πόψε! πρόσθεσε υπόκωφα.

— Όστε δεν τά είδες, έγύρισε πάλι σε μένα.

— Όχι, άπάντησα και τόν άφισα να ψάχνη. Είχε περάσει ή ώρα και δεν είχα πι άρεσι για φαί. 'Επειτα ή σκέψη, πως έχαρτόπαιζε κάθε βράδυ ό πατέρας μου μ' έπλημμύριζε από θλίψη. Τί θα

γινόμαστε, αν έξακολουθούσε έτσι; 'Εκλινε με όρμη τά συρτάρια των επίπλων και μύριζε καπνό και πιότη. Κουρασμένη, με βαρεία καρδιά, με δάκρυα στα μάτια τόν άφισα στην τραπεζαρία και άρχισα να γδύνωμαι.

'Εξαφνα άκούω ν' άνοιξη ή πόρτα της κάμαρής μου. 'Ετρώμαξα και σκεπάσθηκα με τό φουστάνι μου. 'Ηταν ό πατέρας μου....

— Όστε δεν τά είδες, τά δυό έκαστοτάρικά; με ρώτησε με άλλαγμένη φωνή.

— Όχι, άπάντησα.

— Περιέργο, ξαναείπε και προχώρησε στο δωμάτιο.

Στεκόμουν άθρια στην άκρη του κρεβατιού και ή καρδιά μου κτυπούσε δυνατά, σαν να προαισθανόμουν πως κάτι τό σοβαρό θα συνέβαινε....

'Εξαφνα είδα τόν πατέρα μου να έρχεται κοντά μου και μ' ένα ύφος κτηνώδες, μ' ένα γέλιο, που έκανε πιό κόκκινο τό πρόσωπό του και τις ρυτίδες του να γυαλίζουν, μου είπε σχεδόν ψιθυριστά:

— Όστε λές, ότι δεν τά είδες λοιπόν τό δυό έκαστοτάρικά, έ;

Και άπλωσε τό χέρι του στο γυμνό ώμό μου.

— Όπισθοχώρησα με φρίκη, ψιθυρίζοντας:

— Πατέρα!...

'Αρπαξε τό φόρεμά μου τότε, με τό όποιο προσπαθούσα να σκεπάσω τό μισόγυμνο κορμί μου και τό επέταξε στην άλλη άκρη της κάμαρης.

— Όστε δεν τά είδες; Τί ψεύτρα που είσαι!... 'Εμαθες και λές ψέμματα, έ; Κατεργαρούλα... έμουρμούρισε.

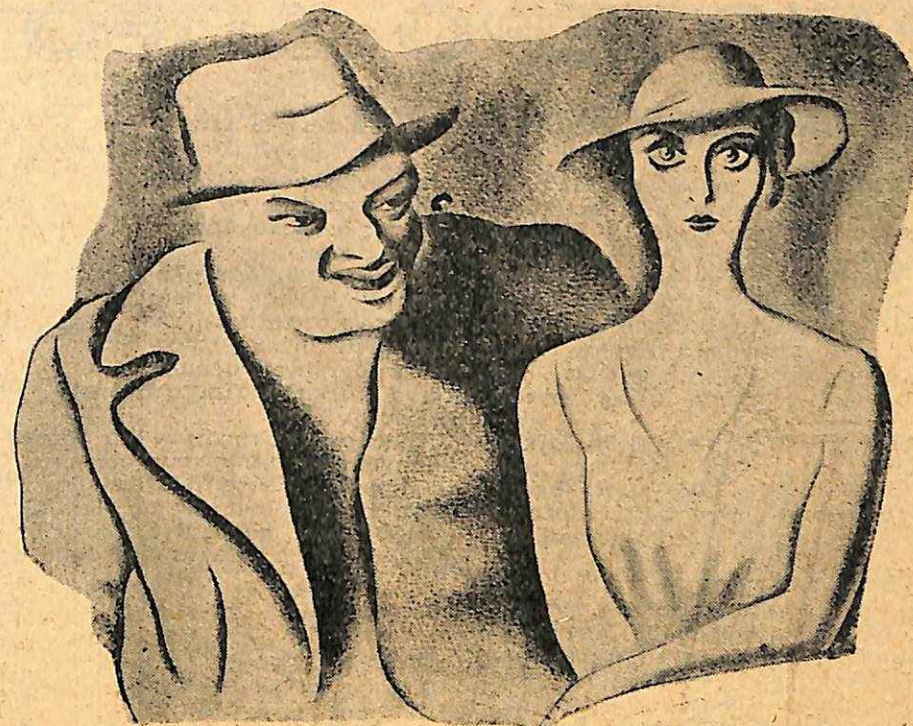
'Ηταν μεθυσμένος. Μιά πάλη, μιά φοβερή και άπαισία πάλη έγινεν εκεί μέσα στην παρθενική καμαρούλα μου. Τί κτηνωδία, Θεέ μου... 'Επάλεσα άπεγνωσμένα, μανιακά για να ξεφούγω από τά χέρια του... Και σε μιά στιγμή όπου ή άγανάκτησι μ' έπνιγε, τόν εκτύπησα, τόν εκτύπησα δυνατά στο πρόσωπο. 'Αφησε ένα μουγκρητό κι' έγινε πιό έπιθετικός. Μά ή παράξενη δύναμι, που ώπλιζε τά χέρια μου την

νύχτα εκείνη μ' έκαμε να γλυτώσω από τη φριχτή έπιθυμία του... Λίγη ώρα άργότερα βρισκόμουν στο δρόμο. Σάν ύπνωτισμένη, σαν να μην έπίστευα τί ήμουν έγώ, αλλά σαν να έβλεπα μιά άλλη στη θέσι μου, έτριγυρίζα, χωρίς να ξέρω που πάω. 'Όταν έσήκωνα τά μάτια μου και εκύτταξα τά κατάφωτα σπίτια και συλλογίζόμουν, ότι πίσω από τά παράθυρα εκείνα έχαρτόπαιζαν, για τό έθιμο της βραδυάς εύ υχισμένοι άνθρωποι, μιά άγρια άγανάκτησι μ' έπνιγε, για την άδικη μοίρά μου. 'Εξαφνα άκουσα βήματα κοντά μου και μιά φωνή, μιά φωνή που μου φάνηκε τόσο γλυκιά, τόσο συμπαθητική... 'Ηταν ένας άγνωστός μου. 'Ετσι όπως μου σφίξε τό χέρι μέσα στο δικό του, μου φάνηκε πως έσκορπίζει βάλαμο παρηγοριάς στην πονεμένη μου καρδιά... Είχα τόση ανάγκη από παρηγοριά εκείνη τη στιγμή!

— Έλάτε, μαζί μου, μου έψιθύρισε ό άγνωστός.

Τόν άκολουθήσα. 'Ετρεχα σαν να με άπειλούσε ακόμη τό φάσμα του πατέρα μου. 'Ετρεχα σαν την πεταλούδα στις φλόγες... Θυμάμαι, πως άνεβήκαμε σ' ένα ψηλό σπίτι, στο τελευταίο πάτωμα... 'Επειτα θυμάμαι, πως νικημένη, στο παραλυμένη θάλπει, με χαμένη κάθε συναίσθησι, παραδόθηκα στα χάρδια του, ενώ οι λυγμοί έτράνταζαν τό στήθος μου και ένιωθα σπασμωδικές άνατριχίλες, σ' όλο μου τό κορμί.

— Τί έχεις; μου είπε μόνο. 'Υστερα θυμάμαι, που μ' έρω-

πόψε! Πρωτοχρονιά, βλέπεις. Για να ιδούμε θα είσαι γουρλίτικη; μου είπεν έπειτ' από λίγο.

Στό φως της κάμαρης είδα ένα χαρτονόμισμα.

— Ευχαριστώ, είπα κι' άνοίγοντας την πόρτα, έφυγα σαν τρελλή... Μου φάνηκε, πως άκουσα πίσω μου ένα καγχαστικό γέλιο....

Βγήκα στο δρόμο. 'Η ύγρασία της νύχτας μ' εκτύπησε στο πρόσωπο. Τά παράθυρα των μεγάλων σπιτιών φεγγοβολούσαν. Και ό κόσμος έτρεχε χαρούμενος, εύθυμος, ξένοιαστος να δοκιμάση την τύχη του... Κι' έγώ, σωστό φάντασμα, έσερνα τό κουρασμένο κορμί μου!... Τη νύχτα εκείνη της πρωτοχρονιάς, τη νύχτα που περίμεναν όλοι με ρόδινα χαμόγελα, άνεβήκα τά πρώτα σκαλοπάτια του Γολγοθά μου!...»

της, αν είχα άφήσῃ από πολύ καιρό τό έπάγγελμά μου... Δεν κατάλαβα τά λόγια του, που τ' άκουγα σαν μιά μακρινή ήχώ.

— Μά τί διάολο πρωτάρα είσαι και κάνεις έτσι; τόν άκουσα να ψιθυρίζει έπειτ' από λίγο, ενώ μ' έσφιγγε στην άγκαλιά του....

Μου φαινόταν, πως έβλεπα τό κεφάλι μου άναμαλλιασμένο, τά μάτια μου γεμάτα δάκρυα και μέσα σ' αυτά να σβύνη ό έρωτικός πόθος, ή ήδονική άνατριχίλα, που δεν ένιωσα!... Μου φαινόταν, πως ήμουν έτοιμοθάνατη καϊάκουγα από τό νεκρικό μου κρεβάτι την φωνή των αισθήσεων να ξυπνή... —'Ελα πάρτα και κατεβαίνουμε, γιατί θέλω να δοκιμάσω και την τύχη μου ά-

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΜΑΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΛΗΟ ΕΘΝΙΚΟ ΜΑΣ ΕΛΑΤΤΩΜΑ

ΠΟΙΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΒΓΑΙΝΑΝ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ 1860

- 5) Μέρμυρα
- 6) Φιλόπατρις "Ελ- λην
- 7) 'Εφημερίς Φιλομα- θών
- 8) Φιλελεύθερος
- 9) Φήμη
- 10) 'Εφημερίς του Στρατού
- 11) 'Ιατρική έφημερίς
- 12) 'Ιατρικός Κήρυς
- 13) 'Αστήρ της Ανατολής
- 14) Ανατολή
- 15) Φιλόλαος
- 16) 'Αγγελιαφόρος
- 17) Αύγη
- 18) Νομική Μέλισσα
- 19) Λαυρεώτης
- 20) 'Εθνική
- 21) Τό Μέλλον της Πατρί-δος.

- 22) 'Ανεξαρτησία
- 23) Φώς
- 24) 'Ημέρα και
- 25) Ταχυδρόμος
- Όρίστε και οι τίτλοι των περιοδικών:
- 1) Εύαγγελικός Κήρυς
- 2) Πανδώρα
- 3) 'Ασκληπιός
- 4) Σόλων και
- 5) 'Αριστοφάνης.
- Άλλά δεν πηγαίνανε καθόλου πίσω και οι έπαρχίες όσο κι' αν ήταν μικρές και όσο και αν δεν είχαν και σπουδαία προβλήματα να συζητήσουν. 'Ετσι βγαίνανε. Τρίπολις: 1) 'Αρκαδία, 2)

Φωνή των 'Επαρχιών και 3) 'Επαρχιακόν πνεύμα. Πάτραι: 1) Φοίνιξ και 2) 'Αχαΐα. Ναύπλιον: 'Ιατρός του Λαού. Λαμία: 1) Φάρος της θρη-σος, 2) Πελασγός, 3) Φθιώτης και 4) Φωνή των Μεθορίων. Καλάμαι: 1) Μεσσηνία και 2) Δίκαιον. Μεσολόγγιον: 'Ελληνικά Χρονικά. και στον Πειραιά: 'Ο Πειραιεύς. 'Από τόν αριθμό των έν-τύπων μπορεί να καταλάβη κανείς και την άνάπτυξη κά-θε έπαρχίας εκείνο τόν και-ρό. Και άφού αυτή την κίνη-ση είχε ό τύπος μας πριν από έβδομήντα πέντε σχεδόν χρόνια, δηλαδή την πρωτο-χρονιά του 1860, δεν νομίζε-τε ότι, ανάλογα με την τω-ρινή αύξηση της πατρίδος μας, στην πρωτοχρονιά του 1934 θα δοϋν τό φως λιγώτε-ρες έφημερίδες και περιο-δικά;

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥ ΠΑΚΗ ΚΑΓΙΑ

Η κίνηση στο καφενεδάκι του χωριού ήταν εξαιρετική. Παραμονή πρωτοχρονιάς!.. Τό «κατάστημα» θά διενυκτέρευε. Θά έμενε μ' άλλα λόγια άνοιχτό ώς τις όχτώ τή νύχτα!.. Είχαν πάρει κι' όλας τή σχετική άδειά «διανυκτερεύσεως» από τόν 'Αστυνόμο.

Θά «τάκοβε» ό κύριος Πρόεδρος, έτσι γιά τó έπίσημο τής ημέρας. Γι' αυτό, και γιά τήν σοβαρότητα γενικά του παιχνιδιού, είχαν αποφασιστή τó ποντάρισμα νά μήν είναι λιγώτερο από πενήνταράκι. Τά πράγματα λοιπόν ήταν πολύ σοβαρά και ή νευρική των λίγων θαμώνων, πού είχαν καβαλλικήπει από νωρίς τή σύμπα περιμένοντας ήταν δικαιολογημένη.

Γκρίνιαζαν με τόν καφφετζή, σκυλόβρισαν τίς γυναίκες τους, πού τούς παράγγειλαν νάχουν τó νού τους, μήν τύχη και ξανοιχτούν, διαβολόστειλαν δυό—τρία «σκαρατσάρικα» πού μπηκαν τουρτουρίζοντας—και πού μπορέσαν και ξεμύτισαν του διαόλου ή γέννες με τέτοιο ξεροβόρι—γιά νά «τά πούνε»...

— «Αγ—άγ—άγ—» Άγιος Βασίλης έρχεται!.. 'Αδιάφοροι σ' όλην αυτή τήν «πρωτοχρονιάτικη κίνηση» ό κύρ 'Αντρέας ό γιατρός, ό κύρ Θρασύβουλος ό δικηγόρος και ό Κωστής ό τελειόφοιτος, είχαν άποτραβηχτεί από νωρίς κοντά στην τζαμόπορτα και κεί κυττάζοντας τά θεώρατα βουνά, πού περικύκλωναν τó χωριό τους, με τίς φαλακρές, τίς κατσουφιασμένες τους κορφές, τούς έπιασε, χωρίς κι' αυτοί νά τó καταλάβουν, ή «μελαγχολία τής ημέρας», ή πρωτοχρονιάτικη μελαγχολία.

Νέα παιδιά, ως είκοσιπέντε χρόνων ό καθένας, αντιπροσώπευαν και οι τρεις μαζί τή διάνοηση του χωριού. 'Ο δικηγόρος είχε άρχισει από τó καλοκαίρι νά δικηγورή. Δικηγορία στο χωριό ίσον δικολαβία. 'Όλο και δίκες γιά παράνομη βοσκή κατακτών στο Πταισματοδικείο.

— «Κύριε Πταισματοδίκη!... άν φάγαμε και δυό—τρία κληματόφυλλα από τήν άμπελον του μνηντού, ζώα είμαστε, πεινούσαμε, δέν μάς έκοβε και περισσότερο»...

Είχε κερδίσει πολλές παρόμοιες δίκες αλλά... τί νά τó κάνης!... Νέο παιδί, ύστερ' από μελέτες σοβαρές Βιντσάιτ και Ντέρμπουργκ...

'Ο γιατρός ήταν κάπως περισσότερο αισιόδοξος. 'Εκείνο τó καλοκαίρι ή έλονοσία—δόξα τώ θεώ—είχε δουλέψει αρκετά καλά.

'Ο τελειόφοιτος ήταν χρόνια τώρα... τελειόφοιτος. Μπορεί νά προτιμούσε νά μείνη με τίς έλπίδες του τελειόφοιτου παρά νά δοκιμάση τήν άπογοήτευση του διπλωματούχου. 'Ας είναι!...

'Εται άμύλητοι και συλλογισμένοι ό ένας κοντά στον άλλον είχαν «σκοτώσει» περιμένοντας τó ταχυδρομείο, περισσότερο από δυό ώρες. 'Αν μπορή νά είπη κανείς, ότι «σκοτώνονται» τέτοιες ώρες πρωτοχρονιάτικες... Αυτές, μάτια μου, με τίς άναμνήσεις πού ξεθάβουν «σκοτώνουν», δέν «σκοτώνονται». Γι' αυτό είχε δίκη ό τελειόφοιτος πού μωρμούρισε γιά μία στιγμή, ύστερ' από τόσες ώρες βουβαμάρας:

— 'Ανάθεμα πού τίς σοφίστηκε αυτές τίς «Πρωτοχρονιές»! Μιά όμορβοντία άναστεναγμών ήταν ή άπάντηση από μέρους των άλλων...

'Αλήθεια!... Καί τί δέν έχει νά θυμηθί τέτοιες ήμέρες ένας πού πέρασε φοιτητικά χρόνια στην 'Αθήνα!...

Κάπου μακριά, πίσω από κείνα τά άγριεμένα βουνά, σά νά τήν έβλεπαν πλημμυρισμένη από φώτα, κίνηση, ζωή, εύθυμη και πανηγυρική, όπως τήν βλέπουν πάντα με τήν φαντασία τους, όσοι δέν τήν έγνωρισαν ποτέ από κοντά, ή όσοι έχουν πάψει πιά από καιρό νά τήν κατοικούν.

Ός τόσο κάτι πειό συγκεκριμένο από τήν άόριστη νοσταλγία τής 'Αθήνας τούς βασάνιζε και τούς τρεις, 'Η καλύτερα, ή 'Αθήνα, αλλά προσωποποιημένη,

συγκεντρωμένη όλόκληρη σ' ένα από τά πολλά της διαβολοκόριτσα, στην Βάσσω.

'Η Βάσσω... δακτυλογραφούλα σε κάποιο ύπουργείο, πεταχτή, νόστιμη, με ιδέες εξαιρετικά μοντέρνες, πέρασε κείνο τó καλοκαίρι στο χωριό τους, σε μία τής θεία μακρυνή.

Τό πέρασμά της ήταν μία δροσιά μέσα στη ρουτίνα τής έπαρχιώτικης ζωής τους, σωστή ευλογία του θεού και γιά τούς τρεις. 'Εγινε τó χαϊδεμένο τους παιδί. 'Η βασίλισσά τους, 'Η «ήγεμονίς» έν τώ οίκω τής καρδιάς τους.

'Η Βάσσω... πόσες άναμνήσεις δέν τούς άφισε... πόσες συγκινήσεις!... Γλέντια, έκδρομές, άστεία μάλλον τολμηρά,

άλλά... τίποτα περισσότερο. Τίς σχέσεις τους τίς έχαρακτηριζε ή μοντέρνα άθωότης, πού έπιτρέπει νά λέγονται πάρα πολλά πράγματα μεταξύ αγοριών και κοριτσιών, χωρίς ως τόσο νά ύφίσταται κανένα κείριον πλήγμα ή ήθική. Καπάτσα αυτή, διαβολοθήλυκο τετραπέρατο, φρόντισε εύθους από τήν άρχή νά δώση αυτοί τόν τόνο στίς σχέσεις τους. Δέν έχωριζε κανένα τους στίς περιποιήσεις της. Νά τούς άγαπούσε μήπως και τούς τρεις; 'Αδύνατον! Αυτές σήμερα δέν καταφέρνουν ν' άγαπήσουν ένα και ν' άγαπήση ή Βάσσω τρεις μαζί; Ποτέ!...

Κάθε φορά, λοιπόν, πού ένας άπ' αυτούς, ύστερα από όλόκληρα. ξενύχτια, γιά νά έτοιμάση μία όπωσδήποτε εύπρόσπη έρωτική έξομολόγηση, τήν ξεμονάχιαζε, αυτή έβαζε τά γέλοια και φώναζε άμέσως και του άλλους:

— «Παιδιά!... 'Ελάτε!... 'Ο γιατρός έτοιμάζεται νά «ξωμολογηθί»... 'Εται συνείθισαν σιγά—σιγά στην ιδέα, ότι ή Βάσσω τους δέν μπορούσε ν' άνήκη—ιδανικώς πάι τοτε—παρά μόνο και στους τρεις μαζί.

'Ηταν ένα είδος «συγκυριότητα εξ άδιαιρέτου κατ' ίσας ιδανικός μερίδας», όπως πολύ όρθά από νομικής άπόψεως είχε χαρακτηρίσει τήν περίπτωσή ό δικηγόρος. Δέν έζήλευαν παρά μόνο, άν κανένας «τέταρτος» έξεδήλωνε κατακτητικές διαθέσεις. Μεταξύ τους ποτέ!...

Τήν άγαπούσαν λοιπόν και οι τρεις! Καί τήν άγαπούσαν... «έλεινιά», όπως άπεφάνετο, ύστερα από έμβριθη και έμπεριστατωμένη μελέτη του ζητήματος, ό 'Αστυνομικός σταθμάρχης. Γιατί τó πράγμα ήταν φυσικά γνωστό σ' όλο τó χωριό. Μόνο πού είχε πάρει διαστάσεις έξωφρενικές.

Θά βρεθούν πάντα εκείνοι πού βλέπουν «σημεία και τέρατα» εκεί πού δέν υπάρχουν, γιά τίς είναι αδύνατο νά πιστέψουν ότι μπορούν ν' άνακατευθούν τ' άναμμένα κάρβουνα με τó μπαρούτι, χωρίς νά γίνουν συφορές...

Γι' αυτό ή γυναικούλες, πού γύριζαν στο σύρουπο φορτωμένες με ξύλα και τούς έβλεπαν νά χαχανίζουν και νά κυνηγιούνται σά μικρά παιδιά, μιάς ώρας δρόμο έξω από τó χωριό, σταύρωναν τόν κόρφο τους, άμα περνούσαν μπρός από τή Βάσσω, κι' έλεγαν χόρκια, άπαράλλακτα όπως όταν τούς τύχαινε σά νυχτοπερπατήματα γιά τίς «όξωδουλειές» ν' άπαντήσουν κανένα 'ξωτικό ή τίποτα «πού σεϊόταν» μπροστά τους. Τήν είχαν βγάλει «Σόδομα και Γόμορρα»!...

'Αμ' αυτά κι' αυτά έβλεπε ό θεός και τούς έρριξε τήν έλονοσία και τούς θέρισε φέτος τó καλοκαίρι.

'Αμ δά; Καί πάλι καλά, πού ήταν κι' αυτές και ύπεστήριξαν τó κόμμα του, άλλοιως...

Κι' είχαν δίκη! Δέν ήταν μικρό πράγμα νά ξεμυαλίση μία «ξεβραχιονισμένη», τρία σοβαρά προσώπατα, τρεις

άνθρώπους «του γραμμάτου και τής έπιστήμης»!... 'Όπως δήποτε αυτή ή παρεξήγηση τούς έχει δώσει άφορμές γιά πολύ χαριτωμένες περιπέτειες, πού τούς βασάνιζαν τώρα με τή θύμισή τους. 'Ενα βράδυ πού... Καί πού νά πρωτοθυμηθί κανείς και πού νά πρωτοκλάψη!...

... 'Η ώρες περνούσαν...

Είχε πιά σκοτεινιάσει όλότελα. Μαύρες, πίσσα ή κορφές των βουνών, έπαιρναν άλλόκοτα σχήματα σά μάτια των τριών νοσταλγών.

Στά πίσω τους τραπεζάκια τó παιχνίδι, πού είχε άρχισει από ώρας, όλο και ζωήρευε. 'Ο κύριος Πρόεδρος, πού είχε χάσει ως τή στιγμή αρκετά φραγκοδίφραγκα, χωρίς νά δείξη πώς στενοχωριέται—Κάποιος τά λογαριάζει γιά τó καλό τής χρονιάς...— άρchiσε τώρα νά γίνεται λιγώτερο γενναιόδωρος στη χασούρα. Σε μία στιγμή μάλιστα έκανε κι' άστραψε ένα όλόκλημο κοταστάρικο.

'Ο «διδάσκαλος» του χωριού ιδών τó κατoστάρικο άπεφάνθη, ότι ή κατάσταση έξετραχύνετο ραγδαίως κρίνων δέ ότι «αρκούντως έώρτασε» άπήλθε.

'Ο άστυνομικός σταθμάρχης άρχισε ν' άνησυχί και διέταξε τήν «φρουράν»—έναν χωροφύλακα όλον κι' όλον—νά παρμείνη έν έπιφυλακή.

Παρ' όλα αυτά, τά σοβαρά γεγονότα, ή έπίσημος διάνοηση του χωριού έξακολουθούσε νά όραματίζεται τή Βάσσω σε διάφορες στάσεις και εκφράσεις, φωτεινή πάντοτε και ώραία έπάνω από τά θεοσκότεινα βουνά...

'Αραγε θά τούς θυμόταν κι' αυτή τέτοια ώρα; Θά τούς έστελνε κανένα γράμμα, κανένα δώρο;

Και γιάτί νά μήν τούς στείλη; Τάχα δέν είχε κι' αυτή άναμνήσεις από τή συντροφιά τους; 'Αλλά γυναίκα—καώς

ήταν θά τούς έχασε... Αυτοί φυσικά τής είχαν στείλει από καιρό τώρα τά δώρα τους. Καί περίμεναν... ξεχασμένοι στίς άναμνήσεις τους, έτσι πού δέν πήραν είδηση ότι ήρθε κι' όλας τó ταχυδρομικό αυτοκίνητο κι' ότι σε λίγο θά μοίραζαν και τά γράμματα και τά... δώρα...

Και θά περίμεναν ίσως πολύ ώρα ακόμη, άν δέν άνοιγε άπότομα ή πόρτα του καφενείου και δέν έπρόβαλλε στο άνοιγμα... ή 'Αθήνα όλόκληρη!... ή 'Αθήνα ή πολυνοσταλγημένη, τά «Σόδομα και τά Γόμορρα», ή Βάσσω!...

— Παιδιά μου!... Μέρους όλόκληρης συλλογίζόμουνα τί δώρο θά μπορούσα νά σάς στείλω πού νά σάς εύχαριστήση και τούς τρεις και... πήρα μία άδειούλα όκταήμερο, πήδηξα τó πρωί στο τραίνο και... νάμαι!...

'Ε, λοιπόν, κύριε Πρόεδρε τής Κοινότης, τήν φιλείς ή δέν τήν φιλείς;

Οι τρεις νοσταλγοί στην άρχή τάχασαν. 'Ετριψαν γιά λίγο τά μάτια τους, άλληλοκυττάθηκαν γιά μία στιγμή και... τó έγκλημα συνετελέσθη!...

'Ωρμησαν, τήν άγκάλιασαν και τή φίλησαν πολλές πολλές φορές, στο πρόσωπο και στα χέρια...

Κύριε Πταισματοδίκη, κύριε Πρόεδρε και όλοι σεις οι έπίσημοι, συνοφριωμένοι μη φρουροί τής «δημοσίας αιδούς» του χωριού, έξακολουθήστε τó παιχνίδι σας!... Για τó θεό!... Προσποιηθήτε ότι δέν είδατε... 'Αφήστε τή δικαία σας όργη νά ξεθυμάνη στο μουστάκι σας... Στρίψτε το, ξεριζώστε το, δαγκάστε το, φά'ε το στην άνάγκη, μά μήν κάνετε σκάνδαλο!... 'Αφήστε τους στην εύτυχία τους!... Είναι τόσο σπάνιες, στην ήμέρα μας, παρόμοιες γυναικείες λεπτότητες!...

ΠΑΚΗΣ Γ. ΚΑΓΙΑΣ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΜΑΣ ΠΟΙΗΣΗ

ΠΡΙΝ 50

ΧΡΟΝΙΑ

ΠΡΙΝ 100

ΧΡΟΝΙΑ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

'Ο κόσμος άκατάπαυστα γυρνά κι' ή φύσις τή θωριά της δέν αλλάζει, μά πάντα ή βασιλόπηττα θά μοιάζη τή Μοίρα πού τόν κόσμο κυβερνά.

'Ο άνθρωπος στη Μοίρα μπρός περνά κι' εκείνη τó κομμάτι του έτοιμάζει κι' ό άνθρωπος διαβαίνοντας άρπάζει και ζει μ' αυτό κι' αύξάινει και γερνά.

'Αφράτη βασιλόπηττα κι' εκείνη ένα κομμάτι στον καθένα δίνει, μά κρύβει τó φλουράκι όσο μπορεί.

'Αχ! πώς περνά μ' όλόχαρο τó μάτι αυτός πού στο δικό του τó κομμάτι βρίσκει τής εύτυχίας τó φλουρί!

1880

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Καλέ, βλέπεις τ' είν' ό χρόνος; Τό ως χθές ακόμη [Φέτος

Πέρσ'υ έγεινεν άμέσως πέθανε στο νέον έτος.

Τάχα, λές, δέν θά περάση και τó έτος τó παρόν, ν' άπογένωμε κι' οι δύο γεροντάκια με καιρόν;

Τότε θά γελάς, άν βλέπης βαμβακόφρυδον έμένα. Τότε θά γελάς άν βλέπω τας ρυτίδας σου κι' έσένα.

'Ελα τώρα τής ζωής μας τó φυτόν όσω άνθει ταίς πολύτιμες στιγμαίς μας νά χαρώμεν ω ξανθή,

Κι' άλλη μία πρωτοχρονιά στη φωτιά μπρός άν [σταθοόμε

Και σε λέγω: τ' α θ υ μ α σ α ι; και με λέγεις τ' α [θυμούμε!

Μη λοιπόν μετανοήσης τότε, φίλη μου καλή, άπ' τó χρόνο πού μας ήλθε—έλ' άγάπα με πολύ.

1837

ΗΛΙΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ 4 ΣΕΛΙΔΕΣ

Απογευματινό φουστάνι από φάτγ σουπλ και νταντέλλα. Η ζώνη από μπλέ μεταξωτό υπογραμμίζει το τρανσπαράν.

Απογευματινό φόρεμα από μαύρο βελούδο με ντραπαριστό κορσάζ κουμπωμένο πάνω σ' ένα ρεβέρ από κρέπ ντε σιν άσπρο.

Πολύ έλεγκάν φόρεμα από μαύρο μάλλινο μαροκαίν με κουμπιά από λάκα. Ένα μπιέ από άσπρο πικέ κορνιζάρει την κούπ με χάρη.

ΠΑΝΘΕΟΝ

4 ΣΕΛΙΔΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΟΥΣΟΥΛΙΝΕΣ

Αϊσιον και ευτυχές το νέον έτος! Είναι η συνειθισμένη ευχή, αγαπημένες μου άναγνώστριες, που κάθε μία σας θα λάβη ή θα στείλη στα προσφιλή της πρόσωπα. Και την ώρα που γυρνάμε τις λίγες αυτές λέξεις για μια τόσο μεγάλη έπιθυμία, που θα είχαμε, να εκπληρωθή ένας μας πόθος, ρίχνουμε, έτσι

χωρίς να το θέλουμε, χωρίς να μπορούμε να το εμποδίσουμε, μια ματιά πίσω στα ίχνη που άφησαν οι πατημασιές μας, στο διάβα μας, ως πού να φτάσουμε από τον παλιό χρόνο στον καινούργιο πάλι χρόνο.

Κι' επαναλαμβάνουμε, ανάμεσα στα χείλη μας, μ' έναν άναστεναγμό: «Αϊσιον και ευτυχές το νέον έτος», μηχανικά, αυτόματικά. Χωρίς συναίσθηση και ευθύνη ίσως. Για την ευχή που δίνουμε στους άλλους και στον εαυτό μας.

Η μία—βλέπω καλά ανάμεσά σας—δεν της έτυχε ούτε ο όμορφος πρίγκιπας, μά ούτε και ο πλούσιος έμπορος, να παντρευτή.

Η άλλη, ναι, δεν πήγαν καλά οι δουλειές του άντρός της κι' έτσι τα σχέδια που είχαμε, να πιάσουνε ένα καλλίτερο σπίτι, έλπιζε να πραγματοποιηθούνε με τον καινούργιο χρόνο.

Η άλλη, πράγματα που συμβαίνουν, της έτυχαν τόσα βάσανα, τόσες πίκρες μέσα στο σπιτικό της.

Κι' όλες, όλες μας, με μια ματιά παραπονιάρικη, με μια έλπιδα κρυφή μέσα στην καρδιά, ευχόμαστε στους άλλους για να μας ευχηθούν και μας μια καλλίτερη χρονιά, ένα αϊσιον και ευτυχές νέον έτος.

Και δοκιμάζουμε το νέο χρόνο, τον καλοσιάνουμε με όλα τα γλυκά και τις λιχουδιές, με τουαλέτες και υπι-ζού, τον προκαλούμε, έτσι, όπως θ' άρ-χίση ή πρώτη μέρα, να βαστάξη ευ-χισμένος και όλος μας ο χρόνος.

Πόσα όνειρα θα πλημμυρίσουνε τη φαντασία μας και πόσα σχέδια πάλι δεν θα ξαναπλάσουμε την πρώτη μέ-ρα της χρονιάς, ξεκινώντας πάλι με μια καινούργια έλπιδα στην καρδιά και με το θάρρος που άπόμεινε από την περασμένη τη χρονιά.

Μια ευχή, μέσα στις τόσες, έρχομαι να προσφέρω σ' όλες τις άναγνώστρι-ές μου, να μη διατάσουν, μα κρατών-τας άκέραιο τον πόθο πάντα μαζί τους να προχωρήσουνε με σταθερό το βή-μα, μέρα με την ήμερα, κάνοντας ευ-χισμένο όλο το χρόνο που περιμένουμε.

Και γελαστές, δυνατές, άκέραιες στη γνώμη και στη θέλησή τους, να βγούν νικήτριες, ευτυχισμένες απ' τη θλίψη της ζωής, ίσως, να μας βρουνε. Αϊσιον, θάρρουν, ίσως, να μας βρουνε. Αϊσιον, λοιπόν, και ευτυχές το νέον έτος 1934.

ΠΡΙΟ

Κα Π. Κ.: Ευχαριστώ για τις ευχές σας.—«Άτυχη άγάπη» είναι της Ματ-θίλδης Σεράο το «Αντίο Άγόρι».

Ρ α χ ή λ: Ποτέ να μη ρίχνετε τα λά-θη στον άντρα. Κάποιο ψεγάδι θα βρί-σκετε μέσα μας, που δε διορθώσαμε, και που γίνεται αίτια να μη μπορούμε να συνεννοηθούμε. Φροντίστε να το ανακαλύψετε πρώτα κι' ύστερα μού γράφετε να σας συμβουλευώ πως θα το διορθώσετε.

Λ ό λ α. Αυτά έχει η ζωή, θα δητε κι' άλλα πιο χειρότερα. Χρειάζεται υπομονή κι' όλα θα διορθωθούν.

Γ. Ρ ώ τ α: Αποταθήτε στο γραμ-μάτια του Πολυτεχνείου να σας πλη-ροφορήση.

Ν. Τ. Ρ.: Προτιμήστε να μη δημιου-ργούνται αχόλια γύρω σας. Ασφαλώς στην έπαρχία δεν υπάρχουν πολλά θέ-ματα συζητήσεως και γι' αυτό συμ-βαίνει αυτό το τρομερό κακό.

Σ ο ύ λ α: Εκτός από τις «Σκιές» του Πορφύρα, δεν έχει βγίη άλλο βι-βλίο του.

Μ ά ρ ω: Όταν θάρθετε στην Αθή-να, ζητήστε με στα γραφεία. Θα προ-σπαθίσω να πληροφορηθώ και θα σας γράψω σχετικά μ' αυτό που μού ζη-τάτε.

Ξ έ ν ο υ: Όλα δεν είναι ρόδινα, όπως γράφετε στη ζωή. Υπάρχουν και πίκρες που πρέπει να ξερούμε να τις άντέχουμε. Ίσως καθώς λένε οι σοφοί, να μην υπάρχει χειρότερη δυστυχία από τη συνεχή ευτυχία. Ας παρηγορί-μαστε μ' αυτό.

Α, Χ ρ. Θά γράψω σχετικώς εις το μεθεύμενο φύλλο.

Κ. Ν. Θάθελα, περισσότερες λεπτο-μέρειες για να σας δώσω σωστή συμ-βουλή.

Δ ρ α τ. R. Το πρωί όταν ξυπνάτε θα ξαπλώνετε κατάχαμα και θα σηκώ-νετε τα πόδια σας σε κάθετο γραμ-μή με το σώμα σας χωρίς να κινητε τα χέρια. Στην άρχη θα κουρασθήτε πολύ άλλ' άργότερα θα συνηθίσετε. Η άσκηση αυτή πρέπει να επαναλαμβά-νεται τουλάχιστον δέκα φορές κάθε πρωί. Για το άδυ άτισμα των ποδιών μόνο ειδικό μασσάζ ένδεικνύται. Για το 4ον έρώτημα μόνο ψυχρά τοπικά ντους κάθε πρωί επιφέρουν κάποιο άποτέλεσμα. Πρέπει όμως να πέρνετε όλα τα μέτρα για να μη κρυολογήσετε. Όσο για τη συμβουλή δεν σας δίνω καμμία γιατί βλέπω ότι και θέλετε και δε θέλετε. Αποφασίστε και μού ξανα-γράφετε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Π.: Μεταχειρισθήτε:

Lanoline	10 gr.
Rau distillée	15 »
Oxyde de zinc	5 »
Soufre précipité	1-3 »

Σ ά σ α. Σας συνιστώ:

Iode	1 gr.
Xylol	25 »
Vaseline	74 »

ΠΑΝΘΕΟΝ

Μέ είχε πάρει ο ένθουσια-σμός, στο έπερασμένο φύλλο, μόλις άρχισα να σας μιλώ για τις μουσουλίνες.

Και δεν είναι ψέματα. Μοιάζεισάν ένα μπου-κετάκι από μυγκέ, από μενεξέδες και βιολέττες ματίζει ένα άρμονικό γκρουπ από χαριτωμέ-να νέα κορίτσια με βρα-δυνά φορέματα φτιαγ-μένα από άχνόχρομες μουσουλίνες.

Τουαλέτες από μου-σουλίνα εφαρμοστές στο κορμί, να καταλήγουν

σε βολάν από το γόνατο και κάτω.

Στο 18ο και 19ο αιώνα οι μουσουλί-νες κυριαρχούσαν ανάμεσα στο βε-λουδο, τον ταφτά και το φάτγ.

Όλη η λεπτότητα και η ευγένεια της γυναικείας ψυχής έκδηλωνότανε και στην άμφιεσή της.

Όλα λεπτά, όλα άραχνούφαντα, κομψά μέσα κι' έξω.

Περάσαν χρόνια, μεσολάβησαν τό-σες και τόσες αισθητικές επαναστά-σεις, μα στο τέλος του είκοστου αιώνα βλέπουμε την ψυχροσύνη της γυναι-κας ναλλάξη κι' αυτή σύμφωνα με τη μόδα—πιο γοργά και πιο έντατικά.—

Και νά, που της άρέσει να κάνει την εμφάνισή της με λαμέ έτσι για την αϊ-σθητική όσο και ψυχολογική εμφάνισή της.

Και όμως, χωρίς να είμαι υπερβολι-κή, την αίγλη της μουσουλίνας, όταν φοριέται με τη φροντίδα της γυναικας εκείνης, που δεν είναι επηρεασμένη από τη μεταπολεμική, νοοτροπία δεν την έχει καμμία άλλη τουαλέτα φτιαγ-μένη με όποιο δήποτε άλλο ύφασμα. Έκείνη όμως πάρα πολύ σιουδαία, ά-γαπητές μου άναγνώστριες: Τα ύφα-σματα έχουν κι' αυτά τις απαιτήσεις τους. Θέλουν τη γυναίκα, που τα φορά δη δική τους.

Τη θέλουν να παίρνει τον πραγματι-κό τύπο, εκείνον που αντιπροσωπεύει φορώντας το αντίστοιχο ύφασμα.

Λοιπόν μια καλοφτιαγμένη τουαλέ-τα από μουσουλίνα με βολάν μας δίνι την έντύπωση ότι δεν μπορεί να φορι-θί από καμμία άλλη, παρά από γυναι-κα και μόνο γυναίκα σε όλες τις αϊ-σθητικές και αισθησιακές της έκδη-λώσεις.

LILY

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Α. Σ τ α μ.—Δεν υπάρχει τίποτα άβλαβές για το άσπρισμα των μαλλιών. Άν μεταχειρίζεστε συχνά άσπρο οι-νόπνευμα ή πολύ καλή κολώνια θα επιτύχετε το άποτέλεσμα που ζητάτε έπειτα από πολλόν καιρό. Δεν σας συμ-βουλεύω όμως να βιάζεστε ν' άσπρί-σετε. Θάρρη καιρός που τ' άσπρα μαλ-λιά θα σας κάνουν δυστυχισμένη.

Λ.—

343

Τί άξίζει, αγαπητές μου ά-
ναγνώστριες, ένα ωραίο
χεράκι ;

Ο Λουδοβίκος ΧΙV έλεγε :
« Ένα ωραίο χεράκι άξίζει
ένα οικόσημο ». Οί δέ Καστελ-
λάνοι ισχυρίζονται πώς για
νά φκιάσης ένα όμορφο χερά-
κι, ένα « χεράκι άτάσας » χρειά-
ζονται πέντε αιώνες νωθρό-
τητος και ευγενείας...

Οί Καστελλάνοι είναι λίγο υπερβολικοί, για-
τί ξέρω καλά, πώς χωρίς πέντε έτών νωθρό-
τητα, πολλές άπό Σας έχουν λεπτά, λευκά και
όμορφα χεράκια που είναι καμωμένα έτσι άπ'
τη φύση, χωρίς « τίλους ευγενών », μά και χω-
ρίς έκτακτες συνταγές. Αυτό δέν θα πη ότι πρέ-
πει ν' άδιαφορήσωμε για τά χέρια που παρου-
σιάζονται κόκκινα ή χοντροκαμωμένα.

Ξέρομε πως ένα όμορφο χεράκι πρέπει νά
είναι στενό, μακρουλό, τά δάχτυλα ίσια και
κάπως πιό ζωνηρά στο χρώμα άπό τό υπόλοιπο
χέρι. Τά νύχια τριανταφυλλιά, στρογγυλά και
γυαλιστερά.

Αυτοί είναι οί κανόνες της αίσθητικής.

Πάντως, λένε ότι, τά μυτερά δάχτυλα φανε-
ρώνουν κλίσεις και γούστα ποιητικά και καλλι-
τεχνικά. Τά τετράγωνα δά-

χτυλα, φανερώνουν τάξη, όρ-
γανωτικό πνεύμα, λογική. Δά-
χτυλα σπαθата φανερώνουν
μιά θετική σκέψη και τόλημ.

Κι' άν άφήσωμε την αίσθη-
τική κι' έρθωμε στον ποιητή,
θά δούμε άμέσως τί μας λέει
ό Βίκτωρ Ουγκώ, για τό χε-
ράκι της γυναίκας.

Σας τό παραθέτω γαλλικά
γιατί φοβάμαι νά μή χάση στη
μετάφρασί του. Υπάρχουν λέ-
ξεις με έννοιες πολύ λεπτές,
δυσκολομετάφραστες, που θά
έχαναν σέ πρόχειρη άπόδοση :
Dien prit sa plus moule argile
Et son plus pur kaolin
Et fit un bijou fragile
Mysterieuse et celine.

Και τώρα ές υποθέσωμε ότι
κάποτε, είναι άνάγκη αυ-
τό τό χεράκι, αυτό τό « ευ-
θραυστό άριστοτέχνημα » νά
κάνη καμιά δουλειά σκληρή.
Για νά μή χαλάσουν λοιπόν
τά ωραία σας χεράκια, μετα-
χειρισθήτε άντρικά φαριδιά
γάντια, ή κι' άν δέν μεταχει-
ρισθήτε γάντια φτάνει νά πε-
ριποιηθήτε τά χέρια σας άμέ-
σως έπειτα άπό τις δουλειές
του σπιτιού.

Δηλαδή, νά πλυθήτε άμέ-
σως καλά με σαπούνι πρά-
σινο, πάντοτε με χλιαρό νερό,
στο όποιο προσθέτετε λίγο
βόρακα ή άμμωνία.

« Αν έχετε καθαρίσει πατά-

τες κι' άφού τελειώσετε, μην πάτε νά τά πλύ-
νεται άμέσως, για νά βγαλτε τους λεκέδες
που αφήνει ό χυμός της πατάτας. Καθαρίστε τα
πρώτα με χυμό λεμονιού και με λίγο άλάτι
κι' έπειτα τά ξεπλένετε καλά.

« Αν τά χέρια σας έχουν άγριέψει άπό τη
δουλειά, παίρνετε βαζελίνα μόλικη και τά τρί-
βετε καλά κι' έπειτα ξεπλένεστε με ζεστό νερό
και σαπούνι πράσινο. Όχι μόνο τά καθαρίζει,
μά και τά μαλακώνει.

Κάθε γυναίκα πρέπει ν' αφιερώνη κάθε βρά-
δυ πέντε λεπτά της ώρας για τον καλλωπισμό
των χεριών της.

Νά έχη μιά καλή βουρτσάτσα των νυχιών, μιά

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΧΕΡΑΚΙ

ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΟΛΕΣ ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΧΑΡΙΤΟΣ

Στο διαγωνισμό αυτό μπορεί νά λάβη μέρος όποια κυ-
ρία ή δεσποινίς θελήση, χωρίς κανένα άλλο προσόν, έκτός
άπό τη χάρη της ή την τσαχπινιά της — στέλνοντας στα
γραφεία μας μιά καλλιτεχνική φωτογραφία της μεγέθους :
20X30 π ο λ υ κ α θ α ρ ή, ώστε νά μπορέ νά γίνη κλισέ.

Όσες φωτογραφίες κριθούν δημοσιεύσιμες, θά δημο-
σιευθούν σέ προσεχή φύλλα μας όλο σέ λ ι δ ε ς και θά
κληθούν οί άναγνώστες μας νά διαλέξουν τις τρεις
καλύτερες. « Απ' αυτές τις τρεις καλύτερες, θά γίνη ή
έκλογή της « Χαρτιωμένης του 1934 », άπό ειδική έπιτροπή
καλλιτεχνών (ζωγράφοι, γλύπται συγγραφείς).

« Η ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ του 1934 » θά λάβη ως δώρον μίαν
πολυτελεστάτην τουαλέτταν χορού και ή φωτογραφία της
θά δημοσιευθή έγχρωμος εις τό έξωφυλλόν μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ :

1) « Η φωτογραφία μπορεί νάναι όλόσωμη, ή μόνον
κεφάλι στο ύπαιθρο ή σέ έσωτερικό (και συμπλέγματα άκόμη
δύο κυριών είναι δεκτά) άρκεί νά είναι καθαρή και ειδικά
φτιαγμένη για νά γίνη κλισέ.

2) Προσοχή πρό παντός εις την στάσιν : Μιά σκερτσό-
ζικη ή μιά τσαχπινική έκφρασις, ένα πρωτότυπο σκέρτσσο,
ένα πικάντικο χαμόγελο, μιά ρυθμική κίνησις, ένα ιδιό-
τυπο άξεσουάρ (ένα γατάκι, ένα λουλούδι, ένα όργανο κτλ.)
έναν γουστόζικο διάκοσμος, θά παίξουν μεγάλο ρόλο στην
κρίση του κοινού αλλά και των Κριτών μας, που δέν θά
έκλεξουν βέβαια κάτι άψυχο ή μαρμαρένιο, άφού ό διαγω-
νισμός μας δέν είναι διαγωνισμός καλλονής αλλά « διαγω-
νισμός Χάριτος ».

μέσα στο μισοκομμένο λεμόνι και τό στριφο-
γυρίζετε. « Όταν κάνετε όλα αυτά τ' αλείβετε
με γλυκερίνη.

Επίσης συστήνουν τό άσπράδι του αυγού με
λίγη στύψη.

ΚΟΚΚΙΝΑ ΧΕΡΙΑ :

Τά κόκκινα χέρια είναι άληθινή άπελπισία
για μιά κοκέττα γυναίκα.

Η άλήθεια είναι πώς τό κόκκινο χέρι είναι
άσχημο. Και για ν' αποφύγετε αυτό τό δυστύ-
χημα, δέν πρέπει νά βουτάτε ποτέ τό χέρι σας
σέ κρύο νερό.

Αλλ' άν τύχη κι' είναι άνάγκη, τότε πριν τό
βουτήξετε αλείψετε τό χέρι σας με βαζελίνα.

Βράζετε νερό με σιμιγδάλι και πλένετε τά
χέρια σας πρωί και βράδυ.
Χλιαρό τό σιμιγδαλόνερο
βγάξει την κοκκινάδα. Τό ίδιο
έπιτυγχάνετε με γλυκερίνη
άνακατεμένη με χυμό λεμο-
νιού σέ ίσα μέρη.

Τέλος μη φοράτε ποτέ σας
μανίκια στενά ή γάντια πολύ
σφιγμένα στο χέρι σας, που
έμποδίζουν την έλεύθερη κυ-
κλοφορία του αίματος και
φέρνουν κρυάδες και κοκκινί-
λα στα χέρια.

Όταν σκάνε, πράγμα που
προέρχεται άπό τά κρύα νε-
ρά, και ιδίως άπό την άμέ-
λειά μας, νά μη σφουγγίζου-
με, νά μη στεγνώνουμε καλά
τά χέρια μας μετά τό πλύ-
σιμό.

Γι' αυτό, καλό θά είναι, ά-
μέσως μετά τό πλύσιμο, νά
τ' αλείβουμε με κολντ—κρέμ
ή βαζελίνα και νά τά σκου-
πίζωμε έπειτα καλά.

Πολλές κυρίες αλείφουν τά
χέρια τους με γλυκερίνη άνα-
κατεμένη με λεμόνι και έσ-
σάνς τριανταφυλλών και κοι-
μούνται με δεμένα χέρια. Αυ-
τό όμως δέν τό συνιστώ.

ΤΑ ΝΥΧΙΑ :

Μιά ωραία άπόχρωση ρόζ,
και ένα καλό κόψιμο των νυ-
χιών, είναι ένα άπό τά σπου-
δαιότερα ζητήματα που πρέ-
πει νά φροντίζη κάθε γυναίκα.

Και για νά περιποιηθή μιά γυναίκα τά νύχια
της πρέπει νά είναι σκληρά.

Σας δίνω μιά συνταγή για νά σκληραίνουν
τά νύχια :

Παίρνετε :

15 gr. huile de noix 5 gr. colophane

2) 12 gr. cire blanche 1 gr. alum

Τά λιώνετε σέ σιγανή φωτιά και τά χτυπάτε
καλά για ν' άνακατευθούν. Αλείψετε μ' αυτό
κάθε βράδυ τά νύχια σας.

Θά ήθελα νά παραθέσω και ένα σιγύρισμα
των νυχιών με κάθε γυναίκα ξέρω πως προ-
τιμά τη μανικιουρίστα της. Τούλάχιστο νά τά
έπιμελείται μιά φορά τη βδομάδα.

έλαφρόπετρα, ένα κουτάκι με
βόρακα σκόνη, ένα φιαλί-
διο άμμωνία κι' ένα λεμόνι.

Πλύνετε τά χέρια σας καλά
με προσοχή, τρίψατέ τα άπό
μέσα καλά με την έλαφρόπε-
τρα. Μεταχειρισθήτε τον βόρα-
κα και την άμμωνία για νά
τ' άπολυθερώσετε άπό τά
λίπη.

Επίσης χώνετε τά δάχτυλα

ΣΥΝΤΑΓΕΣ

ΔΙΠΛΕΣ.—Βάζομε σέ μιά
λεκάνη μιά όκιά σιμιγδάλι, και
προσθέτομε 10 αυγά, μισό
κουταλάκι του γλυκού άλάτι,
και τό ζουμί τεσσάρων πορ-
τοκαλλιών. Τά ζυμώνουμε κα-

λά ώστε νά γίνη μιά σφιχτή ζύμη, την όποιαν, άν γίνη πο-
λύ σφιχτή, την άραιώνομε με λίγο νερό. Τρίβομε έπειτα
τη ζύμη επί μισή ώρα και κατόπιν την άνοίγομε με τό πα-
στόξυλο σέ λεπτά φύλλα. Κόβομε τά φύλλα σέ λουρίδες
πλάτους ενός δακτύλου και μακρους μιάς σπιθαμής. Τις

πλέκομε μαζί δυό—δυό νά πάρουν διάφορα
άκανόνιστα σχήματα και τις τηγανίζομε σέ
πολύ ζεστό λάδι. Όταν πάρουν χρυσόξανθο
χρώμα και τηγανισθούν όλες, τις βάζομε σέ
μιά πιατέλα, περιλούομε με λυωμένο μέ-
λι και τις κουκίζομε με χονδροκοπανισμένα
καρύδια και ψιλή ζάχαρι.

ΚΕΪΚ ΕΚΛΕΡ.—Κτυπούμε καλά 100 δρά-
μια ζάχαρι με 8 κρόκους αυγών έως ότου

άσπρίσουν καλά. Έπειτα πέρνομε
100 δράμια άλευρι και τό βάζομε
λίγο—λίγο, δηλαδή προσθέτομε μιά
κουταλιά άλευρι και μιά άσπράδια,
(τά όποια προηγουμένως έχουμε
κτυπήσει καλά, και έπειτα ρίχνομε
ξυσμένη φλούδα ενός λεμονιού, 35
δράμια μαύρη σταφίδα και 35 άσ-
πρη, 2 ποτηράκια κονιάκ, και ένα
κουταλάκι γλυκού κανέλλα και γα-
ρύραλλα. Στο τέλος ρίχνομε 50 δρά-
μια βούτυρο και τά άνακατεύομε
όλα καλά. Αλείβομε μιά φόρμα με
βούτυρο, βάζομε μέσα τη ζύμη και
τη στέλνομε στο φούρνο νά ψηθή
καλά.

ΧΑΒΛΑΣ ΜΕ ΣΙΜΙΓΔΑΛΙ.—Κα-
βουρντίζομε 100 δράμια χονδρό σι-
μιγδάλι με 80—90 δράμια βούτυρο,
έως ότου πάρη χρώμα σκούρο ξαν-
θό, άνακατώνοντας διαρκώς με ξύ-
λο, άνακατώνοντας προσθέτοντας ταυ-
λινο κουτάλι και προσθέτοντας ταυ-
λοχρόνως μιά χούφτα μύγδαλα ξε-
πολυδισμένα και σπασμένα στα τέσ-
σερα, για νά καβουρντισθούν κι'
αυτά. Στο μεταξύ ετοιμάζομε με
αυτά, 100 δράμια ζάχαρι και 100 δράμια
μέλι και λίγο νερό, ένα σιρόπι,
προσθέτοντες άν θέλωμε και λίγα
προσθέτοντες άν θέλωμε και λίγα
προσθέτοντες άν θέλωμε και λίγα
προσθέτοντες άν θέλωμε και λίγα

Μοσχράκι σιιφάδο
Τυρί—Αγρόφων
Φρούτα

Λουκάνικα αυγά
Τυρί—Σαλ. λάχανο
Φρούτα

Μαριόδες πλακι
Ελνές—Κομπόστα
Φρούτα

Κοτόπουλο άτζέμι πιλάφι
Τυρί φέτα—Γιαούρι
Γλυκό—Φρούτα

Λουκάνικα αυγά
Τυρί—Σαλ. λάχανο
Φρούτα

Μαριόδες πλακι
Ελνές—Κομπόστα
Φρούτα

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΩΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Κεφτέδες
Πουρέ πατάτα
Τυρί—Φρούτα

Μαριόδες τηγανιτές
Χόρτα ραδικία
Κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Φασόλια γιαχνί
Λακέρδα—Φρούτα

Κουνουπίδι σαλάτα
Ελνές—Κομπόστα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάρι μαρινάτο
Σαλάτα λάχανο
Ελνές—Φρούτα

Χυλόπητες
Αυγά μάτια
Κομπόστα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Μοσχράκι σιιφάδο
Τυρί—Αγρόφων
Φρούτα

Σούπα ρυζι αυγολ.
Πιτάτες τηγανιτές
Γλυκό

ΔΕΥΤΕΡΑ

Κοτόπουλο άτζέμι πιλάφι
Τυρί φέτα—Γιαούρι
Γλυκό—Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Λουκάνικα αυγά
Τυρί—Σαλ. λάχανο
Φρούτα

Μακαρόνια σάλτσα
Πατάτες τηγανιτές
Γλυκό—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Μαριόδες πλακι
Ελνές—Κομπόστα
Φρούτα

Σπιννακόριζο
Σκουμπρι
Κομπόστα

ή με καλό λάδι άν φαγωθούν
κρύοι.

ΨΑΡΙ ΜΑΡΙΝΑΤΟ.—Καθα-
ρίζομε τά ψάρια. τ' άλευρό-
νομε και τά τηγανίζομε με
άφθονο λάδι. Όταν τηγανι-

σθούν, χωρίς νά μαυρίση τό λάδι, τά τοποθετοϋμε σέ πη-
λινο αλοιωμένο δοχείο—τά χάλκινα άπαγορεύονται—ή σέ
πιάντο φαρδύ. Έπειτα φιάχνομε τη σάλτσα ως εξής : Για
μιά όκιά ψάρια, βάζομε στο ίδιο λάδι που τά τηγανίσαμε
4—5 κουταλιές της σούπας άλευρι και τό άνακατεύομε, έν

ώ έχομε τό τηγάνι στη φωτιά, με ξύλινο κου-
τάλι, έως ότου τό άλευρι πάρη χρώμα κα-
στανί σκούρο. Κατόπιν προσθέτομε 300 δρά-
μια νερό, ένα ποτήρι του κρασιού δυνατό
ξύδι, λίγη ντομάτα πελτέ, μιά κουταλιά ζά-
χαρι, λίγο δενδρολίβανο, 2 φύλλα δάφνης,
άνάλογο άλατοπίπερο και άν θέλωμε, λίγο
χονδροκομμένο σκόρδο. Βράζομε αυτή τη
σάλτσα επί 10 λεπτά, έπειτα την περνάμε

άπό ψιλό τρυπητό έπάνω στα ψάρια
και τ' αφήνομε σέ δροσερό μέρος
νά πήξη ή σάλτσα. Έτσι τά ψάρια
διατηρούνται πολλές μέρες.

ΜΟΣΧΑΡΙ ΣΤΙΦΑΔΟ.—Πέρνομε
μιά όκιά μοσχάρι ψαχνό, τό κόβομε
σέ μικρά κομμάτια. Καθαρίζομε μιά
όκιά κρεμμύδια μικρά και τά τηγα-
νίζομε με βούτυρο και λάδι (3 μέρη
βούτυρο και 1 λάδι) και τά τοποθε-
τοϋμε σέ μιά πιατέλλα. Στο ίδιο τη-
γάνι τηγανίζομε και τό κρέας έως
ότου καβουρντισθή καλά, έπειτα τ'
άναποδογυρίζομε στην κατσαρόλα
και προσθέτομε 2—3 κουταλιές ξυ-
δι, 3—4 φύλλα δάφνης, άλατοπίπε-
ρο ντομάτα, λίγα δόντια σκόρδο με
τις έσωτερικές φλίδες τους, μιά κου-
ταλιά ζάχαρι και τόσο νερό ώστε
νά μισοσκεπασθούν τά κρεμμύδια ό-
ταν τά ριζώμε στην κατσαρόλα. Την
σκεπάζομε και την βάζομε νά βρά-
ση τουλάχιστον ένα τέταρτο, όποτε
ρίχνομε και τά τηγανισμένα κρεμ-
μύδια. Έξακολουθοϋμε τό ψήσιμο
έως ότου γίνουν τό κρέας και τά
κρεμμύδια και μείνη ή σάλτσα
πηχτή.

ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ Μ' ΑΥΓΑ.—Πέρνομε
5—6 λουκάνικα και τά κόβομε μι-
κρά κομμάτια. Έν τώ μεταξύ βάζο-
με τό τηγάνι στη φωτιά με λίγο
βούτυρο. Μόλις άρχισή νά τσιγαρί-
ζεται τό βούτυρο, ρίχνομε, άν θέ-
λωμε, 1 μικρό ψιλοκομμένο κρεμ-
μύδι και μόλις άρχισή νά ξανθίζει
ρίχνομε τά λουκάνικα και τά άνα-
κατεύομε λίγη ώρα. Όταν τό
κρεμμύδι ξανθισή, όλος διόλου ρί-
χνομε και τ' αυγά, τά όποια έχομε
προηγουμένως σπάσει και χτηπήσει

σ' ένα πιάνο, βάζοντας τό άνάλογο άλατο-
πίπερο. Σε λίγο τά άνακατεύομε και όταν
γίνουν τ' αυγά, είναι έτοιμα. Εάν τά λου-
κάνικα είναι ξερά, τά τηγανίζομε λίγο πριν
ρίξομε τ' αυγά. Εάν θέλωμε τ' αυγά μάτια
βάζομε όλόκληρα τά λουκάνικα, αλλά πριν
τά τηγανίσουμε, τά βάζομε μέσα σέ ζεστό
νερό 5—10 λεπτά δια μιά σκάση, τό έντερο
στο τηγάνισμα. Σερβίρονται με πουρέ.

ΦΡΥΓΑΝΙΕΣ.—Κόβομε φέτες μπαγιάτικες
φραντζόλα της μύρας. Τις βάζομε μέσα σέ γάλα στο
όποιο ριζάμε ζάχαρι. Κατόπιν τις βάζομε άπό τό γάλα,
τις βουτοϋμε σέ χτυπημένα αυγά και τις τηγανίζομε με
βούτυρο. Ύστερα τις σερβίρομε σέ μιά πιατέλλα και τις πε-
ριλούομε με σιρόπι ή μαρμελάδα, τρώγονται κρύες και ζεστες.

Ο

ΣΑΡΚΑΣΜΟΣ

Ήταν πρωτοχρονιάτικο απόγευμα: είχαν συγκεντρωθεί όλοι τους γύρω απ' το τζάκι για να περάσουν μερικές ώρες, έτσι «οικογενειακά». Τους είδα από ψηλά... άυλη ψυχή τώρα πια καθώς είμαι... Τους είδα με μια στοργή ανείπωτη γιατί όλοι τους εκπροσωπούσαν κάτι παλιό για μένα, κάτι που είχε σημασία όσο ζούσα ακόμα...

Ήταν εκεί η γυναίκα μου, μανιακή στη θρησκεία και προληπτική στα δ-νείρα, οι δύο κόρες μου με τους άντρες των και τα δυό μου αγόρια...

Δέν έλειπε ούτε η ψυχοπαίδα, ούτε ο παληός μου οικογενειακός φίλος, ούτε κάποιος μακρινός συγγενής μου που έβριζε για «βίτσι» και όλοι τους άποτέλεσαν σιγά-σιγά, όσο περνούσε η ώρα, το «άπαντο» μιάς συζητήσεως—που άρχισε από ένα τρομαχτικό όνειρο πουχε δεί ή ψυχοπαίδα στον ύπνο της το περασμένο βράδυ—και που λίγο-λίγο μεγάλωσε, γενικεύτηκε και τράβηξε ως το σούρουπο...

Χωρίστηκαν οι αγαπημένοι μου ζωντανοί εκεί κάτω—ανάλογα με τις φτωχές πνευματικές δυνατόσεις που έχουν οι άνθρωποι της γης—σε πρόχειρους φιλόσοφους για τη ζωή και το θάνατο, σε «πιστεύοντες» στα πνεύματα, σε άγερικά και στούς βρυκόλακες κι' ύστερα, αντίθετα οι άλλοι, οι πιο νέοι βέβια, στους δύσπιστους, σ' εκείνους που γελούν με ια μεταφυσικά και τ' αποδίδουν όλα εις την σύμπτωση...

Υψιστε!.. πόσες ανοησίες είπαν και πόσο αδύνατοι ήταν να σκεφτούν τη μεγάλη πραγματικότητα, που μόνο μείς την ξέρομε χωρίς νάχωμε το δικαίωμα να τη γνωρίσωμε ποτέ...

Είπαν σπουδαία λόγια και μεγάλες κουβέντες... Ο οικογενειακός φίλος με φωλή τρεμάμενη ανάφερε για «τα καλ-λικαντζάρια» που είναι περιπλανημέ-νες, άγερικές υπάρξεις, όπως ήθελε κείνος, κι' ο μεγάλος μου γυιός—πιο πολιτισμένος υποτίθεται—ειρωνεύτηκε μ' ένα χαμόγελο μορφάζοντας. Ήρθαν στιγμές που ή ψυχοπαίδα σταυροκο-πιθηκε γιατί ή συζήτηση γύρω απ' τα δαιμονικά έπαρνε βαρύτερη κι' επιβλη-τικότερη μορφή κι' ήρθε ή ώρα που τα νέα κορίτσια μου, άστοχα απ' τη μεγά-λη αλήθεια της δυνατής σκέψης και της πραγματικότητας, ρίγησαν από κάποιο άδηλο φόβο.

Μονάχα ο μικρός μου έγγονός, παί-ζοντας σε μια γωνιά με το ξύλινο α-λογάκι του, δέν έδινε προσοχή κι' ούτε έπηρεαζόταν από τους χειμαρικούς θρύλους που περνούσαν γύρω του...

Πόσο πιο φιλόσοφος ήταν αυτός ο μικρός μπαγαποντάκος των δυό χρονών. Πιστέψτε με όμως... Οι νεκροί σ' ειρωνευόμαστε...

Μιλάτε για μας με κάποιο φόβο και με το δίκαιο σεβασμό που σ' επιβάλ-λει ή μνήμη μας...

Μιλάτε για τις επανόδους μας στη γη, βραδυές που ή θύελλα οργιάζει έξω απ' τα παράθυρά σας, μιλάτε για το άγέρνιο ανοιγόκλειμα μιάς πόρτας του σπιτιού σας ή το άπότημο σβύσι-μο ενός κεριού, για μια φωνή στριγγή που χωρίς να την περιμένετε φτάνει

στ' αυτιά σας από κάπου μακριά, μέσα στη νύχτα, κι' όλα αυτά τ' αποδίδετε σε μας, σε μας που με την υπερφυσική μας δύναμη—οί καημένοι—εφράζομε μιά θέληση, μιά ευχή, μιά έγκριση ή μιά κατάρα για ό,τι κάνετε, εκάνατε και ίσως πρόκειται να κάνετε και μείς το μαντεύομε κι' έρχόμαστε... παιδρότ τα να πούμε τη γνώμη μας...

Έτσι είναι... Σ' αυτές τις μεταοσιώ-τικές στιγμές που μαζεύοσαστε γύρω από ένα τραπέζι, νομίζετε φρόνιμο πώς πρέ-πει ν' άγγιζετε πολύ ψηλά θέματα και πώς πρέπει έμάς τους ίδιους που λίγο ή αρκετό καιρό πριν μας κλάψατε και μας οϊκτείρατε, γιατί αφήσαμε το σαρκό μας ανάμεσα σ' ένα λάκκο και στο στόμα του σκουλικιού, νομίζετε πώς πρέπει όταν σ' έρθη ή μεγάλη διάθεση να μας ξεθάψετε, να μας πάρετε στη γλώσσα σας να μας δώσετε φανταστικά χέρια, πνοή, πρωτοβουλία και να μας ταράξετε τη μνήμη με μουχλιασμένες εμφανίσεις και με φαντασματικά παιχνίδια που τα δημιουργούμε—τάχα—για να σ' δείξω-με κάποια μυστηριώδη θέλησή μας!

Μά ποιός έχει τη διάθεσή σας και την ώρα σας για άσκοπο χάσιμο, καλοί μου ζωντανοί... αγαπημένοι μου άνθρωποι...

Πές μου γλυκειά μου κορούλα έσύ, που για μια στιγμή ταυτίζεις τώρα μιά

άνάμνηση που σοφ γέννησε ή φαντα-σία βλέποντας το ποτραίτο μου να ουνιέται και σαν νατι να θέλη να «ή... Κ' έσύ, καλή που χήρα που ένα βράδυ σοφ φάνηκε βώς άνοιξε με τη δύναμη της ψυ-χής διάπλατα της πόρτες του σπι-τιού για να φα-νερωθώ, μιά κι' ο άνεμος έχει αλ-τή την αποστολή πιο τελειοποιημέ-νη από μένα... πές μου κι' έσύ, καλέ μου φίλε, παλιέ μου συμμαθητή... γιατί φαντάζεσαι πως ήρθα στον ύπνο σου ένα βράδυ κι' ύστερα, αφού μετά δύο μήνες χάρις στην άτυ-χία σου ή την κακοκεφαλιά σου ζημιώνεις σ' επιχειρήσεις το αποδί-δεις στη νεκρική μου εμφάνιση και στο βρυκολάκικο προμάντευμά μου...

...Είμαστε δω πάνω μαζεμμένοι τόσοι και τόσοι για ν' αναπαυτούμε αιώνια.. Ποι;.. Ούτε μείς δέν ξέρομε... Σβύσαμε από τ' άστρο το δικό σας κι' άδηλος ο χρόνος μας στέργει το κάθε τι. Είμα-στε κείνοι που φύγαμε όπως θά φύγε-τε και σεις αύριο κι' είμαστε κείνοι

...Είμαστε δω πάνω μαζεμμένοι τόσοι και τόσοι για ν' αναπαυτούμε αιώνια.. Ποι;.. Ούτε μείς δέν ξέρομε... Σβύσαμε από τ' άστρο το δικό σας κι' άδηλος ο χρόνος μας στέργει το κάθε τι. Είμα-στε κείνοι που φύγαμε όπως θά φύγε-τε και σεις αύριο κι' είμαστε κείνοι

...Είμαστε δω πάνω μαζεμμένοι τόσοι και τόσοι για ν' αναπαυτούμε αιώνια.. Ποι;.. Ούτε μείς δέν ξέρομε... Σβύσαμε από τ' άστρο το δικό σας κι' άδηλος ο χρόνος μας στέργει το κάθε τι. Είμα-στε κείνοι που φύγαμε όπως θά φύγε-τε και σεις αύριο κι' είμαστε κείνοι

που δέν έχομε πια τη δύναμη να ξαναυρίσωμε σε σας. Γιατί μας φέρνετε με τη βία δίπλα σας και γιατί άρρωσταίνετε άδικα το μυαλό σας;

Και τους είδα εκείνο το απόγευμα να βυθί-ζονται όλο και περισσότερο στο πιο σκοτεινό χάος που θά μπορούσε να τους παρασύρη ή άρρωστη σκέψη... Και τους άκουσα άνήμ-πορος να τους φωτίσω, να λένε ένα σω-ρό μυστηριακά έπεισόδια κι' ο καθένας να φανερώνη κάθε τόσο ένα άπρόοπτο συνυφασμένο με την εμφάνιση ενός νε-κρού... Και νύχτωνε κι' ή άτμόσφαιρα γέ-μιζε 'λο και περισσότερο από μυστικο-πάθεια, ενώ ένα άόρατο χέρι σκορπούσε την άγωνία στις καρδιές τους...

Η ώρα περνούσε και το σκοτάδι που άγκάλιασε πια τη φύσι συνέργουσε στο να σκοτίζη πιότερο το μυαλό και να το παρουσιάζη άδηλες εικόνες...

Το φάσμα της υποβολής—άόρατο, πε-λώριο, πραγματικό δαιμονικό που μόνοι τους οι ζωντανοί το τρέφουνε στο μυαλό τους, το μεγαλώνουν και τ'άφίνουν να τους σπαράξη—εξεπτάχτηκε ανάμεσά τους...

Λίγη ώρα πιο ύστερα, έπηρεασμένοι από τις σκέψεις τους, ποτισμένοι ως το κόκκαλο από έναν άπροσδιόριστο φόβο άρχισαν να βλέπουν ο ένας τον άλλον

με μάτια περί-εργα, με μάτια που δέν είχαν πια το ανθρώπι-νο φυσικό όπως πριν λίγη ώρα...

Ανάμεσα απ' τον καπνό που ύψωνότανε απ' τα τσιγάρα γε-μιζοντασε το δω-μάτιο, όλόκλη-ρα σχήματα με-ταβάλλονταν σε άσαρκες φά-τσες, σκελετω-μένα πρόσωπα, άράχνινες σι-λουέττες...

Η γυναίκες δέ μιλούσαν πια, κι' αν άκουγότανε καμιά φωνή είχε κάτι το βραχνό... κάτι το τρα-βηγμένο με τη βία, που ο αναπαλμός του τρόμου του έδινε μιά εξωτική ήχώ...

Ε!... να λοιπόν, σ' εκείνη τη στιγ-μή, ενώ το φως ήταν λιγοστό, ο δρό-μος έρημος και χιονισμένος και ή καρ-διές ανήσυχες—άπάνω απ' το ταβάνι του δωματίου, στη στέγη άσφαλως, γιατί άλλο πάτωμα δέν ύπήρχε, λίγο πιο ψηλά απ' τα κεφάλια τους—ένας θόρυβος περιέργος... κάτι σαν ούρλια-σμα, κάτι σαν ξύσιμο μαζύ... κάτι τό...

υπερφυσικό—έφτασε στ' αυτιά τους. Για μια στιγ-μή κανέναν τους δέν είπε λέξη... Κάποιος, για ν' αλ-λοιώση την πρώτη τρο-

μερή έντύπωση που βρήκε θέση στις καρδιές τους χαμογέλασε, ήλίθια. Μά κανέναν δέν τόν μιμήθηκε... Η ψυχο-παίδα με μάτια χαμένα από το άό-ριστο προαίσθημα του φόβου, κύτταξε δειλά προς το ταβάνι... Οι πιο νέοι στην άρχή, έδωσαν τη λιγώτερη προ-σοχή, μά σαν ο άγνωστος κρότος εξα-κολούθησε με την ίδια έπιμονή και σαν ή ταραγμένη φαντασία τους τόν πήρε και τόν δυνάμωσε, τόν πλάτυνε και τόν μεταμόρφωσε σε συμβολική φωνή και σημάδι από τα πέρατα του χάους ή απ' τη Γη των Νεκρών, τότε όλοι έπεσαν στη μεγάλη παγίδα, όλοι βουβαθηκαν για ώρα κι' όσοι δέν σταυρωκοπήθηκαν φανερά, μέσα τους ένυϊωσαν το παγερό συναίσθημα εκεί-νου που περπατώντας ολομόναχος μέ-σα σε κατασκότεινο δάσος δραματί-ζεται το φάντασμα ή τη Λάμια να η-γαίνει προς το μέρος του.

...Και σαν πέρασε ή πρώτη έντύπω-ση και σαν έπαψε το υπερκόσμιο ούρ-λιασμα που το συνώδευε το πνιγμένο εκείνο ξύσιμο, τότε κάποιες φωνές σπα-σμένες από τόν έκνευρισμό άκούστηκαν. — Άμαρτήσαμε τόσες ώρες με τέ-τοιες κουβέντες...

— Πά! πά!... Ο Θεός να μας συγχωρέσει κι' ο Άηθασίλης πούναι ή χάρι του...

Και σαν έσβυσε λίγο—λίγο ή πρώτη έντύπωση, άρχισε και ή κριτική.

— Δαιμονικό θάτανε...

— Όχι... κάποια ψυχή, τυλιγμένη στον άνεμο!

Και σαν είπαν... είπαν... σκορ-πίστηκαν ο καθένας με τη γνώμη του, που δέν διέφερε ιώρα πια του ενός απ' του άλλου, ως και του πιο σοφού και του πιο έξυπνου ακόμα γιατί το τέρας της υποβολής είχε παιδεία λίγο ή πολύ με την πιο μεγάλη μαεστρία για όλα τα πρόσωπα της κωμωδίας, τόν έξαιρετικό του ρόλο...

...Καλοί μου ζωντανοί... αγαπημένοι μου άνθρωποι... Αν πραγματικά μπο-ρούσα να σας δώσω σημάδια αν πραγ-ματικά μπορούσα να σας φανερώσω κάτι, θά προτιμούσα με το άσαρκο στο-μα μου να ξεκαρδιζόμουνα σ' ένα γέ-λοιο τρομερό την ώρα που έσείς τρέ-μοντας σαν το φύλλο, σταυροκοπιόσα-στε, να ξεκαρδιστώ σ' ένα γέλοιο τρο-μερό βλέποντας άπάνω απ' την κακο-χτισμένη σας στέγη δυό τρεμουλιάρι-κους γάτους που μέσα στο χιονόνερο πάλευαν άελεπισμένα ανάμεσα από δυό κεραμίδια να ξεχώσουν ένα ψι-ροκόκκαλο, που ποιός ξέρει πάλι—αν σκεφτώ σαν και σας—ποιός Καλλικάν-τζαρος τελειώνοντας το γεύμα τρυ-κι' ανεβαίνοντας πάλι στα σύννεφα, θά το πέταξε στα κεραμίδια σας για να βάλη σε πειρασμό τις δυό γάτες, που αν ήταν μαύρες θά σήμαιναν μεγάλη καταστροφή... Και αν το φαροκόκκαλο είχε μονά άγκάθια κάποιος θά πέθαινε στο σπήτι και αν... αν... αν...

Τι κρίμα να μην μπορούμε να γελά-σωμε πια!

ΑΛΕΚΟΣ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

Ο παράξενος άνθρωπος με τα μεγάλα έκφραστικά μάτια, έκτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι του καπελειού και είπε:

—Ναί! Αυτό, που λέω, είναι αλήθεια, όπως σας βλέπω και με βλέπετε. Ένα τέτοιο ακριβώς βράδυ, είδα το Χάρο μπρός μου όλον ζώντανον και μίλησα μαζί του.

—Ένα τέτοιο βράδυ έχασα τη χαρά της ζωής μου και απόμεινα μόνος κι έρημος. Και να πώς έγινε αυτό:

Σταμάτησε ν' αναπνεύσει, ζήτησε κι έφεραν άλλα ποτήρια και κρασί, γέμισε το ποτήρι του ως τα χείλη, τ' άδειασε μονορρούφι και, μ' ένα ύφος συγκινημένο και ταραγμένο μαζί, άρχισε:

—Κλείνουν απόψε, ακριβώς, πέντε χρόνια από τότε. Ήμουν ταγματάρχης της Επμελητείας κι υπηρετούσα στη Σαλονίκη. Ζούσα εκεί με τη γυναίκούλα μου, που την είχα πάρει—και τα μάτια του έδω βούρκωσαν, ενώ η φωνή του έτρεμε—από έρωτα. Είχα όμως το έλαττωμα να παίζω πόκερ. Μετρημένα βέβαια, αλλά ταχτικά. Ήταν παραμονή πρωτοχρονιάς, σαν απόψε. Η γυναίκα μου ήταν έγκυος, στο μήνα της, και δεν μπορούσε να βγεί έξω. Έγώ,

μετά το φαί, βγήκα—παρά τις παρακλήσεις της—να πάω στη Λέσχη. Μαζί μου, είχα και έβδομηντα χιλιάδες του στρατού... Σε λίγο το παιχνίδι άρχισε κι είχα μιά γκίνια που δεν μουχε τύχει, ως τότε, ποτέ!... Διαρκώς έχανα. Κάποιοι καλοί φίλοι, πουχαν νοιώσει πως έχανα ξένα λεφτά, με τραβούσαν να φύγω. Ήταν όμως άργα. Είχα μπει, όπως λέμε, στο αίμα. Σε λίγο, έφτασε λαχανιασμένος ο υπηρέτης μου.

—Κύριε, μου είπε, έλατε σπίτι. Η κυρία έχει πόνους...

—Καλά, του απάντησα ξερά. Φώναξε τη μαμή και το γιατρό, κι έρχουμαι. Πάρε αμάξι για να πάς γρήγορα.

Στάθηκε λίγες στιγμές, ανάπνευσε βαθεία, ρούφηξε ένα ακόμα ποτήρι κρασί κι' ενώ έμεις κι' οί φίλοι μας, που στο μεταξύ είχαν έρθει, ακούαμε κρατώντας και την αναπνοή μας, συνέχισε:

—Ο υπηρέτης μου έφυγε κι' εγώ ξανάρχισα το παιχνίδι, που δεν άργησε να μ' απορροφήσει ολόψυχα. Κι' όλο έχανα. Σε δυο ώρες, που πέρασαν χωρίς να τις νιώσω, δέ μ' απέμειναν παρά πέντε χιλιάδικα. Ως τόσο εξακολούθησα να παίζω με λύσσα, όταν ο υπηρέτης μου ξαναγύρισε χλωμός, τρομαγμένος, λαχανιασμένος, έλεινός, να μου πη: «Μιά κύριε, έλατε λοιπόν! Η καυμένη κυρία δεν είναι καλά... Κινδυνεύει». Ίσως, αν η αιμορραγία εξακολουθήσει, να μη την προφτάσετε στη ζωή.

Δεν περίμενα ν' ακούσω τίποτε άλλο. Χωρίς να πάρω μανδύα, καπέλλο, τίποτα, έφυγα σαν τρελλός απ' τη λέσχη, τρέχοντας για το σπίτι μου, χωρίς να βλέπω μπρός μου τίποτε άλλο, παρά μιά λίμνη από ζεστό, πηχτό, κόκκινο αίμα, που μέσα του πνίγονταν η γυναίκα μου...

—Άσχημα, πολύ άσχημα! ψιθύρισε ο γιατρός, καθώς έμπαινα αλαλιασμένος στην κρεβατοκάμαρα και στήριξα τα μάτια μου στα δικά του, περιμένοντας μιά λέξη παρηγορη.

Στο σκοτισμένο μυαλό μου, τα λόγια του, σφύριξαν σαν έπιθανάτιο άγγελμα που με ξετρέλλανε. Γύρισα τα μάτια μου στο κρεβάτι, όπου, πάνω στα κοκκινισμένα σεντόνια, χλωμή σ' αλείψαν, κοίτονταν η γυναίκα μου, το πλάσμα που πάνω από κόβητι είχα αγαπήσει στη ζωή μου, κι' έκανα να πλησιάσω, να γονατίσω μπροστά της, να την αγκαλιάσω, να της ζητήσω συχώρεση που την είχα άφισει να υποφέρει μονάχη και κολλώντας τα χείλη μου στα δικά της, να της φουσκώ νέα ζωή απ' τα στήθη μου... Μ' έκοψαν όμως, ένα τραγικό όραμα. Έκείνη την ώρα, φίλοι μου, είδα το χάρο κιτρινώδη, σκελετωμένο, με δυο

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΜΙΛΗΣΕ ΜΕ ΤΟ ΧΑΡΟ

πυρωμένα κάρβουνα για μάτια, στις βαθουλωμένες κόγχες του κρανίου του, ν' απλώνη τα κοκκαλιάρικα χέρια του στο κρεβάτι, και να τραβήη στην αγκαλιά του τη γυναίκα μου, ενώ τα στεγνά του χείλη, π' ανοίγονταν σε ειρωνικό, κρύο χαμόγελο, σαρκασμού για μένα, άφιναν να φανούν κατάσπρα, στην κιτρινίλα

του θειαφένιου προσώπου του, τα σουβλερά του δόντια.

—Όχι! του φώναξα τότε, τρελλός από την θλίψη, χίλιες φορές όχι! δέ θα μου την πάρης έσύ!... Και βγάζοντας αστραπιαία το πιστόλι μου τούρριξα...

—Ένα σαρκαστικό γέλιο—ναί μη με κυττάζετε παράξενα—ήταν η απάντησή του στο λόγια μου. Κι' αλύγιστος, με τόν ειρωνικό, βουβό σαρκασμό χαραγμένο στα πανιασμένα χείλη του, έχάθηκε σιγά—σιγά, ζαρώνοντας μέσ' τον τοίχο, σφίγγοντας στα σκελέτια χέρια του λευκό, περιστέρι, την ψυχή της γυναίκας μου.

Έδω, στην εικόνα αυτή, λιποθύμησα. Την άλλη μέρα, έμένα με έπαιρναν στο Νοσοκομείο και τη γυναίκα μου στη μαύρη γή.

Φυσικά, το χάσιμο των χρημάτων του στρατού στο πόκερ έγινε άφορμή μόλις βγήκα από το Νοσοκομείο να φυλακισθώ και να μου φυλώσουν τα γαλόνια μου. Για το θάνατο της γυναίκας μου δεν μ' αποδόθη εύθυνη.

—Ωστόσο, μ' όλο που ο γιατρός μ' έβεβαίωσε πως ή άπουσία μου απ' το σπίτι δεν είχε καμιά σχέση με το μοιραίο, εγώ δεν μπόρεσα να δικαιολογήσω τον έαυτό μου, που τον έκρινα ένοχο κι' άξιο για κάθε τιμωρία. Στην αρχή, σκέφθηκα ν' αυτοκτονήσω. Μετάνοιωσα όμως άμέσως. Όχι γιατί φοβόμουν το θάνατο. Αυτό δά τόδειξα τη βραδυά που μίλησα μαζί του και τον πυροβόλησα, ζητώντας να γλυτώσω τη φτωχή μου γυναίκα. Μά γιατί βρίσκω πως ο θάνατος ήταν ο λυτρώ-

μός, ενώ έμένα μ' άξιζε μιά βρειά τιμωρία...

—Μά άφού δεν έφταιγες σε τίποτε, άφού και με το να σουνα σίτι θά πέθαινε πάλι; Τόν παρηγορήσαμε,

Χαμογέλασε πικρά, γέμισε τα ποτήρια κρασί κι' άδειάζοντας μονορρούφι το δικό του ξανάρχισε, σαν νάβρισκε μιά άνακούφιση του μεγάλου πόνου του στη μακάβρια διήγησή του.

—Αυτό δεν μπορώ να τό ξέρω. Ποιος μπορεί να με βεβαιώσει πως αν δεν την άφινα μόνη; ο χάρος ίσως δέ θα τολμούσε να μη σίτι μου να μου την πάρη και να μ' άφιση έρημο, μόνο;

Σώπασε λίγες στιγμές και μετά συνέχισε:

—Γι' αυτό, δεν αυτοκτόνησα, μά, μιά κι' ήξερα να παίζω καλό βιολί, κατάντησα μουσικός στα θέατρα, για ναύρω στο μαρτύριο της μονάξιας μου την έξιλέωση του μεγάλου σφάλματος της ζωής μου.

—Αναστéναξε βαθεία, άναψε ένα τσιγάρο που του προσέφερε, ρούφηξε με πάθος την παυσίλυπη νικοτίνη και πρόσθεσε:

—Βλέπετε, λοιπόν, που δεν λέω άδικα καμιά φορά, που σαν απόψε άφίνω τη σιωπή μου, ότι «μίλησα με το χάρο», άφού αυτό είναι ένα άναμφισβήτητο γεγονός. Είναι μιά άδιαφιλονέκτη αλήθεια,

—Εξαφνα σέοτιγμή που δεν τό περιμέναμε, φώναξε τόν κάπελα, πλήρωσε τό λογαρισμό του κι' έφυγε βιαστικός, άφίνοντας με, και τώρα ποϋχε μιλήσει τόσο φλύαρα, με την ίδια άμφιβολία που είχα κι' όταν τόν πρωτογνώρισα: «Ήταν τρελλός αυτός ο άνθρωπος, ή είχε δει τό τραγικό όραμα που διηγήθη, τη βραδυά που μοιραία έχασε τη γυναίκα του;

ΘΑΝΟΣ Γ. ΜΗΛΙΔΩΝΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Πίστα τό σκοτάδι έξω στο δρόμο. Και τό χιόνι μιά πιθαμή καλοστρωμένη. Τα λυχνοφάναρα, δώ κι' εκεί, μόλις άπλώνανε δέκα βήματα φως, τρεμουλιαστό πάνω στο χιόνι, όπου χοροπηδοϋσαν πλήθος διαμάντια...

Μιά χαμηλή πορτοϋλα άνοιξε, κι' έκλεισε πάλι βαρύθυμα, κουρασμένα...

Ψιλαφητά ο Άλέκος τράβηξε στο μέρος όπου κρεμόταν τό λυχνάρι, έβγαλε τα σπέρτα του και τ' άναψε.

Φτωχή ή καμαρούλια του Άλέκου, μ' ένα σανιδένιο κρεβάτι ξεβαμμένο και μιά καρέκλα. Έξουσε κεί μέσα ολόμωναχος.

Έκάθισε στην καρέκλα κι' έχωσε τό κεφάλι στις δυο άνοιχτές παλάμες του.

Τό κρύο έξω δυνάμωνε. Ένα δυνατό άναντρίχισμα πέρασε τη ράχη του.

—Αναταράχτηκε, κατέβασε τα χέρια, και στοϋ λυχναριϋ τ' αντιφέγγισμα φάνηκαν δυο θολά μάτια και δυο φλογισμένα, βρεμένα απ' τα δάκρυα, μάγουλα...

Στό λογισμό του Άλέκου ένας κόσμος από δνειρα, ένας παιδιάστικός χαμένος κόσμος ξανάησε!

Κι' ή ψυχή του έννοιωσε πάλι όλες τις χαρές και λύπες, παληές και χαμένες τώρα...

ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΓΑΛΑΝΑΚΗ—ΒΟΥΡΛΕΚΗ Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΛΕΚΟΥ

σά λουλούδια κατάλευκα σκορπισμένα άμέριμνα από τό χέρι κάποιας εύτυχισμένης κοπέλλας.

—Η μάνα του κι' αυτός ολόμωναχοι.

—Ο πτεράς του ναυτικός, είχε χαθή στην άπέραντη θάλασσα... Μ' ένα μικρό χωράφι και με μιά καλύβαϊδιόχτητη, βολεύανε οί δυο τη ζωή τους κάπως. Ο Άλέκος πήγαινε στο σχολείο.

Τελευταία όμως είχε γίνει μελαγχολικός, κι' όταν γυρνούσε σίτι μισοάπλωνε στο κατώφλι της πόρτας, άντικρυ στο ζεστό ήλιο κι' έπεφτε σε συλλογή. Συλλογίζοταν τόν άξιωματικό που πέρασε προχθές απ' τό χωριό τους καβάλλα σ' ένα ώραϊο άλογο.

Στάθηκε λίγο στη πλατεία του χωριϋ νά πάρη κάτι πληροφορίες και στο μεταξύ αυτό ένα μπουλουκι παιδιά που ξεφεύγανε απ' τό σχολείο κεινη την ώρα, σαν πουλιά απ' τό κλουβί, τόν περικύκλωσε με θαυμασμό!

Κι' όταν γύρισε σίτι έλαμπε από χαρά κι' ο πόθος ξέσπασε. —Μωρέ Μάννα, θέ-

λω να γίνω άξιωματικός. Κι' έπεςε σε συλλογή από κεινη την ήμέρα...

Μιά μέρα—πικρή μέρα—γύρισ' απ' τό σχολείο κλαμμένος κι' ε-

ναστατωμένος, κρατώντας στο χέρι ένα λευκό χαρτί διπλωμένο καλά. Τόδωσε στη μάνα του. Μά κι' αυτή τη γυναίκα άγράμματα, έτρεξε στον παπα να της τό διαβάσει. Ήταν ένα σύντομο γράμμα του δάσκαλου... «Κυρία, ο υίός σας αποβάλλεται του Σχολείου, διότι έκλειψεν άθυρμα τι».

—Η μάνα ξεφώνησε κι' έδειρε τό κακόμοιρο τό παιδί...

—Λοϋστρος να πäs να γένης τώρα, αναθεματισμένο! Τι είχε γίνει στο σχολείο; Ο Άλέκος καθόταν πλάϊ στο Δημητρώ, τό γυιό του Παρέδρου του χωριϋ. Ο Δημητρώς έδω και κάμποσο καιρό είχε ένα ώραϊο ψεύτικον άξιωματικό, ολόχρυσο σε στάσι προσοχής. Μιά μέρα, εκεί που ο Δημητρώς άκουε μ' άνοιχτό τό υτόμα τό μάθημα της αριθμητικής, έτοιμος ν' άποκοιμηθί από στιγμή σε στιγμή, ο Άλέκος, που δεν κρατιότανε πιά, έχωσε στο πλάϊ τό χέρι του, άρπαξε τόν άξιωματικό και τόν στρίμωξε στην κουρελιασμένη πανίνη σάκκα του. Τόν έκλειψε!... Στη καρδιά του άπλώθηκε μιά τέτοια αγαλλίαση ώστε να μην αισθάνεται κανένα φόβο και τύψη. Κι' όταν τελείωσε τό μάθημα έτρεξε και τρύπωσε πρώτα στ' άχοϋρι του σπιτιϋ και κεί πάνω στον κατακάθαρο κι' ολόξανθο σανό κάθισε, τράβηξε απ' τη σάκκα τόν άξιωματικό κι' έλεύθερα πιά κι' άφοβα τόν πασπάτευσε, τόν χόρτασε!... Μά ή θεώρατη χαρά του δεν κράτησε πολύ. Τ' άπόγευμα που πήγε στο σχολείο, ο δάσκαλος—που έν τό μεταξύ έλαβε γνώσιν της τρομερής κλοπής—έκανε γενική έρευνα στα παιδιά. Ήρθε ή σειρά του Άλέκου που μ' όλο που τόν είχε άφισει στ' άχοϋρι τους τα όμολόγησε όλα, κι' ο δάσκαλος τόν έτιμώρισε μ' άποβολή!

—Υστερα ο Άλέκος γίνηκε παραγυιός, τεχνίτης, περίφημος τεχνίτης μά ο φτωχός... δεν είχε γίνει άξιωματικός.

—Μωρέ Μάννα, θέ-

λω να γίνω άξιωματικός. Κι' έπεςε σε συλλογή από κεινη την ήμέρα...

Μιά μέρα—πικρή μέρα—γύρισ' απ' τό σχολείο κλαμμένος κι' ε-

ναστατωμένος, κρατώντας στο χέρι ένα λευκό χαρτί διπλωμένο καλά. Τόδωσε στη μάνα του. Μά κι' αυτή τη γυναίκα άγράμματα, έτρεξε στον παπα να της τό διαβάσει. Ήταν ένα σύντομο γράμμα του δάσκαλου... «Κυρία, ο υίός σας αποβάλλεται του Σχολείου, διότι έκλειψεν άθυρμα τι».

—Η μάνα ξεφώνησε κι' έδειρε τό κακόμοιρο τό παιδί...

—Λοϋστρος να πäs να γένης τώρα, αναθεματισμένο! Τι είχε γίνει στο σχολείο; Ο Άλέκος καθόταν πλάϊ στο Δημητρώ, τό γυιό του Παρέδρου του χωριϋ. Ο Δημητρώς έδω και κάμποσο καιρό είχε ένα ώραϊο ψεύτικον άξιωματικό, ολόχρυσο σε στάσι προσοχής. Μιά μέρα, εκεί που ο Δημητρώς άκουε μ' άνοιχτό τό υτόμα τό μάθημα της αριθμητικής, έτοιμος ν' άποκοιμηθί από στιγμή σε στιγμή, ο Άλέκος, που δεν κρατιότανε πιά, έχωσε στο πλάϊ τό χέρι του, άρπαξε τόν άξιωματικό και τόν στρίμωξε στην κουρελιασμένη πανίνη σάκκα του. Τόν έκλειψε!... Στη καρδιά του άπλώθηκε μιά τέτοια αγαλλίαση ώστε να μην αισθάνεται κανένα φόβο και τύψη. Κι' όταν τελείωσε τό μάθημα έτρεξε και τρύπωσε πρώτα στ' άχοϋρι του σπιτιϋ και κεί πάνω στον κατακάθαρο κι' ολόξανθο σανό κάθισε, τράβηξε απ' τη σάκκα τόν άξιωματικό κι' έλεύθερα πιά κι' άφοβα τόν πασπάτευσε, τόν χόρτασε!... Μά ή θεώρατη χαρά του δεν κράτησε πολύ. Τ' άπόγευμα που πήγε στο σχολείο, ο δάσκαλος—που έν τό μεταξύ έλαβε γνώσιν της τρομερής κλοπής—έκανε γενική έρευνα στα παιδιά. Ήρθε ή σειρά του Άλέκου που μ' όλο που τόν είχε άφισει στ' άχοϋρι τους τα όμολόγησε όλα, κι' ο δάσκαλος τόν έτιμώρισε μ' άποβολή!

—Υστερα ο Άλέκος γίνηκε παραγυιός, τεχνίτης, περίφημος τεχνίτης μά ο φτωχός... δεν είχε γίνει άξιωματικός.

—Μωρέ Μάννα, θέ-

Ήταν μικρό παιδάκι, στο χωριό τους τό φτωχό κι' ολόδροσο, με τα κατάσπρα, άσβεστωμένα σπιτάκια, που μοιάζανε έτσι άταχτο χτισμένα στη πλαγιά του βουνου,

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τό 1933, όπου νάναι, θά παραδώση τὸ πνεῦμα του, πρὸς μεγάλην εὐτυχίαν πολλῶν καὶ πρὸς μεγάλην δυστυχίαν τὰν περισσοτέρων.

Ἀλλά, μὲ συγχωρεῖτε, ἔφυγα ἀπ' τὸ θέμα μου προτοῦ ἀκόμα μῶ.

Ἄς ἀφίσουμε λοιπὸν στὴν πάντῃ τὴν ψευτοφιλοσοφία κι' ἄς ρίξουμε μιὰ ματιά στὴν Ἀθηναϊκὴ πρωτοχρονιά.

Παραμονή. Στὴ γειτονιά γίνεται μεγάλη φαραρία. Ὁ Βασιλάκης τῆς κυρᾶ—Λένης ξεπορτίζει ἀπ' τὰ ἑπτὰ ἡμερῶν ματα, γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς δύο συνεταίρους του, τὸν Τσιμπλὴ τῆς κυρᾶ—Βασιλικῆς, ποὺ παίζει τὸ τουμπερλέκι καὶ τὸν Κῶτσο τὸ Σπανὸ, ποὺ ἔχει τὸ τρίγωνο.

Εἶχανε, βλέπεις, δώσει λόγο ἀπὸ βραδὺς νὰ τὰ «ποῦνε» παρέα, ὅπως τὰ εἶπανε τὰ Χριστούγεννα. Εἶχανε μάλιστα συμφωνήσει μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ βγάλαν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση νὰ ἀγοράσουν μιὰ μπάλα ποδοσφαιρικῆς φανέλλας ποδοσφαιρικὰ παπούτσια, γιὰ νὰ φτιάξουν ἕνα ποδοσφαιρικό, φυσικά, σύλλογο. Εἶχανε βρῇ καὶ τὸ ὄνομα: «Ἑράς». Ὁ Κῶτσος ὁ Σπανός, μάλιστα, ἔγραψε ἀπόξω ἀπ' τῆς Κυρᾶ—Μαριγῶς τὸ σπῆτι μὲ φουμπο «Ζήτο ὁ Ἑράς».

Ἀφοῦ συναντηθῇκαν λοιπὸν καὶ κάναν μιὰ πρόχειρη δοκιμὴ στὸ σπῆτι τοῦ Βασιλάκη, ξεκίνησαν.

Ὁ Τσιμπλὴς προτείνει ν' ἀρχίσουν ἀπ' τὴν κυρᾶ—Μαριγῶ. Ὁ Κῶτσος ὁ Σπανός ἔχει ἀντιρρήσεις ὅμως, γιατί, τοῦ φαίνεται, πὼς τὸν πῆρε τὸ μάτι τῆς κυρᾶ—Μαριγῶς σὰν ἔγραφε στοὺς τοίχους τοῦ σπητιοῦ τῆς τὰ «Ζήτω», ἀλλὰ ὁ Τσιμπλὴς κι' ὁ Βασιλάκης ἐπιμένουν. Χτυποῦν τὴν πόρτα. Ὁ Τσιμπλὴς φωνάζει, προσπαθώντας νὰ κἀνὴ τὴν φωνὴ του ὅσο μπορεῖ πειὸ συμπαθητικῇ.

— Νὰ τὰ ποῦμε;
— Τάπαν ἄλλοι, ἀπάντᾳ ἀπὸ μέσα ἡ βραχνὴ φωνὴ τῆς κυρᾶ—Μαριγῶς.

Ὁ Τσιμπλὴς ἐπιμένει. Ἡ κυρᾶ—Μαριγῶ, φουρκισμένη γιὰ τὴν τόση ἐπιμονή του, βγαίνει στὴ πόρτα. Τὸ μάτι τῆς πέφτει στὸν Σπανὸ ποὺ πολεμᾷ νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπ' τὸν Βασιλάκη... καὶ ἔφορμᾳ μὲ τὸ τσόκαρο.

— Νὰ σὲ μάθω, παληομόρτη, νὰ μοῦ βρωμίζης τὰ ντουβάρια!!

— Οἱ τρεῖς συνέταιροι «τρέπονται εἰς ἄτακτον φυγὴν»... χωρὶς νὰ τῆς εὐχηθοῦν, φυσικά, καὶ τοῦ χρόνου.

Χτυπᾶνε κι' ἄλλες κόντες, ἀλλὰ δὲν βαρύνονται... Ψιλοπράματα... Ποῦ ἄλλες χρονιές... Τὸ εἶχανε βλέπεις μονοπώλιο τότε νὰ τὰ «λένε». Τώρα τοὺς κάνουν ἀντίπραξη οἱ μεγάλοι μὲ τίς μουσικὲς, οἱ φωνογράφιτζῆδες, οἱ δεσποινίδες καὶ οἱ κύριοι τῶν φιλανθρωπικῶν συλλόγων, κι' ἀκόμα ἕνα σωρὸ ἄλλοι... Ποῦ ἄλλες χρονιές ποὺ βγάλαν λεφτὰ καὶ λεφτὰ!... Φέτος μὲ τίς λίγες δραχμοῦλες ποὺ θὰ βγάλουν θὰ στρογγυλοκαθίσουν στὸ Ζαχαροπλαστεῖο νὰ φᾶν ἀπὸ δύο πάστες ὁ καθ' ἕνας καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Ὅσο γιὰ τὸ σύλλογο θὰ μείνῃ μόνο μὲ τὸ «Ζήτω» ποὺ εἶνε γραμμένο στὰ ντουβάρια τῆς κυρᾶ—Μαριγῶς.

Ἀλλά δὲν εἶναι μόνο οἱ μικροὶ παραπονεμένοι. Ὁ Νώντας κι' ὁ Κουτρούλης, ποὺ γύριζαν ἄλλες χρονιές μὲ τὸ στολισμένο καράβι τους καὶ εἰσπράτταν φράγκα καὶ

φράγκα, φέτος, τὴν παραμονὴ τὸ βράδυ, δὲν θάχουν νὰ μοιράσουν στὴ ταβέρνα τοῦ κύρ—Ἀναστάση, παρὰ λίγα «κομμάτια» ποὺ στὴν γλῶσσά τους σημαίνουν τάλληρα.

— Πιάσε αὐτὰ, ρὲ Κουτρούλη.

— Τὸ ὅποῖον, γιατί ρὲ Νώντας μοῦ ξηγιέσαι ἔτσι πονηρά; Μόνο αὐτὰ...

— Αὐτὰ εἶναι ρὲ τσόφλη, δὲν πιστεύεις; Θὰ σὲ κλέψου, με δηλαδή.

— Πρόσεξε πὼς μιλάς, ρὲ χάπη...

— Ἄ νὰ χαθῇς, ρὲ γυναίκα...

— Εἰμένα λὲς γυναίκα, ρὲ ξουρισμένη;... Ἐγὼ εἶμαι ἄντρας μὲ μουστάκι, ρέ...

— Δὲν ἔχει νὰ κἀνῇ μουστάκι ἔχουν καὶ οἱ...γάτες.

Ὁ καθ' ἕνας τὴν πρωτοχρονιά τὴν γιορτάζει μὲ τὸν τρόπο του. Ὁ Παντελῆς ὁ χρίστης κι' ὁ κύρ—Γιάννης, ἐπὶ παραδείγματι, θὰ κάνουν πρωτοχρονιά στὴν ταβέρνα. Θὰ κοπανίσουν κἀνα—δὺο ὀκαδοῦλες, θὰ παλίζουν τὴν κολταῖνα τους, καὶ θὰ τᾶν νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ κύρ—Ἀναξαγόρας πάλι ἔχει ἄλλα γοῦστα. Θὰ ἐορτάσῃ στὸ σπῆτι τοῦ τὴν πρωτοχρονιά ὅπως κάθε χρόνο.

Τὰ μεσάνυχτα θὰ σβύσῃ ὅλα τὰ φῶτα τοῦ σπητιοῦ καὶ θὰ τ' ἀνάψῃ γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν καινούργιο χρόνο. Ὑστερὰ θὰ κόψῃ τὴν Βασιλοπῆττα, ποὺ ἐφέτος—ἐνεκα τῆς κρίσεως, θὰ περιέχῃ μόνο μιὰ δραχμοῦλα, ἔτσι γιὰ τὸ καλὸ. Ἀμέσως κατόπιν θὰ στρωθῇ τὸ φιλό ποκεράκι μὲ τὸν Κύρ—Γιάννη, τὸν ἀπόστρατο συνταγματάρχην, τὸ μάρμπα Κῶτσο, τὸν κύρ—Ἀναξαγόρα καὶ τὸν ἀνεψιὸ του τὸν Τοτὸ ποὺ εἶναι πρωτοετῆς τῆς Νομικῆς.

Στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἡ κυρᾶ—Ἀσπασία μὲ τὰ παιδιὰ θὰ παλίζουν «πλακάκια» καὶ «τριανταένα» ἔτσι γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὴν τύχη τους μὲ τὸν καινούργιο χρόνο.

Θὰ ἦταν, ἀσφαλῶς, παράλειψις ἂν ἔκλεινα τὴν σελίδα μου χωρὶς νὰ ἀναφέρω καὶ τίς «ρουλέτες» τοῦ δρόμου, ποὺ παρ' ὅλες τίς ἀπαγορευτικὲς διατάξεις κάνουν τὴν δουλίτσα τους.

— Καὶ τώρα ποῦ γυρίζει... Ὅσα βάνετε τόσο παίρνετε Μαῦρο, κόκκινο... Βάλτε νὰ πάρετε, βάλτε νὰ πάρετε.

Ὡρῦεται ἕνας μαντράχαλος, ροδοκόκκινος καὶ ἀνθηρότατος ποὺ παρίστανε τὸν ἀνάπρη.

Πλησιάζει ἕνας πραγματικὰ ἀνάπρηρος καὶ καταθέτει στὴ θεὰ τύχη τὸ μοναδικό του ἴσως τάλληρο.

Ἡ Ρολίνα γυρίζει. Ἐνα σωρὸ μάτια τὴν παρακολουθοῦν. Σταματοῦν.

— Ραμόνα κύριοι... Κέρδισε καὶ μιὰ φορὰ ὁ...ἀνάπρηρος. Καὶ ὁ ροδοκόκκινος κ.λ.π. ἀνάπρηρος σουφρώνει τὰ λεπτουδάκια τοῦ κόσμου.

Ὁ πραγματικὸς ἀνάπρηρος κυττάζει μιὰ τὸν μπαγκέρην μιὰ τὸν κόσμο...καὶ φεύγει.

Στὴ γωνία τοῦ δρόμου ποὺ στρίβει ἀκούει τὴν φωνὴ τοῦ μπαγκέρην...

— Ραμόνα κύριοι...Κέρδισε καὶ μιὰ φορὰ ὁ ἀνάπρηρος.

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
(Σκίτσα τοῦ Ἰδίου.)

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΙΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΕΝΑ ΔΑΚΡΥ

Ξαναγύρισε!...
Καὶ περίμεν' αὐτὴ τὴ στιγμή, μὲ τόση λαχτάρα, τὸσον καιρὸ! Πίστευα, πὼς θ' ἀρκοῦσε νὰ σ' ἰδῶ ξανά, γιὰ νὰ ξεχνοῦσα ὅλες τίς ἀδικίες σου...
Μὰ ἦρθες, κι' ἦταν, ἀλλοῖμονο, σὰ νᾶχα μπρὸς μου μιὰν ξένη! Μιὰ θαμπὴ γνωριμία, ξεχασμένη καὶ ἀδιάφορη.
Στὰ μάτια σου δὲν ἔβλεπα πιά σὰν ἄλλοτε καθρεφτισμένο τὸν ἔρωτά μου. Καὶ σ' ἄβρα τόξα τῶν χειλιῶν σου, ποῦταν γιὰ μὲ λίγον καιρὸ πρωτίτερα ἀστείρευτὴ πηγὴ καὶ πῶθων, δὲν ἔβλεπ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ φρεσκοβαμμένη καμπύλη χωρὶς ἔλξη καὶ δίχως ἔκφραση.

Τί μοῦπες; Δὲ θυμᾶμαι.
Θυμᾶμαι μόνο, πὼς δὲν εὕρισκα οὔτε τὴ διάθεσιν νὰ σοῦ παραπονέθῃ. Σὲ λίγο, ζήτησες νὰ σὲ συνοδεύσω.
— Μονάχα ὡς τὴν ἔξοδο, μοῦπες θλιμμένα, μονάχα ὡς τὴν πόρτα σου...
Ψυχρά κι' ἀδιάφορα σ' ἀκολούθησα. Καὶ σ' εἶδα, πένθιμη σκιά, νὰ χάνεσαι μὲς στὸ σκοτάδι.

Μὰ σὰν ἀπομακρύνθηκες κι' ἔμεινα μέσα στὴ νύχτα μόνος, αἰσθάνθηκα ἕνα δάκρυ ἀργὸ κι' αὐθόρμητο νὰ κυλᾷ ἀπ' τὰ μάτια μου: Ἐνα πικρὸ δάκρυ γιὰ ὅ,τι εἶχε χαθεῖ, ποὺ δὲ μπορούσα πιά νὰ ξαναβρῶ. Ἐνα δάκρυ γιὰ Σένα, ἕνα δάκρυ γιὰ Μένα, ἕνα δάκρυ καὶ γιὰ τοὺς δύο μας...
ΑΝΤ. ΑΣ.

ΑΦΕΛΕΙΣ ΣΤΙΧΟΙ

Τὸ μεσονύχτι ποὺ ὁ παλῆς ὁ χρόνος
[θὰ πεθαίνει]
Θὰ κάψω τὰ ὅσα γράμματα κι' ὅσα
[λουλούδια σου ἔχω]
κι' ὅλο τὸ χρόνο μὲ θολὰ, πικρὰ δάκρυα τὰ βρέχω.
Τὸ μεσονύχτι ποὺ ὁ νιὸς ὁ χρόνος θὰ
[προβαίνει]
στὸ φῶς τῆς φλόγας τῶν παλῶν
[γραμμάτων ποὺ θὰ κάψω]
σ' ἕνα χαρτί τριανταφυλλί θὰ κάτσω
[νὰ σοῦ γράψω]
πὼς μιὰν ἀγάπην ἐγνώρισα κι' ἡ ἀγάπη
[πῇ δὲν πεθαίνει].
ΜΑΡΩ ΚΑΛΦΑΚΑ

ΠΟΝΟΣ

Πικρόγελο στὰ χεῖλιά μου ποὺ ἀνθεῖ
ὁ ἴσκιος τοῦ θλιμμένου παραπόνου.
Τὸ αἶσθημα γιὰ κάποια, τὸ βαθύ,
ἔχει πολὺ ἴσως τὴν καρδιά, τοῦ Πόνου.
(Βαρκοῦλες βουλιαγμένες στὰ νερά,
μοιάζουν τὰ μάτια ποὺ σὲ δάκρυα πλένει)
Μακριὰ ἀπὸ μένα βρίσκεται ἡ χαρὰ:
Παλεύω μὲ τὸν Πόνον, ἀλλὰ νικίεμαι.
Μὰ ποῖος νικεῖ τὸν Πόνον, ποῖος μπορεῖ
νὰ πάρῃ πίσω τὴ φτωχὴ καρδιά του,
ὅταν τὸ χέρι τῆς Πίκρας, τοῦ Θανάτου;
τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Πίκρας, τοῦ Θανάτου;
Κ. ΚΟΛΥΒΑΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

ΑΝΑΤΟΛΗ:

Καθὼς στὸ χαροπάλεμα μάτια ποὺ
[σβύνουν, τ' ἄστρα]
ἀπαλοτρέμουν σβύνοντας στὸ ἔθνη
[τῆς αὐγῆς].
Στρώνεται ἡ πάχνη—σάβανο τοῦ σκο-
[ταδιοῦ—στὴ γῆς]
κι' ὁ Ἥλιος χύνει μάλαμα ἀπ' τὸ κλαρί
[ὡς τὰ κάστρα].

ΔΥΣΗ:

Ματώνει ὁ Ἥλιος τρέχοντας καὶ στάει,
[ποτάμια, τὸ αἷμα]
στὶς ἀψηλότερες κορφές, ἡ νύχτα μὴ
[τὸν φτάσῃ]
καὶ κείνη ἀνεμοπόδαρη, ἀπάνου ἀπὸ
[τὴν πλάση],
στολίζει τὸ παλάτι τῆς μ' ἀστέρινο
[ἕνα στέμμα].
ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΔ...

Η ΣΤΕΡΝΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ ντιβανιοῦ
μὲ τὸ τσιμποῦκι στὸ στόμα καπνίζει μὲ
πάθος.

Ὁ καπνὸς φεύγει ἀπ' τὸ στόμα του
σὲ γαλανὲς ροδέλες, σὲ μαϊνάνδρους ἀ-
νεβαίνει ψηλά, ἀραιώνει καὶ σβύνει. Κι'
αὐτὸς παρακολουθεῖ ἀμίλητος, μισο-
ζαλισμένος τὰ συννεφάκια ποὺ μακραί-
νουν—μακραίνουν, γίνονται ἀχνὰ καὶ
χάνονται ὅπως κάποια ὄνειρά του, κά-
ποιες ἐλπίδες του.

Τὰ συννεφάκια τοῦ καπνοῦ, ἂν χά-
νωνται ψηλά στὸ ταβάνι, πυκνώνουν ἀ-
γάλια—αγάλια στὸ μυαλό του, τὸ σκο-
τίζουν. Κλείνει ἐλαφρὰ τὰ μάτια γιὰ
νὰ μὴ μὴ νὰ εἰσέλθῃ ἔστω καὶ
λίγο, ἔστω καὶ ψεύτικα, περασμένες ὁ-
μορφες στιγμές.

Τοῦ κάκου.
Τὰ μάτια ξανανοῖγουν γιὰ νὰ ξανα-
φέρουν τὸ νοῦ τὴν πραγματικότητά...!
Τὸ τσιμποῦκι ἀναπνέει ἀπ' τὸ πολὺ τὸ
τράβηγμα, ὁ καπνὸς ἔχει γίνῃ στάχτη
καὶ δὲν μπορεῖ πιά νὰ φτιάξῃ οὔτε γα-
λανοὺς μαϊνάνδρους, οὔτε ὄνειρα.
Κι' ἡ στερνὴ τοῦ παρηγοριά, τὸ κά-
πνισμα, τὸν πρόδωσε.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΤΙΣΤΑΣ

Ἡ Δις ΔΕΣΠΩ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙ-
ΔΟΥ καὶ οἱ κύριοι ΤΑΚΗΣ ΛΙ-
ΤΣΟΣ καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΥΚΑΣ
βραβεύονται καὶ παρακαλοῦν-
ται νὰ μᾶς στείλουν ἀπὸ ἕνα
ἔργο τους γιὰ νὰ δημοσιευτῇ
τιμητικά. Ἡ ἐργασία, ποὺ θὰ
στείλουν, θὰ πληρωθῇ ὅπως καὶ
τῶν ἄλλων συνεργατῶν μας.

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΟ

Μὲ σύγχισες βραδυάτικα
πρωτοπαραμονιάτικα
καὶ δὲ θὰ κάνω «ἀμάκα»

Μοῦπες καλὰ—καθούμενα
λογάκια ὑπονοούμενα
καὶ θὰ τραβάω ὅλο «μπάκα».

Ἔτσι δὲ θὰ χρονιάσωμε
μὲ ἕλα νὰ μονιάσωμε
κι' ἄσε τίς κουταμάρες

Φίλα, μπρὲ σὺ, τὸ γέρο σου
γιατ' εἶναι καὶ συμφέρο σου
νὰ φέρνω ὅλο κι' «ἐξάρες».

Ἐνα σου «μάκι» κοῦκλα μου
στὴ λαδωμένη μποῦκλα μου
θὲ νὰ μοῦ φέρει γοῦρι

Μ' ἂν τὸ φυλᾷς μανιάτικο
θὰ φᾶς πρωτοχρονιάτικο
«τυράκι καὶ κουλουρι».

Ξ. ΡΕΠΠΑΣ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ

Ἀσάλευτη στεκόσουν ἀπ' ἀγνάντια μου:
Στὸ βλέμμα σου τ' ἀχνόφωτο οἱ λα-

τῆς πάναγνης ψυχῆς σου ἀργοσαλεύανε
σ' ἐνὸς χοροῦ ρυθμό, γεμάτο χάρες.
Κι' οἱ καλαμιές καθὼς σ' ἀγέρι λίγυ-

ζαν
γλυκὰ, θλιμμένες νότες τραγουδοῦσαν.
—Στὸ ξάστερο οὐρανὸ τοῦ ἀγνοῦ προ-

σώπου σου
ἀργὰ τῆς λύπης σύννεφα περνοῦσαν—
Θυμᾶσαι; Περπατοῦσες ἀχνοφτέρουγι!
—οἱ διάφανες φτεροῦγες σου ποὺ νᾶ-
ναι;—
Καράβια ποῖα σὲ πῆραν ἀργοκίνητα;
Σὲ ποῖα ἀγνωστά λιμάνια θὰ σὲ πᾶνε;
ΚΩΣΤΗΣ ΧΛΩΡΟΣ

ΣΥΜΠΟΝΙΑ

Πῶς ἔκλαψα πικρὰ καθὼς σ' ἀντίκρυσσα
στὸ πάρκο καθισμένον χτὲς τὸ βράδυ
καὶ διάβασα τὸ πόνο μὲς στὰ μάτια σου
ποῦφεγγαν δακρυσμένα στὸ σκοτάδι.
Ἐστάθηκα σιμά σου καὶ σὲ κύτταξα
ὅλη στεργὴ, συμπόνια, καλωσύνη
καὶ σοῦπα: «Σὼπα, ἀγάπη μου, κι' ἡ

σκέψη μου
γιὰ πάντα σκλαβωμένη, θὰ σοῦ μείνῃ
φτάνει καὶ πάλι νάβρω μὲς τὰ μάτια σου
τὴ φλόγα τῆς ζωῆς ν' ἀντιφεγγίξῃ
καὶ τ' ὁμορφο, γλυκὸ, γαλάζιο χρῶμα

[τους]
γαλήνια τὴ μορφὴ σου νὰ φωτίξῃ.
Κι' ἐγὼ μὲ τὴν τρεμόλαλὴ κιθάρα μου

— ποῦ ἔξέρω τοὺς καὶ μούς της νὰ
[ἐμπνέω—]
τραγουδῶ θὰ σοῦ λέω, τραγούδια

[ἀπόκοσμα]
καὶ στοῦ Ὀνειροῦ τὸν κόσμο θὰ σὲ
[πάω],

ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

Η ΟΥΠΟΤΗΚΤΗΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΩΝ : ΟΙ ΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ

Είς τὸν τελευταῖον αὐτόν, ἀφοῦ τοῦτέπενθύμισε τὰς ὑπηρεσίας τοῦτοῦ προσέφερεν ἡ ἑταιρία, εἶπε.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ πάνδρευθῇ τὴν κυρία Μορντιέ τὴν μητρίαν τοῦ φίλου μας Μορντιέ. Εἶναι μὲν τρία χρόνια, εἶναι ἐν ἀρετῇ, ἐξυπνὴ, ὡραία. Τὸ μόνο κακὸν ποὺ ἔχει, εἶναι ὅτι τρέφει μεγάλη συμπάθεια πρὸς ἕνα ἀνέμιον της, ἀπὸ τὸν ὁποῖον συντόμως θὰ τὴν ἀπαλλάξωμε... Πιστεύω πῶς μ' ἐννοεῖτε.

Κανεὶς δὲν ἤμποροῦσε ν' ἀρνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ τὴς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ. Καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ Σαλαμβέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε κληρονομήσῃ τὸν Μοντορὺ χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῆς ἑταιρίας τοῦ ξίφους, ἐτέθη χωρὶς ἐπιφύλαξιν εἰς τὰς διαταγὰς τῆς.

Λίγες μέρες ἀργότερα ὁ ταγματάρχης Λεὼν διέ-

τάσσε τὸν Ἐκτορά Δαμβλίνον νὰ φύγῃ διὰ τὸ Ἀλγέριον ὅπου θὰ συναντοῦσε τὸν ὑπασπιστὴν τῶν κυνηγῶν δὲ Βέρν. Τοῦλεγε πῶς ἔπρεπε νὰ συναντηθῇ μαζὺ τοῦ καὶ δὲν παρέλειπε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι ὁ ὑπασπιστὴς ἦτο ὁ καλύτερος ξιφομάχος τοῦ στρατοῦ.

Ἐνα μῆνα πῶς ἔπειτα, εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Ἀλγερίας παρουσιάζετο ρακένδυτος, ἐλλεινὸς καὶ ἐνδοκίχτος, κάποιος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ διοικητοῦ τοῦ ἀποσπασματος.

— Ὁ λοχαγὸς Δαμβλίνος! εἶπε ἐκεῖνος μὲν τὸν εἶδε. Λοιπὸν δὲν σὰς ἐσκώτασα;

— Καὶ ἀναστήθηκα ἀπήντησε ὁ λοχαγός.

Εἰς τοὺς συναδέλφους τοῦ ποῦ ἔτρεξαν νὰ τὸν ἰδοῦν διηγήθη μὴ φανταστικὴ ἱστορία περὶ αἰχμαλωσίας τοῦ τὴν ὁποῖαν ἐπίστευσαν ὅλοι, ἀφοῦ τὸν ἔβλεπαν ἔτσι ἐλλεινὸν καὶ ρακένδυτον. Ἐνας μόνον ἐν τούτοις, ὁ ὑπασπιστής, ἐκύτταξε συνοφρυωμένος τὸν λοχαγὸ καὶ τοῦ εἶπε.

— Ξέρετε ὅτι ὑπάρχει ἕνας ποῦ σὰς μοιάζει τόσο πολὺ, ὥστε θὰ ὠρρίζοτανε κανεὶς ὅτι εἴσατε σεις;

Ποιὰ ἀστεϊότητα θέλετε νὰ κάνετε τώρα δὲ Βέρν; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ Δαμβλίνος, ποῦ ἐρρίγησε στὸ ἀτάραχο βλέμμα τοῦ ὑπασπιστοῦ.

— Καθόλου δὲν ἀστειεύομαι. Ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος ποῦ σὰς μοιάζει καὶ τὸν συνήντησα πρὸ δύο μηνῶν στὸ Παρίσι, στὴν ὁδὸν Βιβιενί, τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Καὶ νόμισα ὅτι εἴσατε σεις.

Ὁ λοχαγὸς εἶχε πάει στὴν Ἀφρική, ἀκριβῶς γιὰ νὰ προκαλέσῃ ἐπεισόδιον μετὰ τὸν ὑπασπιστὴν. Καὶ ἡ περίστασις αὕτη παρουσιάζετο ἀμέσως.

— Εἶναι παράξενο! εἶπε.

— Σωστά! Καὶ ἂν δὲν σὰς ἔβλεπα σ' αὐτὸ τὸ χάλι, θὰ λέγα ὅτι αὐτὸς ποῦ εἶδα στὸ Παρίσι εἴσατε σεις.

— Γιατὶ δὲν τὸν πλησιάσατε;

— Φρονίμως ποῖων, μετὰ ἀπέφυγε.

— Κύριε! ἀνέκραξε ὁ λοχαγός.

— Ἀφ' οὗ δὲν ἡσαστε σεις, γιατί δυσαρρεστεῖσθε;

— Κύριε, εἶπεν ἀτάραχος ὁ λοχαγός, εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος ποῦ μοῦ μοιάζει. Εἶναι δυνατόν ἀκόμη νὰ τὸν ἀπαντήσατε, ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀμφιβάλλω.

— Με βρίζετε!

— Ἦ, τοῦλάχιστον, ὑποπτεύομαι ὅτι εἴχατε σκοπὸν νὰ προκαλέσετε ἐναντίον μου ἐλλεινὴν ὑποψίαν, λέγοντας τὴν παράδοξον αὕτη ἱστορίαν τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποῦ διηγούμαι στοὺς συναδέλφους μου τὰ βάσανα τῆς αἰχμαλωσίας μου ἀπὸ τοὺς Ἀραβας.

— Κύριε, εἶπεν ἀπαθὺς ὁ δὲ Βέρν, καλὴν ἀντάμωσιν.

— Τὸ ἐλπίζω, κύριε!

— Τὸ πρῶτ', παραδείγματος χάριν, στοὺς τάφους τῆς πόλεως, κατὰ τὰς ἡμερῶμας.

Οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ ἐπενέβησαν νὰ προλάβουν

τὴν μονομαχίαν, ἀλλ' οἱ δύο ἀντίπαλοι δὲν ἐδέχθησαν. Ὁ ὑπασπιστὴς ἐπλησίασε τὸν λοχαγὸν καὶ μετὰ σιγαλὴν φωνὴν τοῦ εἶπε.

— Εἴσαι ἕνας τιποτένιος. Ἐχω τὴν ἀπόδειξιν τῆς λιποταξίας σου καὶ μπορῶ ν' ἀρνηθῶ ν' ἀρνηθῶ ν' ἀρνηθῶ ὅτι ἄνθρωπον σὰν ἐσένα ἀλλ' ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν στρατιωτικὴν στολὴν δέχομαι. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἡ μονομαχία θὰ εἶναι μέχρι θανάτου.

— Μέχρι θανάτου! ἀπήντησεν ὁ λοχαγός, κατακίτρινος ἀπὸ θυμὸν καὶ ντροπὴν.

Τὴν συμφωνήσαντες ὥραν ἦσαν καὶ οἱ δύο στὸν τόπον τῆς μονομαχίας. Ὁ Ἐκτωρ, δὲν εἶχε κλείσει μὴτ' ὅλην τὴν νύχτα καὶ ὅταν συνήντηθῃ μετὰ τὸν Ὀκτάβιον, ἔμαθεν ἀπ' αὐτὸν ὅτι ὁστρατιώτης ποῦ ἦταν κοντὰ τοῦ κατὰ τὴν ὥραν τῆς λιποταξίας τοῦ, τὰ εἶχε ἀποκαλύψῃ ὅλα ἀλλ' ὅμως ἐσκοτώθη λίγες ἡμέρες ἀργότερα.

Φανερόν ὅτι ὁ δὲ Βέρν ἤξερεν, ὁλόκληρον τὸ μυστικὸν τοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐπετέθησαν ἐναντίον ἀλλήλων μανιώδεις. Ἦσαν καὶ οἱ δύο τρομεροὶ ξιφομάχοι, ἀλλ' ὁ Δαμβλίνος παρεσύρθη ἀπὸ τὸν θυμὸν τοῦ, ἐξετέθη περισσότερο καὶ σὲ μὴ σιγῇ ὁ Ὀκτάβιος δὲ Βέρν, ἔχωσε τὸ σπαθὶ εἰς τὸ στήθος τοῦ.

— Τὸν ἐσκώτωσα! ἐπιθύρισε.

Ἠπατάτο. Ὅταν ἐκλήθῃ ὁ γιατρός ἀπεφάνθη ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ θεραπευθῇ, ἀλλὰ θάμενε στὸ κρεβάτι γιὰ πολὺν καιρὸν.

Τρεῖς ἡμέρας ἀργότερα ὁ Ὀκτάβιος δὲ Βέρν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑποβάλῃ παραίτησιν ἀπὸ τὸν στρατόν, ἦταν ἔτοιμος νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Γαλλίαν. Πρὶν τὸ κάνῃ θέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἡττημένον, σύμφωνα μετὰ τὸ ἔθιμον τῆς ἱπποτικῆς φιλοφροσύνης.

Ὁ Ἐκτωρ βρισκότανε μετὰ ζῶης καὶ θανάτου, ἀλλ' ὅταν τὸν εἶδε ἐφάνη σὰν νὰ πῆρε δυνάμεις. Τοῦ ὡμολόγησε ὅτι πραγματικὰ εἶχε λιποτακτῆσθαι καὶ τὸν παρεκά-

λεσε δταν θάφθαιε στὸ Παρίσι, νὰ πάῃ στὴν ὁδὸν Ἐλδερ ἀριθ. 25 νὰ βρῇ τὸν ταγματάρχην Λεὼν καὶ νὰ τοῦ διηγηθῇ τὴ συνέβη ὅτι ἐμονομάχησαν κι' ἐκτυπήθηκε βαρεῖα.

— Θὰ πάω κύριε, σὰς τὸ ὀρκίζομαι! εἶπε ὁ Ὀκτάβιος.

Ὅταν ὁ δὲ Βέρν ἔφυγε, ὁ Δαμβλίνος ἄφησε τρομερὸ γογγυσμό.

— Ἡλίθιε! ἐπιθύρισε. Ἐστὶ θὰ μ' ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τὸν κόπο νὰ τὰ γράψω στὸν ταγματάρχη. Κι' ἐκεῖνος θ' ἀναθέσῃ σ' ἄλλον νὰ σὲ ἐκάνῃ ἀφοῦ δὲν τὸ κατέρωσας ἐγώ.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα ὁ Ὀκτάβιος δὲ Βέρν ἐγένετο δεκτὸς στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸν ταγματάρχην Λεὼν, εἰς τὸν ὁποῖον διηγήθη ὅσα συνέβησαν. Ἐκεῖνος τοῦ ὠρκίσθη ὅτι ὁ Ἐκτωρ εἶχε λιποτακτῆσθαι διότι τὸν ὑποχρέωσε ἱερὸν καθήκον καὶ ὁ Ὀκτάβιος ἔφυγε καταλυπημένος διότι εἶχε κτυπήσῃ τὸσον σοβαρὰ τὸν λοχαγόν.

Μόλις ἔμεινε μόνος ὁ ταγματάρχης ἔγραψε μὴ ἐπιστολὴν στὸν δ' Ἀσὺ, καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ διακόψῃ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος διὰ νὰ κτυπηθῇ μετὰ τὸν Ἐκτορά. Καὶ ἀφοῦ τοῦ διηγήτο ὅλα ὅσα συνέβησαν, τοῦ συνιστοῦσε νὰ φροντίσῃ ὥστε νὰ μονομαχήσῃ μετὰ πιστόλι, ἀφοῦ ὁ Ἐκτωρ ἦτο τὸσον ἐπιτήδειος στὸ σπαθί.

Ὁ Ὀκτάβιος δὲ Βέρν ἐγκατεστάθη σ' ἕνα ὠραῖο σπητάκι τῆς ὁδοῦ Νίκης, ἐπὶ ὕψους ὑπηρετῆς, ἱπποκόμου καὶ ὑπηρετῆς, συνεδέθη μετὰ ἄνθρωπους ποῦ δὲν τοὺς ἤξερε καὶ ἄρχισε ζωὴ γλεντιοῦ καὶ ἐρωτικῶν κατακτήσεων.

Ἐνας ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἔσπευσαν νὰ τὸν περικυκλώσουν, σὲ μὴ σιγῇ εὐθυμίας τοῦ ὑπέδειξε ὅτι ἔπρεπε νὰ κατακτήσῃ μὴ διάσημην γυναῖκα, νὰ μονομαχήσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ κάποιον κι' ἔτσι νὰ ρεκλαμαρισθῇ καὶ νὰ γίνῃ διάσημος. Ἐπειδὴ ὁ Ὀκτάβιος τοῦ ἀπήντησε ὅτι εἶχε μονομαχήσῃ μετὰ ξίφος δέκα ἐπτά φορές κι' εἶχε σκοτώσει πέντε, ἐκεῖνος τοῦ συνέστησε νὰ κτυπηθῇ μετὰ πιστόλι.

— Καὶ ἡ ἀφορμὴ θὰ βρεθῇ εὐκόλα, τοῦ εἶπε. Ὁ ἱππότης Γοντράνος δὲ Λαζάρ ἀγαπᾷ τὴν Λεόνην, μὴ πολὺ ὠραία καὶ πολὺ πνευματώδη γυναῖκα, ὁρμητικὴ στὴν ἀγάπην τῆς καὶ σὲ τὴν ζωὴν τῆς.

— Τότε τὴν ἀγαπᾷ ἀπὸ τώρα, εἶπε γελῶν ὁ Ὀκτάβιος. — Λοιπὸν θὰ προκαλέσῃς τὸν Γοντράνον δὲ Λαζάρ, θὰ μονομαχήσῃς μαζὺ τοῦ, θὰ τὸν σκοτώσῃς καὶ θὰ πάρῃς τὴν Λεόνην.

Ὅταν τὸ ἴδιο βράδυ ἐπῆγαν στὸ θέατρο, παρετήρησαν

ὅτι στὸ ἀπέναντι θεωρεῖο ἦσαν ἕνας μαυροφόρος κύριος, ποῦ τὸν ἐκύτταξε προσεκτικὰ. Ὁ ἀνὴρ ὁ δὲ Βέρν ποῦ βρισκότανε εἰς εὐθυμίαν ἐσκέφθη ὅτι μποροῦσε κάλλιστα νὰ μονομαχήσῃ μ' αὐτὸν ποῦ τὸν ἐκίτταξε ἔτσι αὐθαδῶς. Πῆγε σὲ θεωρεῖο τοῦ τὸν ἐπροκάλεσε καὶ ἐκεῖνος ἐδέχθη τὴν πρόκλησιν. Ἀντήλλαξαν τὰ ἐπισκεπτήρια τοὺς καὶ ὁ δὲ Βέρν γύρισε στοὺς φίλους τοῦ, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἔμαθαν ὅτι ὁ ἀντίπαλός τοῦ ἦταν ὁ ἱππότης δ' Ἀσὺ, τοῦπαν ὅτι ἦταν σοβαρὰ τὰ πράγματα, γιατί ἐκεῖνος ἦτο ὀνομαστὸς σκοπευτής.

— Μπᾶ! ἀπήντησε ὁ δὲ Βέρν. Ὁ ἱππότης δ' Ἀσὺ εἶναι ἄνθρωπος πεθαμένος, γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος.

Τὸ πρῶτ' ὥριση μὴτ' ὥρα οἱ δύο ἀντίπαλοι μετὰ τοὺς μάρτυράς τοὺς ἦσαν στὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἐπληρώθησαν τὰ πιστόλια, ὠρίσθη ὅτι θὰ ἐμονομαχούσαν ἀπὸ ἀποστάσεως νομαχόντες μετὰ τῶν, ἔπειτα ἐρρίξαν ἕνα νόμισμα κορδὸν ἢ γράμματα καὶ ἡ τύχη ὠρίσεν ὅτι πρῶτος θὰ πυροβολοῦσε ὁ ἱππότης δ' Ἀσὺ.

— Ἀντὶ νὰ σὰς χαλάσω τὸ ὠραῖο πρόσωπο μετὰ τὸ νὰ σὰς φυτέψω στὸ κρανίον μὴτ' ὅλην τὴν νύχτα, τοῦ εἶπε, θὰ σὰς τὴν φυτέψω τοῦ εἶπε, θὰ σὰς τὴν καρδιά.

Στύθησαν ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Μόλις ἐδόθη τὸ σὺνθημα, ὁ ἱππότης δ' Ἀσὺ ἐπυροβόλησε, ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ δὲν ἐκτυπήθη. Σήκωσε τότε αὐτὸς τὸ πιστόλι τοῦ καὶ ἐπυροβόλησε. Ὁ ἱππότης ἐσωρίσθη χάμω ἢ σφαῖρα τὸν εἶχε

βρῇ στὸ λαιμὸ ἔτσι ὥστε νὰ πιστεύσουν ὅλοι ὅτι, κι' ἂν ἐζοῦσε, θάχανε διὰ παντός τὴν φωνήν του.

Ὅταν ὁ ταγματάρχης ἔμαθε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας ἐγένετο ἔξω φρενῶν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ὀκτάβιος ἔπρεπε ὅπωςδήποτε νὰ σκοτωθῇ, δὲν μποροῦσε δὲ νὰ μονομαχήσῃ ἄλλος μαζὺ τοῦ, ἐσκέφθη νὰ καλέσῃ τὸν Γοντράνον δὲ Λαζάρ.

— Θὰ τὸν σκοτώσῃ ὁ δὲ Λαζάρ γιὰ λογιανισμόν του! ἐσκέφθη. Τὴ Λιόνην τὴν ἀναλαμβάνω ἐγώ!

Ὁ Γοντράνος ἐν τῷ μεταξύ περνοῦσε μέρες βασιανιστικές. Ἡ Φλωρεντίνη, ἐπωφελέθη τῆς συντριβῆς τοῦ, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιβληθῇ καὶ πάλιν. Ὅμως σιγά-σιγά τοῦ γινώτατο μισητὴ. Ἡ Μαργαρίτα ποῦ τὴν ἔχασε ἔτσι ἀπροσδόκητα, τοῦ κατεῖχε τὴν σκέψιν, καὶ ζητοῦσε πάντοτε τὸν τρόπον ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν Λεόνην, ποῦ τώρα πιά τὴν συχαινότανε.

Ἡ Λεόνη λυσοῦσε στὴ σκέψιν ὅτι ὁ Γοντράνος τὴν περρινοῦσε, ἀλλὰ μάταια γύρευε νάβρῃ τὸν τρόπον ὥστε νὰ τὸν κατακτῇ καὶ πάλιν. Καὶ ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν τὴν ἐπεσκέφθη ὁ ταγματάρχης Λεὼν καὶ τῆς ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν τῆς, προσφέρων ὡς ἀντάλλαγμα τὴν ἀγάπην τοῦ Γοντράνου.

Ἡ Λεόνη ποῦ ἤξερε, διότι πολλὰς φορές εἶχεν ἀκούσει τὰ παραμυθία τοῦ δὲ Λαζάρ, σκεδὸν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, σχετικῶς μετὰ τὴν ἑταιρίαν τοῦ ξίφους, δὲν τοῦ ἐκρυψε ὅτι ἦτο ἱκανὴ γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματα, καὶ γύρευε νὰ μάθῃ τοὺς ὁρους, τὰς ἀξιώσεις τοῦ καὶ τὰ ἀνταλλάγματα.

Ὁ ταγματάρχης τῆς εἶπε τότε, ὅτι ἔπρεπε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἑταίρειαν τοῦ Γοντράνου, καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ θάπρεπε νὰ ἐρωτοτροπήσῃ μ' ἕνα ποῦ θὰ τῆς ὑποδείκνυε.

— Φτάνει, ἐκατάλαβα, τοῦ εἶπε, ἐνὸς καὶ χεῖλης τῆς ἐστράβωναν σ' ἕνα χαμόγελο καταχθόνιον. Εἶμαι ἀκόμη ἀρκετὰ ὠραία, ὥστε νὰ σκοτωθῇ κανεὶς γιὰ μένα. Ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομα ἐκείνου ποῦ πρέπει νὰ σκοτωθῇ σὲ μονομαχίαν ἀπὸ τὸν Γοντράνον;

— Ὀκτάβιος δὲ Βέρν καὶ κάθεται στὴν ὁδὸν Νίκης... Ἀλλὰ... θὰ τὰ κανονίσω ὅλα ἐγώ. Καὶ πρῶτα πρέπει νὰ φύγῃς ἀπὸ δὴ ἀμέσως.

— Χωρὶς νὰ γράψω στὸν Γοντράνον;

— Ἀσκοπο. Πρὶν περάσουν τρεῖς ἡμέρες, ὅλο τὸ Παρίσι θὰ μάθουν τί γίνεται, πολὺ περισσότερο ὁ Γοντράνος.

— Πολὺ καλὰ, σὰς ἀκολουθεῖ.

— Νοίκιασα γιὰ σὰς στὴν ὁδὸν Σωσέ δ' Ἀντὴν ἕνα σπητὶ γιὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Θὰ σὰς πᾶσι ἐκεῖ. Τὸ βράδυ θὰ πᾶσι στὸ μελὸδραμα καὶ θὰ σὰς δεῖξω τὸν κ. δὲ Βέρν.

Λίγο ἀργότερα ἡ Λεόνη μετὰ τὴν θαλαμπόλον τῆς Ἰουστίνην, ἔφυγαν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐπῆγαν στὴ νέα τοὺς κατωκίαια. Ὁ Γοντρά-

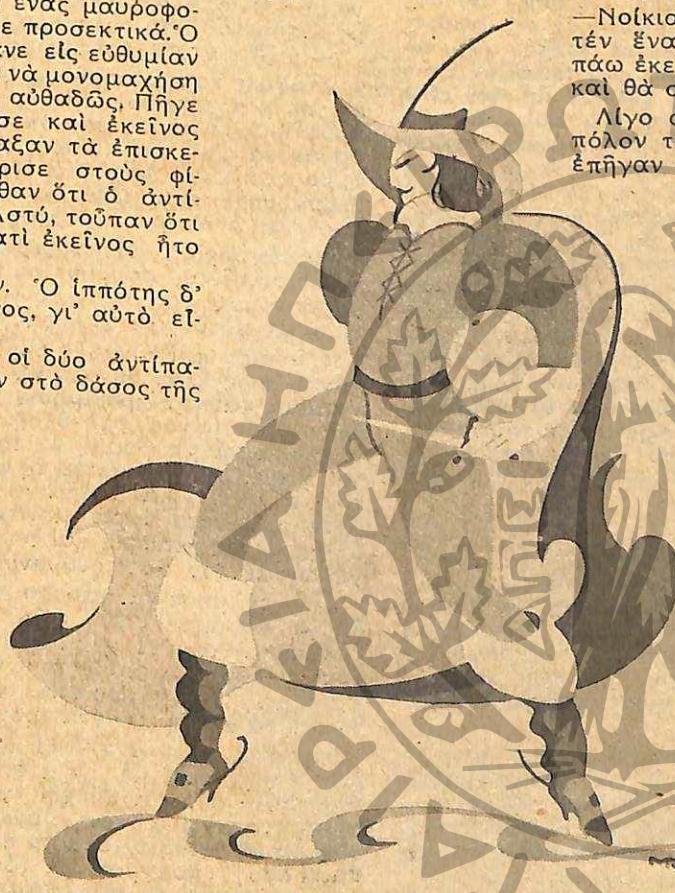
νος τὴν πρώτην βραδεῖα οὔτε ἐρώτησε καν' ἂν ἦταν ἐκεῖ. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ποῦμαθε ὅτι ἔφυγε δὲν εἶδε κανένα ἐνδοιασμένον, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ἄρχισε νὰ θυμῶνῃ διὰ τὴν συμπεριφορὰ τῆς γυναικὸς αὐτῆς ἡ ὁποία ἀφοῦ τὸν ἔσπρωξε στὸ ἔγκλημα καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν, τὸν παράτησε τώρα γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς ξέρει μετὰ ποῖον, στὸν ὁποῖον θάλεγε τὴν ἰδικὴν του ταπεινώσει.

Αὐτὲς αἱ σκέψεις τὸν ἐξηρέθησαν.

— Πρέπει νὰ τὴν βρῶ! εἶπε, καὶ πῆγε στὸν ταγματάρχην, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζήτησε νὰ φροντίσῃ ἡ ἑταιρία νὰ τοῦ τὴν βρῇ. Ἐκεῖνος δὲ τοῦ ὑποσχέθη ὅτι σὲ εἴκοσι τέσσαρες ὥρες θὰ τὴν εἶχε ἀνακαλύψει.

Ὅταν ὁ Γοντράνος ἔφυγε, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μετὰ τὰ γυαλίστερα μάτια, ὁ φαλακρός, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπο ἔφερε βαθεῖα τὰ στίγματα μιᾶς ζωῆς παραγμένης ἀπὸ τὰ πῦρ θυελλώδη πάθη καὶ τὴν ὁποῖαν ἐβασάνιζε ὁ σάρακας τῆς φιλοδοξίας ἀρχίσε νὰ βηματίζῃ νευρικά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ Θ' ΑΦΙΣΗ ΕΠΟΧΗΝ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΝΑ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—'Η Νότα, μιὰ ώραία νέα, ἐνὼ ἦταν ἐκνευγὴ σμένη ἀπὸ τὴν διήγησιν τῆς καμαριέρας τῆς Κωνσταντίνας, ποὺ τῆς ἀπεκάλυψε ὅτι ἦταν ἀρρωστή ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἀρρώστεια τοῦ γλεντιοῦ, κι' ἔχασε τὸ παιδί της, ὅταν νοσηλευότανε μισό-τρελλὴ στὸ νοσοκομεῖο, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Στέλιου Κον-τῶνη, ἐνὸς παιδιοῦ ποὺ ἦταν τρελλὸ μαζὺ τῆς ἀπ' ἀγάπης. Ὁ Στέλιος πρὸ ὀλίγου εἶχε μάθει ὅτι δὲν ἦτανε γιὸς τοῦ Κον-τῶνη, ἀλλὰ κάποιος ἀρρωστής γυναίκας, ἀγνωστο ποιάς, καὶ ἐπήγαινε νὰ τὸν παρηγορήσῃ ἢ ἀγαπημένη του. Ἐκεῖνη σχε-δὸν τὸν ἔβρισε' τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ ἐκεῖ κι' ἔφυγε. Ἡ καμα-ριέρα ποὺ μισοῦσε τὴν κοινωνία γιὰ ὅσα ἐτραβήξε καὶ ποὺ ἐνοιώθε ἀνεξήγητο μῖσος γιὰ τὸ Στέλιο, ἄρχισε νὰ τὸν συμβου-λεύῃ πὼς γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴ Νότα ἔπρεπε νὰ ξεδεύῃ χρήματα τὰ ὁποῖα μποροῦσε νὰ πάρῃ μὲ τρόπο ἀπὸ τὴν τράπεζαν ὅπου ἦτο βοηθὸς ταμίου. Ἐπειτα τὸν ἔκανε νὰ ζηλέψῃ καὶ τοῦ εἶπε μὲ τρόπο ὅτι ἡ Νότα πῆγε σὲ μιὰ φίλῃ της στὸ Κολωνάκι. Ὁ Στέλιος πῆγε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ εἶδε νὰ παραμονεύῃ κάποιος ἄλλος, ὁ ὁποῖος τέλος μῆψε μέσα καὶ σὲ λίγο βγήκε μὲ τὴ φίλῃ τῆς Νότας, τὴν Τούλα, ποὺ ἦταν γυναίκα του. Σὲ λίγο εἶδε νὰ βγαίνει ἡ Νότα ποὺ στηριζότανε στὸ μπράτσο ἐνὸς ἀνδρός, μ' ἕναν ἄλλον ἀκόμη, τὸν ἑραστή προφανῶς τῆς Τούλας. Θολωμέ-νος ἀπὸ τὴ ζήλεια ἔτρεξε νὰ τοὺς προφτάσῃ ἐν ᾧ τὸ ἀνδρό-γυνο μῆψε σ' ἕνα ταξί καὶ γύρισε σπίτι του. Ἡ Τούλα ἄρχισε νὰ βρίζῃ τὸν Νίκο τὸν ἀντρα τῆς. Ἐκεῖνος ἀφοῦ τὴν ἄφισε νὰ τελειώσῃ, τῆς εἶπε ὅτι θὰ τὴν ἐσκότωσε, μὰ πρὶν ὅμως ἤθελε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ γιὰ τοὺς λόγους ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὸ κάνει, καὶ μὲ συντομία ἄρχισε νὰ τῆς θυμίζει τὴν περασμένη ζωὴ τους. Τῆς ἀποκάλυψε ὅτι ἤξερε πὼς τὸν ἀπατούσε ἀλλὰ δὲν τῆς ἔλεγε τίποτα γιὰ τὴ φοβότανε μήπως τὴν χάσῃ. Κρατώντας τὸ πιστόλι, τῆς μιλοῦσε. Ἐκεῖνη ὀπισθοχωροῦσε ἀπὸ τρόμο γιὰ τὴν θά τὴν σκότωνε κι' αὐτὸς δοκίμαζε μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησιν ποὺ τὴν ἔβλεπε σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνοιώθε τώρα τὸ τρεμούλιασμα τοῦ σώματός της ἀπάνω στὸ δικό του καὶ ποιά θεῖα ἀπόλαυση δοκίμαζε αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ περιγράψῃ κα-νεῖς. Τὴν ἄφισε ν' ἀκουμπᾷ ἀπάνω του, τῆς ἔδειχνε πάντοτε τὸ πιστόλι, σὲ μιὰ στιγμὴ ἢ κρῦα του κἀννη ἔθιξε τὸ λαιμό της.

Καὶ ροφοῦσε τὸν ἱλιγγο μιάς νοσηρῆς ἡδονῆς αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε νὰ λυώνῃ ἀπὸ φρίκη! Εἶχε κολλημένα λάγνα τὰ βλέμματά της ἀπάνω στὴ φρικτωσὰ σάρκα της, πλημμύρα πόνων τὸν ἔκυριευσεν στὴ θεὰ τῆς παραφρονοῦ-σῃς ἀπὸ τρόμο γυναίκας μὲ τὰ ἀναμμένα μάγουλα καὶ τὰ κατακόκκινα μάτια.

Ἡ τρομαγμένη γυναίκα ἦταν γιὰ τὴν ἐρωτευμένη ψυχὴ

τοῦ ὁ σπινθῆρας ποὺ τ' ἀναψε τοὺς πόθους ποὺ προσπα-θοῦσε νὰ πνίξῃ στὴν ντροπὴ τοῦ ξεμπροστιάσματός του. Τὸ κορμὶ ἐκεῖνο ποὺ τόσον καιρὸ τὸν κρατοῦσε ἄθλιο σκλάβο τῆς ἀναμφισβήτητης ὁμορφιάς του, τοῦ συνεκλό-νιζε τώρα τὴν ταραγμένη τὸν σκέψῃ καὶ συμπύκνωνε στὴν ἀνεμμάτιστη θέλησή του τὴν ἐπιθυμία νὰ τ' ἀπολαύσῃ ἐν ᾧ ἐκεῖνο θὰ σπαρτάριζε στοὺς τιναγμούς τοῦ θανάτου.

Ἀγκάλιασε τὴ γυναίκα του. Ἐνοιώσε τὴ φλόγα τῆς ἔξαψης ποὺ τῆς προκαλοῦσε ὁ φόβος, τὰ χεῖλη τῆς ποῦκαιγαν τοῦ μετέδωκαν τὴν φρικίαση τρέλλας.

Ἔτσι, δὲν τὴν ἐσκότωσε. Ἀλλ' ὅταν τὸ πρῶτ' ἦτανε ἔτοιμος νὰ φύγῃ, ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του, κι' ἄφισε ἀπάνω στὸ κομδίνιο τῆς δύο ἑκατοστάρικα.

— Ἡ πληρωμὴ σου! τῆς εἶπε...

Ἐκλείσε ἡρεμὰ τὴν πόρτα καὶ ἔφυγε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΕΞΟΥΘΕΝΩΣΗ

Ὅταν ὁ Στέλιος, τρελὸς ἀπὸ ζήλεια, ἔτρεξε νὰ προ-φθάσῃ τὴ Νότα καὶ τοὺς συνοδοὺς της, καὶ τοὺς πλησίασε, νόμισε πὼς ἀναγνώριζε τὸν ἕναν, ἀκριβῶς ἐκεῖνον, στὸ μπράτσο τοῦ ὁποῖου στηριζότανε ἡ ἀγαπημένη του.

— Ὁ Κούρτης! ἐτραύλισε.

Στάθηκε καταπτοημένος. Ἀλλὰ μήπως γελῶτανε; Μπῆ-κε σὲ μιὰ πάροδο, ἔτρεξε, τοὺς προσπέρασε, πήγε καὶ κρύφτηκε σὲ μέρος ἀπὸ ὅπου δὲν φαινότανε ἐνῶ θὰ μπο-ροῦσε νὰ τοὺς ἰδῇ καλὰ κατὰ πρόσωπο, καὶ μὲ πόνο καὶ φόβο περίμενε. Ἀλλ' ὅταν ἐκεῖνοι ἐπλησίασαν καὶ εἶδε καὶ βεβαιώθηκε, συμμαζεύτηκε στὴ θέσιν του συντριμμένος.

— Ναί, ὁ Κούρτης! Αὐτὸς εἶναι!

Τὸν ἐγνώριζε. Ἦταν ἐπιθεωρητὴς στὴν Τράπεζα, μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶς ἰσχυροὺς παράγοντας τραπεζικῆς φήμης. Γνωριζότανε λοιπὸν τόσο πολὺ μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, καὶ δὲν τοῦ εἶχε εἰπῇ τίποτα.

Πλούσιος καὶ δυνατὸς ἐκεῖνος, ἀνίσχυρος ὑπαλληλίσκος αὐτὸς, πὼς ἦταν δυνατό νὰ τὸν ἐκτοπίσῃ ἀπὸ τοὺς ὑπολο-γισμοὺς καὶ τὴν προτίμησιν τῆς Νότας; Ἐνῶ συμμαζεύ-θηκε φοβισμένος στὴ θέσιν του, ἐνοιώθε, ἐν τούτοις, τὴν ἐπιθυμία νὰ μποροῦσε νὰ τὸν σκότωσε. Εἶδε τὴ Νότα νὰ τοῦ χαμογελά, ἄκουσε τὴ φωνὴ της, γλυκεῖα καὶ θαυπευ-τικὴ, ἀλλὰ δὲν καταλάβαινε τί ἔλεγε. Κεῖν' ἡ στιγμὴ δὲν ἀντελαμβάνετο παρὰ μονάχα ὅσα τὸν ἐπόναναν, κ' ἔτσι πληγωμένος στάθηκε καὶ τοὺς κύτταζε ποὺ προχωροῦσαν γελώντας καὶ ἀστεειυόμενοι.

Δὲν τόλμησε νὰ παρουσιαστῇ, ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἔφυγε. Μὲ βαρεῖα τὴν ψυχὴ παρακολουθοῦσε σὰν νὰ τὸν τραβοῦσαν ἀπὸ τὸ χέρι. Τί ἔλεγαν δὲν ἄκουγε. Ἀλλὰ κάθε τους γέλιο, καὶ κάθε τους βλέμμα ἦταν γι' αὐτὸν ἕνα κτύπημα. Ὅταν τοὺς εἶδε νὰ χωρίζουνε, νόμισε πὼς ἔφυ-γε ἀπ' τὰ στήθη του ἕνα τρομερὸ βάρος ποὺ τὸν πῆζε.

Ἡ Νότα πῆρε ἕνα ταξί καὶ γύρισε σπίτι της. Ὁ Στέ-λιος ἐπῆγε ἐκεῖ μὲ τὰ πόδια καὶ τὴν βρῆκε νὰ γδύνεται, ἀλλ' αὐτὴ δὲν τὸν ἐδέχθη, γιατί τάχα εἶχε πονοκέφαλο. Ἡ Κωνσταντῖνα τὸν συνεβούλευσε νὰ φύγῃ ἂν δὲν εἶχε νὰ τῆς εἰπῇ τίποτα τὸ εὐχάριστο καὶ τὸ δυστυχισμένο παιδί ἔφυγε πράγματι μὲ τὸν πόνο πάντοτε στὴ ψυχὴ, κι' ἀποφασισμένο νὰ μὴ διστάσῃ τώρα μπροστὰ σὲ κανένα

ἐμπόδιο, γιὰ νὰ πετύχῃ τὴν ἀκέραιη ἀπόκτησιν αὐτῆς τῆς γυναίκας ποὺ τόσο πολὺ τὴν ἐλάτρευε.

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Κωνσταντῖνα φρόντισε νὰ τοῦ ὑπο-δείξῃ πὼς τὸ καλὺτερο καὶ ἀσφαλέστερο μέσο τῆς ἐπιτυ-χίας, ἦταν νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ ἀπὸ τὴς χρηματικῆς στενο-χώρης της, πράγμα ποὺ θὰ τοῦ ἦταν εὐκόλο, ἀφ' οὗ εἶχε στὴν διάθεσίν του τὸ ταμεῖον τῆς Τραπέζης.

Τὴν ἴδια νύχτα συναντήθη μὲ κάποιον ποὺ ἀνέλαβε, ἀντὶ γενναίου μεριδίου, νὰ πλαστογραφῇ μερικὲς ὑπογραφές ποὺ τοῦ χρειάζοντο. Τὸ ἄλλο πρῶτ' ἐπιθυμήθηκε ἀπὸ τὴν Τράπεζα τὰ ἔντυπα ποῦθελε, καὶ τὸ βράδυ ποὺ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὴ Νότα εἶχε στὸ πορτοφόλι του ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐφόδια, μὲ τὰ ὁποῖα θ' ἀποκοῦσε τὴ Νότα καὶ θὰ ἐξη-σφάλιζε τὴν καταστροφὴν του.

Εἶχε λησμονήσει τώρα τὰ λόγια ποὺ τόσο πολὺ τὸν τρο-μάζανε τότε. Σκεφθεὶς ψυχραιμότερα, ἔκρινε ὅτι αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶπε δὲν ἦταν παρὰ τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς παράκρου-σῃς καὶ γελοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸ του ποὺ ἐσχέτισε τὰ παρα-μιλητὰ μιάς μισότρελλης, μὲ κάποια συζήτηση, ποὺ ποῖος ξέρει τί ἐσήμαινε καὶ ποῖον ἀφωροῦσε. Θάταν ἀνοησία ν' ἀσχολῶναι μ' αὐτὰ καὶ παρεδόθη ὁλόκληρος στὴς αἰσιόδο-ξες σκέψεις καὶ στὴν κατὰστροφην αὐτῶν τῶν σχεδίων ποὺ θὰ τοῦδιναν τὴν βέβαιη ἐπιτυχία.

Ἡ Νότα ποὺ εἶχε μάθῃ ἀπὸ τὴν Κωνσταντῖνα ὅσα ὅσα εἶπανε κι' ἐσχεδίασαν, αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν ἐδέχθη χαρούμε-νη. Τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε.

— Ἀ, χρυσό μου παιδί! τοῦπε.

Τίποτα δὲν ἔκανε.

Εὐχαριστημένος γι' αὐτὴ τὴν ἐν-δειξὴ τῆς ἀγάπης της, ὁ Στέλιος τὴν ρώτησε:

— Γιὰ ποῖο πράγμα;

— Νά! Γιὰ τὴ δουλειὰ ποῦτρεχα

χθές. Γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν θὰ τοῦλεγε ψέμ-ματα, δὲν τῆς μαρτύρησε πὼς τὴν εἶχε ἰδεῖ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ ὑποπτο σπῆτι τοῦ Κολωνακίου.

— Δὲν βρῆκες κανέναν; Τὴν

ρώτησε...

— Πῶς ὄχι. Μ' ἐδέχθηκαν πρόθυ-μα καὶ μοῦ μίλησαν εὐγενικά, μὰ-μὰ καὶ μὲ συνώδευσαν σ' ἀρκετὴ λιστα μὲ συνώδευσαν σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση, μ' ὅλη τους τὴν εὐγένεια. Ὅμως ὁ κύριος αὐτὸς μ' ἄφισε νὰ καταλάβω ὅτι τότε θὰ γίνῃ ἡ δου-λειά μου, ὅταν τοῦ δώσω ἀνάλογα ἀνταλλάγματα. Καὶ τί ἀπο-φάσισες;

— Νά μὴν ξαναπᾶω νὰ τὸν ἰδῶ.

Γιατὶ αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὅτι εἶμαι

ἀποφασισμένη νὰ δώσω τ' ἀνταλλάγματα ποὺ μ' ἄφισε νὰ ὑπονοήσω.

Αὐτὰ της τὰ λόγια τοῦδωσαν τὴν ἡρεμίαν του, ποὺ τόσο εἶχε διαταραχθῇ ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς περασμένης νύχτας. Εὐτυχὴς γιατί ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν εὐκρίνεια καὶ τὴν ἀγάπην της, τὴν ἀγκάλιασε, τὴν ἐφίλησε μ' ἐνθου-σιασμό, κι' ἐν ᾧ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ, τῆς ἀπῆντησε.

— Μὴν ξαναπᾶς, ἀγαπημένη μου, ὄχι μὴν ξαναπᾶς. Καὶ γιατί ἄλλως τε νὰ τὸ κάνῃς, ἀφ' οὗ πιά δὲν θάχωμε ἀνάγκη;

— Τί θές νὰ πῇς;

— Ὅτι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, θὰ μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρή-σιμος ὅσο πρέπει καὶ γιὰ ὅτι πρέπει.

Ἡ Νότα κατάλαβε τί ἤθελε νὰ τῆς πῇ, ἀλλὰ προσποιή-θηκε ὅτι δὲν ἐννοοῦσε.

— Καλὸ μου παιδί! τοῦ ἀπῆντησε. Καὶ μήπως δὲ ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾷς; Μήπως δὲν καταλαβαίνω πὼς μὲ λα-τρεῖς; Εἶσαι ὁμως φτωχός. Μακάρι νάμουν πλούσια ἐγώ, θὰ σοῦδινά τότε χρήματα, θὰ σοῦδινά δηλαδὴ τὰ μέσα ν' ἀρχίσῃς μιὰ δική σου δουλειά, νὰ ἐργασθῇς, νὰ γίνῃς με-γάλος, γιὰ νὰ ζήσῃς κι' ἐγὼ εὐτυχισμένη μαζὺ σου.

— Ἀναστέναξε βαθεῖα.

— Γιατὶ νὰ τὸ κρύβουμε; Ἐξακολουθῇ. Εἶναι ζωὴ αὐτὴ ποὺ περνᾶω ἐγώ; Μπορῶ νὰ παρουσιάσω ἐντὸν κόσμῳ ἔτσι ὅπως εἶμαι;

Ἐτοιμαζότανε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ νὰ βγῇ, κι' εἶχε φορέσῃ

ἕνα θαυμάσιο φόρεμα, ποὺ τὴν ἔκανε πραγματικῶς γοη-τευτικὴ. Μ' ὅλα τὰῦτα ἄρχισε νὰ παραπονῆται γιὰ τὴν ἀθλία της δὴθεν κατάσταση.

— Ναί, συνέχισε. Ἐγὼ τὴν ἀξίωση νὰ ζήσω κι' ἐγὼ Στέ-λιο. Ἀλήθεια εἶναι πὼς τώρα τελευταῖα φροντίζω πολὺ λίγο γιὰ μένα. Εἶμαι γυμνή, κύτταξέ με! Σ' ἀρέσει νὰ βγαίνω ἔξω ἔτσι κουρελοῦ;

Ἐάν μπορούσε νὰ κυττάξῃ, ν' ἀντιληφθῇ καὶ νὰ κρίνῃ, θάβλεπε καὶ θὰ πειθότανε πὼς ἡ γυναίκα ἐκεῖνη ντυνότανε μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ δὲν δικαιολογοῦσαν τὰ μικρὰ εἰσοδή-ματα ποὺ ἰσχυρίζονταν πὼς εἶχε. Ἀλλ' ὁ Στέλιος εἶχε χάσει τὴ δύναμιν νὰ καταλαβαίνει καὶ νὰ σκέπτεται.

Ἡ γοητεία ποὺ ἐξασκοῦσε ἀπάνω του αὐτὴ ἡ γυναίκα ἦταν τόσο ὥστε νὰ τὸν καταστήσῃ ἐντελῶς ἔρμαιο τῶν θελήσεών της. Τὰ αἰσθήματα τὸν τὰ κανόνιζε ἡ διάθεσὴ της, τὴς γνώμες τοὺς τὴς διαμόρφωνε ἡ δικὴ της ἀντίληψις ἤθελε δὲ ἐπιθυμοῦσε ἐκεῖνη, ἔκρινε μὲ τὴν νοοτροπία, τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ τὰ καπρίτσια αὐτῆς τῆς γυναίκας, ποὺ δὲν εἶχε μέσα τῆς τίποτε τὸ ἠθικόν, τὸ εἰλικρινές καὶ τὸ ἐντιμό. Ἐτοιμος νὰ παραδεχθῇ κάθε παραδοξότητα, ἂν αὐτὸ θάρσενε στὴ Νότα, παραδεχότανε ὅτι ἦταν κουρελοῦ καὶ τότε ἀκόμα ποὺ παρουσιαζότανε μπροστὰ του μὲ τὸ θαυμάσιο καὶ βαρύντιμο φόρεμα ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔκανε πῶς ὁμορφὴ, πῶς προκλητικὴ.

Αὐτὴ ποὺ τόξερε καὶ τὸβλεπε, ἐξακολουθοῦσε.

— Ἐγὼ σὲ σένα στηρίζομαι, Στέλιο. Ἀπὸ ποῖον ἄλλον

νὰ περιμένω καὶ σὲ ποῖον ἄλλον νὰ ἀποτανθῶ, ἀθροῦ ὁ κατ' ἕνα ἀποβλέ-πει σὲ κάποιον σκοπὸ;

— Σωστά!

Μὴ μὲ παρεξηγῇς λοιπὸν ποὺ καμμιά φορὰ εἶμαι στενοχωρημένη κι' ἔχω τὰ νεῦρά μου. Μὴ μὲ παρεξηγῇς λοιπὸν ἂν σοῦ κακομιλάω. Σὲ ποῖον ἄλλον ἂν ὄχι σὲ σέβανε θὰ πῶ τὴς χαρὲς καὶ τὴς λύπες μου, ποῖος ἄλλος ἂν ὄχι ἐσὺ θὰ συμερισηθῇ τὴς δυστυχίες καὶ τὴς εὐτυχίες μου;

— Θὰ διορθωθῶν τὰ πράγματα, Νό-τα. Ὅσο γι' αὐτὸ στὸ ὑπόσχομαι.

— Βλέπεις πὼς κάνω ὑπομονή. Καὶ θὰ τὴν κάνω ὅσο μπορῶ περισσότερο. Καὶ δὲν θὰ ὑποχωρήσω στὴν πίεσιν τῆς ἀνάγκης, παρὰ μονάχα ὅταν ἀπελ-πισθῶ ἀπὸ σέβανε. Τότε, ἔ, τότε ἂς γί-νῃ ὅ,τι γίνῃ.

— Νότα! ἀνέκραξε ὁ νέος. Μὴν τὸ ξαναπῇς αὐτὸ καὶ μὴ ξανασκεφθῇς τέ-τοια πράγματα. Αὐριο θὰ σοῦ κάνω μιὰ ἔκκλησιν.

— Ἐκπλήξῃ; Γιὰ νὰ δοῦμε...

Τοῦπε πὼς θὰ πῆγαινε σὲ κάποιον φίλῃ της ποῦχε τὰ γενέθλιά της. Τῆς εἶπε νὰ τὴν συνοδεύσῃ, μὰ ἐκεῖνη ἄρ-νήθηκε, μάλιστα τὸν παρακάλεσε νὰ καθίσῃ νὰ τῆς φτιάξῃ καὶ σχέδιο γιὰ ἕνα συμβόλαιο νὰ νοικιάσῃ τὸ σπίτι στὴν πατρίδα της, ἕνα σπίτι ἀνύπαρκτο.

Καὶ ὁ Στέλιος ἔμεινε πράγματι γιὰ νὰ συντάξῃ τὸ συμ-φωνητικὸν καὶ ν' ἀκούσῃ τὴς συμβουλῆς τῆς κυρᾶς—Κωνσταν-τίνας, ποὺ φρόντισε νὰ τοῦ θυμίσῃ καὶ πάλι τοὺς κινδύνους ποῦχε νὰ χάσῃ τὴ Νότα, ἂν ἀργοῦσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴς τόσο λογικῆς ἀξιώσεως της.

Ἐκεῖνη ἔφυγε βιαστικῇ. Καὶ πήγε καὶ ποὺ τὴν ἐπερίμενε κάποιος ἄλλος π' ἀγόραζε τὸν ἔρωτά της τοῖς μετρητοῖς, σὲ κάποιον σπῆτι ποῦβρισκε κάθε φορὰ κι' ἕναν ἄλλον, ποὺ ἐξοφλοῦσαν αὐτοστιγμὴ τὸν λογαριασμὸν τῶν ἐπιλήψεων της.

Μὲ τὰ πλαστὰ ἔγγραφα ποὺ ἔτοιμασε, ὁ Στέλιος Κον-τῶνης ἐπῆρε ἀπὸ τὴν τράπεζα δέκα χιλιάδες δραχμές, καὶ μπόρεσε νὰ κάνῃ στὴ Νότα τὴν ἐκπλήξιν γιὰ τὴν ὁποία τῆς εἶχε μιλῆσιν τὴν προηγουμένη.

Ἐκεῖνη ἄρπαξε τὰ χρήματα μὲ ἀλλαλαγμοὺς χαρᾶς. Τὸν ἀντάμειψε μ' ἕνα φίλημα, τοῦ ὠρκίσθηκε αἰώνια ἀγά-πην καὶ τὴ συνειθισμένη της ὥρα ἔφυγε γιὰ νὰ πάῃ ἐκεῖ ὅπου τὴν περίμεναν ἡ ἀγκαρίες τῶν ἐφημέρων ἑραστῶν, στὸ σπίτι ὅπου γινότανε ἡ ἀγοροπωλησιὰ τοῦ ἔρωτος.

Ἡ κυρὰ Κωνσταντῖνα τὸν διεβεβαίωσε καὶ πάλι γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ μέσου καὶ τοῦδωσε θάρρος.

— Κανεῖς δὲν θὰ σὲ πᾶρῃ μυροδιά, εἶπε. Φτάνει νὰ τὰ κανονίζῃς τὰ πράγματά σου καλά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΙ ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Τί σάς λέει τὸ σημερινό μας φύλλο ; ὁ ἐξώφυλλο — εἰς χωριστοπούλα μετὴν κοῦκλα — τυπωμένο μετὰ πέντε χρώματα στὴν ΕΛΚΑ, εἶναι σχέδιο τοῦ κ. Μάριου Ἀγγελόπουλου (ποὺ παρέλειψε νὰ τὸν ἀναφέρω καὶ στὸ προηγούμενο γιὰ τὸ ἐξίσου περίφημο Χριστουγεννιάτικο ἐξώφυλλο τοῦ εἰς συμφωνία τῶν ἀγγέλων, γιὰ τὰ ἐξαίρετικά του σχέδια τῆς σουπρεσιὸν καὶ τῆς λοιπῆς καλλιτεχνικῆς διακόσμησης). Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐξώφυλλο, αὐτὴ τῇ φορᾷ ἔχομε ὄχι μόνον 8 ἀλλὰ 16 σελίδες σουπρεσιὸν καὶ ὕλη ὑπερδιαλεχτή : 30 ἑλλήνες συγγραφεῖς παλαιοὶ καὶ νέοι συνκεντρωμένοι στὰ δύο πανηγυρικά μας φύλλα εἶναι, ὑποθέτω, πρᾶγμα πρωτοφανὲς γιὰ... ἑλληνικὸ περιοδικό. Τί ἄλλο θέλετε ; Οἱ 8 μεσαῖες σελίδες τυπωμένες περίφημα, κλεισθὲ ὄχι πιά σ' ἀφθονία ἀλλὰ σὲ σπατάλη, καὶ 4 διαφορετικὰ χρώματα ἐντὸς κειμένου ἐκτὸς τῶν πέντε τοῦ ἐξωφύλλου. Νισάφι ἀλλὰ καὶ χαλάλι : Μὰς ὑποδεχθήκατε μετὰ τὴν καλωσύνη καὶ ἡ κυκλοφορία μας ἀνεβαίνει σὲ κάθε φύλλο μετὰ τόσο μεγάλα ἄλματα, ὥστε θεωρήσαμε ὑποχρέωσή μας νὰ σὰς προσφέρωμε δύο πανηγυρικά φύλλα ποὺ κοστίζουν μιὰμισην φορὰ ὅσο πουλιούνται.

Καὶ τώρα τὴ δουλειά μας : Πρώτα πρώτα γιὰ τὸ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΧΑΡΙΤΟΣ ἔχω λάβει ὡς τὴν ὥρα 27 φωτογραφίες. Καμμία, μὰ καμμία, δὲν εἶναι σύμφωνη μετὰ τοὺς ὁρους. Ἄλλες εἶναι μικρές, ἄλλες σκοτεινές καὶ ἄλλες κάθε ἄλλο παρὰ χαριτωμένες. Σχεωρῶ τις φωτογραφίες τῶν Μ. Ἐπιτ., Μαργ. Πασ., Γ. Δημ., Εὐάνθ. Ρ., Λίτσαν Κ., ποὺ ἂν μοῦ ξανασταλοῦν σὶν μέγεθος ποὺ πρέπει, θὰ δημοσιευθῶν.

Ζιζάνιον, Ἰωάν. Πετρ., Ν. Γιαν., Καντ. Δοὐλ., Μ. Εὐτύχ. — Δὲν συμμορφωθήκατε μετὰ τοὺς ὁρους μας. Τὴν Τ. Ρ. — Οἱ στίχοι σας ἀφελεῖς σὰν καὶ αὐτοὺς ποὺ διαβάσαμε πίσω ἀπὸ τὰ ἡμερολόγια. Γράψτε κῆτι βαθύτερο καὶ στείλτε το. Κ. Ρ. οὐ μ. — Γράψτε καὶ καλλιτέρα πρᾶγματα. Περιμένω. Ν. Α. Λαζ. — Πάλι μεγάλο καὶ προσωπικό. Π. Κ. α. μ. — Ἀκατάλληλο γιὰ μὰς. C. i. c. e. r. o. n. — Ἐνὼ ἡ φράση εἶναι σωστή, τὸ νόημα εἶναι κάπως ἀβαθὸ. Γιατί ; Δὲν εἴχατε ἐμπνευση. Γ. Γ. α. ρ. — Τὸ ποίημα καλλίτερο ἀπὸ τὰ πεζὰ ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ὄχι δημοσιεύσιμο. Μὴ ζητᾶτε ἐν τυπωσιακῇ καὶ ἀνύπαρκτες λέξεις καὶ μὴ κυνηγᾶτε τὴν ὁμοιοκαταληξία ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ νόημα. Κλέων Χ. — Πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ κομμάτι. Μπράβο. Ἄν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὸ ρετουσάρω σὶν φραστικὸ μέγεθος ξαναστείλτε τὸ ἀναφερόμενος στὴν ἀπάντησή μου νὰ τὸ δημοσιεύσω. Ρ. ω. μ. ν. — Νὰ ξαναγράψετε, ἀποφεύγοντας τὴ δημοσίευσή γιὰ λίγον καιρό. Τάλεντο ὑπάρχει. χρειάζεται ὅμως νὰ ὀριμώσῃ. Ι. Δ. Θ. — Τὸ ποίη-

Κάθε ἀναγνώστης μας ἔχει δικαίωμα νὰ μὰς στείλῃ ἔργα του—ὅσο τὸ δυνατόν συντομότερα—μετὰ πέντε δραχμὲς ἀμεταχείριστα γραμματόσημα γιὰ τὴν ἐγκριση. Ἄν τὸ ἔργο ἐγκριθῇ — ἡ κρίσις θὰ ναι λίγο αὐστηρὴ βέβαια — θὰ δημοσιεύεται στὴ σελίδα : «Οἱ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μῆνα θὰ γίνεται ἐκλογὴ τοῦ καλλίτερου κομματιοῦ καὶ ὁ συγγραφεὺς του θὰ καλεῖται νὰ μὰς δώσῃ μιὰν ἐλάνκη σελίδα του, ποὺ θὰ δημοσιεύεται τιμητικῶς μέσα στὴν ἄλλη ὕλη τοῦ περιοδικοῦ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΓΙΑΝΝΑΚΗ Ν. Ἐνταῦθα. — Ἄποφεύγετε τὰ σκανδαλιστικὰ ἀναγνώσματα καὶ θεάματα. Ἀκολουθεῖτε τις συμβουλὲς ποὺ ἐδῶσα σὶν προηγούμενο σὶν κ. Ἄντ. Κ. (Φάληρον) σχετικῶς πρὸς τὴν ὑδροθεραπείαν καὶ τὴν διαίταν. Ζῆστε σὶν ὑπαίθρο. Πάρτε πρὸ φαγητοῦ μεσημέρι καὶ βράδυ 10 σταγόνες μεσα σὲ λίγο νερὸ ἀπὸ τὸ ἐξῆς : Liqueur de Fowler 10 gr. Rxt. fl. de Quinquina » » Cola Teint. noix vomiques à 5 gr. Καὶ κυρίως ἀκολουθεῖτε τὴ φυσιολογικὴ ὁδὸ μετὰ σχετικῇ βέβαια ἐγκράτεια καὶ κάθε προφύλαξη.

Γιὰ τὸν ἐρεθισμὸ τοῦ προσώπου, σὰς συνιστῶ νὰ πλένεσθε κάθε βράδυ μετὰ χλιαρὸ χαμομήλι, καὶ νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν ἀλοιφήν : Ipotyol. Β. Φ. Βόλον. — Ἐλπίζω πὺς δὲν εἶναι τίποτα δυσόρεστο. Κάντε σὶν τέλος καὶ μιὰν ἐξέταση τοῦ αἵματος. Ἄν ἐξακολουθῇ ὁ

μά σας εἶναι κράμα τέχνης καὶ ἀφελείας. Πολὺ περίεργο. Πάρτε το καὶ ἑλάτε νὰ σὰς γνωρίσω. Ἄν δ. Μ. α. ν., Γ. Π. α. π., Γ. Δ. καὶ Ε. Ὑ. Τ. ρ. α. ν. — Καλὰ ἀλλὰ μοῦ ἦρθαν ἀργά. Στείλτε τίποτ' ἄλλο. Ἰ. κ. ἑ. τ. η. Π. λ. — Τὸ θέμα σπουδαῖο γκράν-γκινιδλ, ἡ ἐκτέλεση ὅμως δὲν δημιουργεῖ τὴν ἀτμόσφαιραν ποὺ θάπρεπε. Ἡ φράση ἔπρεπε νὰ ναι πὺς κομμένη, πὺς λαχανιασμένη. Ἡ περιγραφή πὺς ζωντανή, ὅπως εἶναι μόνον σὶν σημείο τῆς ταφῆς καὶ τοῦ ξενιθιμοῦ. Φ. α. ν. η. η. Γ. Μ. — Πολὺς πεσσιμισμὸς ἀταίριαστος γιὰ τὰ νιάτα σας Γράψτε ἄλλο. Ἡ τέχνη δὲν εἶναι μοιρολόδι. Χ. α. ρ. Χ. Π. α. π. — Πολὺ θλιβερό. Διαβάστε τὴν προηγούμενὴ μου ἀπάντησιν. Σ. Κ. — Ἰδέες ὑπάρχουν ἀλλὰ ἡ τεχνικὴ, ἡ γλώσσα καὶ ὁ στίχος χλωαίνουν. Ἄν δὲ μάθετε νὰ ὑποτάξετε τις ιδέες σας σὶν στίχο, δὲ θὰ γράψετε ποτὲ κατὶ τεχνικό. Προσπαθήστε λοιπὸν καὶ ξαναστείλτε. Κ. Ν. τ. ο. λ. ι. — Τ' ἄλλο τὸ δημοσίευσεν γιὰ νὰ σὰς δώσω θάρρος. Τὰ πεζοτράγουδα εἶναι κατὶ σὰν τὸν μονόλογο σὶν θεατρικὸ ἔργο : Ψεύτικο, φταγμένο, ἀφύσικο. Ἀποφεύγετε τα. Στείλτε κατὶ ἄλλο. Ἄ. π. Σ. α. μ. — Ἀποφεύγετε καὶ σῖς τὰ πεζοτράγουδα. Χ. α. ρ. Π. ο. ι. η. τ. ρ. — Πάρτε τὰ χειρόγραφα καὶ ἑλάτε σὶν γραφεῖο κατὰ τις 7—7 1/2 νὰ σὰς ὑποδείξω τί καὶ πὺς πρέπει νὰ διορθώσετε. Δ. Μ. π. ε. ρ. — Πολὺ προσωπικό. Ι. Β. ο. μ. β. — Εὐχαριστῶ. Ὑπάρχει λόγος, ποὺ τώρα ἐλείψε καθὼς βλέπετε. Μ. Κ. α. λ. — Πολὺ μεγάλο δυστυχῶς. Ἄ. τῆς Κ. α. σ. τ. — Περιφραστικὴ ἐμπνευση. Θυμίζετ' ἐσθὸν Σαμαίν. Ἐλάτε νὰ σὰς γνωρίσω. Φέρτε καὶ τὸ χειρόγραφο μαζὺ γιὰ νὰ σὰς ὑποδείξω τί πρέπει νὰ διορθώθῃ. Ν. ι. κ. Μ. Ε. — Ἀτέλειωτες φράσεις, νοήματα τραβηγμένα καὶ πολλὴ ἀδύνατη δράση. Πρέπει νὰ δουλέψετε πολὺ καὶ νὰ διαβάσετε περισσότερο. Ἄ. γ. γ. Κ. Π. α. π. — Ὁ «Μονόλογος φθισικοῦ» εἶναι τὸ καλλίτερο. Θὰ τὸ δημοσίευσεν ἂν δὲν ἦταν τόσο θλιβερό γιὰ πρωτοχρονιά. Τ' ἄλλα κάπως βιαστικὰ γραμμένα.

Μ. α. ρ. Ε. π. — Δὲν δημοσιεύω μεταφράσεις ποὺ δὲν παρήγγειλα. Ἡ μετάφρασή σας ὅμως εἶναι ἀρκετὰ καλὴ. Περᾶστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο νὰ συνηνεηθοῦμε. Β. ο. λ. ι. ὡ. τ. η. ν. — Γράψτε πολὺ καλὰ, γιὰτὶ ὅμως αὐτὴ ἡ μανία μετὰ τὰ πεζοτράγουδα ; Περιμένω τίποτ' ἄλλο, Ἄ. Γ. κ. ι. ν. — Μεγάλο. Στείλτε μοῦ κατὶ μικρότερο καὶ ὄχι σὶν στυλ τοῦ πεζοτράγουδου. Δ. η. μ. Τ. ε. ν. η. ν. — Ὁ στίχος σωστός, τὰ νοήματα ὅμως χαλαρά. Ξαναστείλτε. Μ. α. ρ. ι. ο. ν. καὶ Τ. Δ. ὁ ξ. ἀλλάξτε ψευδώνυμο καὶ ξαναστείλτετα.

Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ συμβουλευθῇ τὸν γιατρό μας γιὰ ὁποιαδήποτε ἀσθένεια δική του ἢ συγγενῶν του. Τὸ γράμμα του πρέπει νὰ ναι σύντομο, νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰ συμπτώματα, καὶ νὰ περιέχῃ δραχμὰς πέντε εἰς ἀμεταχείριστα γραμματόσημα. Ὅποιος ἀναγνώστης μας θέλῃ ἰδιαίτερη ἐπιστολή ὡς ἀπάντησιν, ἂν ἴ τῶν πέντε δραχμῶν στέλνει πενήντα.

φαγητοῦ υεσημέρη καὶ βράδυ. Τὴν ἐπόμενη βδομάδα ἀντικαταστήτε τὸ νερὸ μετὰ μιὰ σκόνῃ μεσημέρι καὶ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἀπ' τις ἀκουλουθῶντες : Bicarb. de Soude Magnesie calcinée Benzonaphthol à 25 cent. pour 1 parquet No 14 Τὴν τρίτην ἐβδομάδα, ξαναγυρῆστε σὶν νερὸ, καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς ἐπὶ πολὺ διάστημα. Τυπικῶς τὸ βράδυ, κάνετε μιὰν ἐπάλληψιν ἀπὸ : Soufre precipité 2 gr. Vaseline 30 gr.

Τὸ πρῶτ', πλένεσθε μετὰ χλιαρὸ νερὸ. Ἀποφεύγετε τις σάλτσες, τ' ἄλμυρά, τὰ καρυκεύματα, τὸ τσάι καὶ τὸν καφέ. Γράφεσθε κυρίως μετὰ διαίταν γαλακτοφυτικῇ. ANT. ΧΡ. ΑΣΙΜΗΣ

ἐρεθισμὸς τῆς γλώσσης, κάμετε μιὰν ἐπάλληψιν ἀπ' τὸ ἐξῆς : Borate de Soude 3 gr. Glycérine 30 gr. Γ. Π. Θεσσαλονίκη. — Ἐπὶ μιὰ βδομάδα, πέρνετε 1/2 ποτηρίον νεροῦ Vichy (Celestins) πρὸ πρᾶτος καὶ βράδυ. Τὴν ἐπόμενη βδομάδα ἀντικαταστήτε τὸ νερὸ μετὰ μιὰ σκόνῃ μεσημέρι καὶ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἀπ' τις ἀκουλουθῶντες : Bicarb. de Soude Magnesie calcinée Benzonaphthol à 25 cent. pour 1 parquet No 14 Τὴν τρίτην ἐβδομάδα, ξαναγυρῆστε σὶν νερὸ, καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς ἐπὶ πολὺ διάστημα. Τυπικῶς τὸ βράδυ, κάνετε μιὰν ἐπάλληψιν ἀπὸ : Soufre precipité 2 gr. Vaseline 30 gr.

Κάθε ἀναγνώστριά σας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ἐν τῇ ἐλπίδι ὁ ὅτι, ὅποιος δῆποτε συμβολῇ γιὰ καλὰ λυτικὰ ἢ γιὰ γυναικεία μικροεργάματα. Θὰ λάβῃ ἀπάντησιν σὶν ἐρώτημά της ἂν μὲν πρὸκειται γιὰ καλλυντικὰ, ἀπὸ εἰδικὴν δερματολόγῳ γιατρό, ἂν δὲ πρὸκειται γιὰ ψυχολογικὰ ἢ κοινωνικὰ ζητήματα ἀπὸ εἰδικὴν πεπειραμένην συνεργάτιδά μας. Οἱ ἀπαντήσεις αὐτῆς θὰ δημοσιεύωνται πάντοτε σὶς σελίδες τῶν Κυριῶν γιὰτὶ θὰ ἐνδιαφέρουν ὄχι μόνον ἐκεῖνες ποὺ ἐρώτησαν ἀλλὰ ὅλες.

ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ

ΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΟ ΔΡΑΣΔΕΚΕΙΟΥ 12

Ἀπαράμιλλα τὰ

νέα ἀφικθέντα

ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ

ΚΑΙ ΠΑΛΤΑ

ΜΙΝΟΣ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Δ.Ε.

ΟΔΟΣ

ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ

13-15

ΓΟΝΙΑ ΠΑΝΔΡΟΣΣ

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΓΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, Π. ΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

Πάσης αξίας, παντός είδους Ὁρολόγια, παλαιὰ ἀσθήματα παρὰσημα, παντός είδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοῖνιξ» παλαιὰ ἑλληνικὰ χρυτονομίσματα (ἀκέραια), εἰκόνες Βυζαντινές, κομπολόγια καὶ πίπες κεχρημπίρια καὶ γιοῦσερ φίλντιοι καὶ κ. ράγια μετὰ ἀνωτέρας τιμᾶς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μὰς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν τοῦ Ὁρολόγιον ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του σὲ νικελία καὶ κᾶσα. Κατασκευᾶζω καὶ ἐπισκευᾶζω παντός είδους καλλιτεχνικὰ κοσμήματα. Δόγφ ρεκλάμας ἐπισκευᾶζω Ὁρολόγια ἡγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δραχ. διὰ πᾶσαν βλάβην. Ἐχω τοὺς καλλιτέρους τεχνίτας. Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας προτοῦ μετὰ ἐπισκευθῇτε καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας. Ὁσαύτως διαθέτω ὁκαζιὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω κοσμημάτων (ἀγορασθέντων ἀπὸ δεύτερο χέρι) εἰς ἀρίστην κατάστασιν εἰς τὸ τρίτον τῆς αξίας. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πισθῇτε διὰ τὸ ἀσυναγώνιστον τοῦ καταστήματος. ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸν ἀκριβῆ ἀρ. 56.

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ - ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 56

Τὸ καλλίτερον

ἓνα ραδιόφωνον

Δ ὤ ρ ο ν

MAGIC VOICE

ΜΕ ΒΡΑΧΥΤΑΤΑ ΒΡΑΧΕΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΚΥΜΑΤΑ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΚΑΙ ΒΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

Κ. Α. ΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΥΛΟΣ καὶ Σία

Θησῶς 7 (Στοὰ Ρόμβης 2) Τηλ. 23-338

ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΟΣ

Ποιότης ἀρίστη, Ζύγιον ἀκριβὲς Ἄμεσος — παράδοσις —

ΚΩΚ — ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΣ

ΟΙΚΟΣ Ι. ΒΑΛΥΝΔΡΑ

Σταδίου 23 β Τηλ. 23 — 538

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐν Ἀθήναις ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1^Α — Τηλέφ. 23 - 434

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΝ Ἀθήνας

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

Πλούτος Φαρμάκων - Ζῶναι - Κηλεπίδεςμοι - Κορσέδες

Μεγάλη συλλογὴ ἀρωμάτων - Κρέμαι - Πούδραι
τῶν μεγαλυτέρων Εὐρωπαϊκῶν ἐργοστασίων. Διὰ τοὺς
Διαβητικούς: τὰ Γερμανικὰ χάπια "ANTICOMAN,"
Θεραπεία χωρὶς ἐνέσεις.

Γ. Μ. Ρ.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

VENUS

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ 9 (Α' ὄροφος)

Λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ φέρῃ εἰς γνῶσιν
τῆς ἐκλεκτῆς πελατείας του καὶ τῶν ἐνδιαφε-
ρομένων ἀναγνωστριῶν διὰ τὴν καλλονὴν
των, ὅτι ἀπὸ σήμερον ὥρισεν τὰς κάτωθι
τιμὰς διὰ τὰ Σπесиαιλιτέ Καλλυντικά του:

"VENUS—ΑΦΡΟΔΙΤΗ,"

Κρέμα "Ἀφροδίτη"	Δοχ. 30	Poudre de riz Venus	Δοχ. 50
Crème «Vénus»	» 50	» Venus Special	» 75
» » Rouge	» 75	Πούδρα Ἀφροδίτης	» 30
» » Tonique	» 80	Eau de Cologne Venus	» 35
» » Special	» 75	Vernie pour ongles	» 20
Lotions	» 75	Eau de Roses	» 25
Lait d'Amandes Venus	» 50	» de fleurs	» 20

Ὅδῳ γίνονται παρέχονται δωρεὰν εἰς τὸ Ἰνστιτούτον (ὁδὸς Νίκης 9), διὰ δὲ
τὰς ἐπαρχίας κατόπιν προσδιορισμοῦ τῆς ἐπιδερμίδος (ἐπιδερμὶς ξηρά, λι-
παρά, ἀνοικτοὶ πόροι, ἔξανθήματα, πανάδες, οὐτίδες κλπ.).

Δείγματα ἀποστέλλονται ἐναντι ἀποστολῆς δοχ. 6 εἰς γραμματόσημα δι' ἑ-
καστον προϊόν.

Διαρκὴς παρακαταθήκη καὶ πώλησις τῶν Καλλυντικῶν, Μασσάζ καὶ
Μασκῶν CLARKS.

Ζητεῖται Νύμφη

Γνωστότατος ἔμπορος τῶν Ἀθηνῶν, με ἀρίστην φήμην καὶ μέγαν κύκλον
ἐργασιῶν, προκειμένου ν' ἀποκαταστήσῃ τὸν 24ετή υἱόν του, νέον μορφω-
μένον, τὸσον ἐγκυκλοπαιδικῶς ὅσον καὶ ἐμπορικῶς καὶ διευθύνοντα τὴν ἀρίστα
λειτουργοῦσαν πατρικὴν ἐπιχείρησιν, ζητεῖ ὡς νύμφην δι' αὐτόν, κόρην
περισσότερον ἡθικὴν καὶ ὀλιγώτερον μορφωμένην, με ἀνάλογον προῖκαν κα-
θοριζομένην, ὡς καὶ ἡλικίαν. Προτιμῶνται αἱ ἐξ ἐπαρχιῶν. Ἐπὶ τῆς ἀλλη-
λογραφίας θὰ τηρηθῇ ἀπόλυτος ἐχεμύθεια. Γράψατε: Κον Φίλιππον Α.
Πανόπουλον Πόστ - Ρεστάντ Ἀθήνας

POUR VOUS MADAME

Τὰ ἐναπομείναντα Modèles, φορέ-
ματα, παλτὰ καὶ καπέλλα τοῦ οἴκου
MARION γωνία Ἀπόλλωνος καὶ Βου-
λῆς 32 σολντάρονται εἰς ἐξαιρετικὰς
τιμὰς.

Ἐπίσης λόγφ τῶν ἐορτῶν παραδί-
δομεν τὰς παραγγελίας μας ἐντὸς 48
ὥρῶν.

ΠΑΛΤΑ ὁλόμαλλα με μοντέρνα ὑφά-
σματα ἀπὸ δραχμὰς 1300 καὶ ἄνω,

ΠΑΛΤΑ με γούνες ἀπὸ δραχμ. 1700
καὶ ἄνω.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ μεταξωτὰ μαροκὲν ἀπὸ
δραχμὰς 1300 καὶ ἄνω.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ὑφάσματα πρὸς ρα-
φὴν (Façon),

Γ. Μ. Ρ.

Ο ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ

Τὸ νέον θαυμάσιον σατυρικόν
περιοδικόν τοῦ λαοφιλοῦς γε-
λοιογράφου κ. Γ. Γκεϊβέλη
κυκλοφορεῖ τὴν Πρωτοχρονιὰ
πολυτελέστατον, πολύχρωμον
πανηγυρικόν. Μόνον 2 Δραχμ.

Τυπογραφικὰ Κατῆματα

ΑΡΙΣΤ. ΔΙΑΛΗΣΜΑ

(Ἔτος ἰδρύσεως 1898)

Βορρέου 8

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐκτελοῦνται πάσης φύσεως

Τυπογραφικαὶ Ἑργασίαι

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ